BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

JOSEPH FINDER

Autorul celebrelor romane

CLUBUL DE LA MOSCOVA,
PUTERI EXCEPȚIONALE, ORA ZERO

publicate în peste 30 de țări

MOMENTUL ADEVĂRULUI

1

În acea dimineaţă, la ora nouă fix, cînd Claire Heller Chapman intră în vechea sală de cursuri a Facultăţii de Drept de la Universitatea Harvard, dădu peste cîţiva reporteri care o aşteptau. Erau patru sau cinci, printre care şi un operator TV, care îşi ridică pe umăr o videocameră masivă.

Se aşteptase la asta. De cînd, în urmă cu două zile, se anunţase sentinţa în procesul Lambert, avusese de înfruntat întrebările jurnaliştilor. Pe cele mai multe reuşise să le evite. Acum o asaltau cu întrebări în sala de cursuri de lîngă catedra ei, puse cu voce tare în vreme ce trecea printre ei.

– Ce aveţi de comentat în cazul Lambert?

– Sînteţi mulţumită de verdict?

– Vă preocupă faptul că i-aţi redat libertatea unui violator?

Murmurul studenţilor din sală deveni evident. Claire, păşind pe estrada pe care se afla catedra, se adresă reporterilor:

– Mă tem că va trebui să părăsiţi sala.

– Cîteva cuvinte, doamnă profesoară, zise o reporteră de televiziune, o blondă drăguţă, într-un costum oranj cu umeri bombaţi ca tricoul unui jucător de fotbal american.

– Deocamdată nimic, îmi pare rău, zise Claire. Am de ţinut un curs.

Studenţii ei erau aşezaţi în bănci dispuse în amfiteatru, ce înconjurau catedra asemenea inelelor lui Saturn. La Facultatea de Drept de la Harvard, profesorul era considerat o zeitate. Numai că în această dimineaţă zeitatea fusese luată cu asalt.

– Dar, doamnă profesoară, o scurtă…

– Întreceţi măsura, domnilor. Vă rog să ieşiţi afară. *Afară.*

Bombănind, ziariştii se întoarseră şi se îndreptară cu zgomot spre ieşire.

Profesoara îi privi pe studenţi şi le zîmbi. Claire Heller, aşa cum era cunoscută în mediul său, avea vreo treizeci şi cinci de ani: era o persoană mignonă, suplă, cu ochi căprui, cu gropiţe în obraji şi o claie de păr arămiu căzîndu-i peste gîtul de lebădă. Purta un sacou de tweed cafeniu peste o bluză de mătase crem.

– În regulă, zise Claire. La ultimul curs, cineva m-a întrebat: cine e *Regina?* şi cine e *Rex?*

Luă o gură de apă. Se auziră cîteva chicoteli. Şi cîteva hohote. Umorul studenţilor la Drept: rîzi ca să arăţi că te-ai prins, că eşti isteţ, nu fiindcă ar fi ceva amuzant.

– E în latină, prieteni!

Altă înghiţitură de apă. Totul e să stăpîneşti situaţia. În sală, chicotelile se înteţiră.

– Legislaţia engleză. Regina înseamnă regină, iar Rex e regele.

Veselie generală, acum rîdeau toţi – şi cei care nu pricepuseră de la început. Cel mai bun public de comedie din lume!

Uşa din spate a sălii se închise cu zgomot în urma ultimului reporter.

– În regulă, să vorbim acum despre cazul *Terry împotriva statului Ohio.* Una dintre ultimele sentinţe ale completului de judecată Warren, un moment crucial în jurisprudenţa liberală.

Îşi roti privirea prin sală, cu un chip impenetrabil. Cîţiva studenţi se hliziră. Îi cunoşteau trucurile.

Claire ridică puţin vocea.

– *Terry împotriva statului Ohio.* Acea mare decizie care a permis poliţiei să percheziţioneze pe oricine pentru orice motiv. Preşedintele tribunalului, Earl Warren, dîndu-le mînă liberă poliţailor.

Se întoarse brusc spre o studentă.

– Domnişoară Harrington, să presupunem că poliţia dă buzna într-o seară în apartamentul dumitale. Fără mandat de percheziţie. Şi descoperă ascunzătoarea în care ţii cocaina. Poţi fi dată în judecată pentru posesie de droguri?

Cîţiva studenţi îşi înăbuşiră rîsul: studioasa domnişoară Harrington, lipsită de simţul umorului, o tînără foarte înaltă, palidă, cu păr lung, blond-cenuşiu, cu cărare la mijloc, nu prea era genul de consumator de droguri.

– În nici un caz, zise ea. Dacă poliţia pătrunde fără mandat, această probă poate fi exclusă la proces. Datorită regulii excluziunii.

– Şi de unde vine regula asta? întrebă Claire.

– De la Al Patrulea Amendament, replică domnişoara Harrington.

Cearcănele vineţii de sub ochii ei arătau cît de puţin dormise în primul ei an nefericit de cînd era studentă la Drept.

– Acesta ne protejează de investigaţii oficiale neîntemeiate.

Astfel că orice probă obţinută prin violarea celui de-al Patrulea Amendament trebuie exclusă dintr-un proces penal. Se numeşte „fructul otrăvit".

– Cum ar fi doza dumitale de drog, zise Claire.

Domnişoara Harrington o privi posomorîtă pe Claire pe deasupra cearcănelor şi schiţă un zîmbet strîmb.

– Exact.

Studenţii, cel puţin cei mai inteligenţi, începură să priceapă subtextul: era vorba despre vechea şi buna înţelepciune liberală a lui Claire Heller, o protestantă a anilor şaizeci, arestată în timpul studenţiei ei la Madison pentru ideile pe care le promovase: Puterea Poporului, Jos Sistemul. Era timpul să-şi ia revanşa.

– Bine. Acum, poate să-mi spună cineva unde scrie, în Al Patrulea Amendament, că probele obţinute ilegal trebuie excluse de la proces? întrebă Claire.

Linişte deplină.

– Domnişoara Zelinski? Domnişoara Cartwright? Domnişoara Williams? Domnul Papoulis?

Coborî de la catedră şi o luă agale pe intervalul dintre bănci.

– Nicăieri, prieteni. Nicăieri.

Din fundul sălii se auzi vocea strident baritonală a lui Chadwick Lowell III, un student cu părul blond-auriu şi un început de chelie, purtînd ochelari rotunzi cu rame metalice, după moda studenţilor de la Oxford.

– Înţeleg că nu sînteţi o adeptă a regulii excluziunii.

– Te-ai prins, zise Claire. Aşa ceva nu s-a aplicat în stat pînă acum vreo patruzeci de ani, adică la o sută şaptezeci de ani după ce a fost adoptat Al Patrulea Amendament.

– Dar regula excluziunii, insistă ironic domnul Lowell, nu prea v-a deranjat la recursul lui Gary Lambert, nu-i aşa? Aţi obţinut anularea condamnării lui prin excluderea rezultatelor investigaţiei, corect? Aşa că presupun că nu sînteţi chiar împotriva acestei reguli, nu-i aşa?

Urmă o tăcere apăsătoare. Claire se întoarse încet spre el. În sinea ei, era impresionată. Domnul Lowell rămăsese nemişcat.

– La cursuri, zise ea, putem vorbi despre principii. În instanţă, laşi dracului la o parte credinţele tale şi te lupţi să cîştigi pînă la ultimul cartuş pe care-l ai.

Se urcă din nou la catedră.

– Şi acum să ne întoarcem la *Terry împotriva statului Ohio*.

– Tot mai aveţi de lucru?

Chelnerul era înalt şi slab ca o scîndură, de vreo douăzeci de ani, şi insuportabil. Arăta ca un manechin al lui Ralph Lauren. Părul blond era tuns scurt, iar perciunii erau tăiaţi. Picioarele de cocostîrc erau îmbrăcate în jeanşi negri şi pe deasupra avea un tricou negru din pînză de in.

Claire, Annie, fiica ei de şase ani, şi Tom, soţul, cinau în acea seară la un restaurant familial cu preparate marine, situat pe o stradă comercială din centrul Bostonului; „Restaurantul familial" însemna, de obicei, baloane cu heliu, creioane de hîrtie pe care se aşezau tacîmurile. Locul ăsta era cu vreo două trepte mai sus, iar mîncarea era bună.

Claire prinse privirea lui Tom şi zîmbi. Soţul ei era amuzat de stilul de modă veche al chelnerului. De fapt, amîndoi: de cînd faptul de a lua masa era considerat să ai *de lucru?*

– Ne-am ghiftuit, zise Tom bine dispus.

Tom Chapman era un bărbat de vreo patruzeci şi cinci de ani, frumos, cu un aer tineresc, îmbrăcat elegant într-un costum Armani bleumarin. Tocmai sosise de la birou. Părul său tăiat scurt încărunţise şi avea un început de chelie. Ochii săi, cu riduri adînci la colţuri, erau gri-albaştri, mai mult gri decît albaştri şi aveau mereu un licăr jucăuş.

Claire dădu din cap aprobator.

– Am terminat „treaba", zise şi ea cu un aer serios.

– Şi eu am terminat, zise Annie, scuturîndu-şi buclele castanii.

– Anna-Banana, zise Tom, n-ai mîncat nici jumătate din hamburger!

– Sînteţi mulţumiţi? întrebă chelnerul plin de solicitudine.

– A fost foarte bun, mulţumesc, spuse Tom.

– În special cartofii prăjiţi!

– Pot să vă ispitesc cu un desert? întrebă chelnerul. *Marquise au chocolat* cu cremă de fistic e delicioasă. *Să mori,*

nu alta. Sau avem o prăjitură cu ciocolată caldă, care e de-a dreptul *plină de păcate.*

– Vreau prăjitură cu ciocolată! zise Annie.

Tom se uită la Claire. Ea clătină din cap.

– Pentru mine, nimic, zise.

– Sînteţi *sigură?* întrebă chelnerul conspirativ, nemilos.

– Da, mulţumesc. Poate doar o cafea. Iar fata nu primeşte prăjitură cu ciocolată pînă nu-şi termină hamburgerul.

– *O să-l* termin! protestă Annie, agitîndu-se pe scaun.

– Foarte bine, zise chelnerul. Două cafele?

– Una, spuse Claire, după ce Tom refuză dînd din cap.

Chelnerul ezită, cu privirea aţintită spre Claire.

– Scuzaţi-mă, sînteţi cumva doamna profesoară Heller?

Claire încuviinţă.

– Eu sînt.

Chelnerul afişă un zîmbet larg, de parcă ar fi aflat un secret de stat.

– V-am văzut la televizor, zise el şi se întoarse.

– Nu exişti dacă nu apari la televizor, doar ştii, glumi Tom după ce chelnerul se îndepărtă.

Îi strînse mîna lui Claire pe sub tăblia mesei.

– Povara gloriei.

– Nu tocmai.

– În orice caz, în Boston. Cum or să se împace colegii tăi de la Facultatea de Drept cu situaţia asta?

– Cîtă vreme îmi îndeplinesc obligaţiile de profesor, nu prea-i interesează pe cine apăr. Aş putea să-l reprezint pe

Charles Manson; ar bîrfi, probabil, că sînt o tîrfă avidă de publicitate, dar m-ar lăsa în pace.

Îi puse o palmă pe un obraz, apoi a doua pe celălalt obraz şi îl sărută pe gură.

– Mulţumesc, zise ea. A fost o aniversare minunată.

– Cu plăcere.

O lumină licări pe fruntea lui adînc ridată. Claire îi admira trăsăturile feţei, pomeţii înalţi, bărbia pătrată. Tom purta părul scurt, tuns aproape milităreşte, pentru a masca oarecum începutul de chelie, însă asta îl făcea să pară ca un şcolar bine dezvoltat, proaspăt îmbăiat şi dornic să placă. Ochii lui gri-albaştri, în acea seară mai mult albaştri, erau limpezi şi nevinovaţi. Tom îi prinse privirea şi zîmbi.

– Ce este?

– Nimic. Mă gîndeam.

– La ce?

Ea dădu din umeri.

– Pari mai liniştită. Te bucuri că l-ai scăpat pe Lambert?

– Da, aşa cred. Adică, aşa ar trebui. A fost un caz într-adevăr important; dovezi care trebuiau în mod clar eliminate, toate consecinţele „consimţămîntului cunoscut şi acceptat", cercetări şi confiscări ilegale, descoperiri surprinzătoare. Aspecte importante ale Celui de-al Patrulea Amendament.

– Şi totuşi, ai scăpat de închisoare un violator, zise el cu blîndeţe.

Ştia cît de greu îi fusese soţiei lui să accepte cazul Lambert. Faimosul moştenitor al averii familiei Lambert, bărbatul

de treizeci de ani Gary Lambert, a cărui poză apărea mereu în revista *People,* de obicei în braţele vreunui supermodel, fusese acuzat de către poliţia newyorkeză de violarea unei fete de cincisprezece ani.

Atunci cînd avocaţii lui Lambert îi ceruseră lui Claire să-l apere pe acesta la recurs, ea nu ezitase. Ştia că fusese solicitată nu doar pentru tot mai solida ei reputaţie de avocat care făcea minuni în recursuri, ci mai ales pentru că titlul de profesor la Facultatea de Drept de la Harvard, notorietatea ei profesională puteau avea importanţă în restabilirea reputaţiei de gentleman a lui Gary Lambert. Şi totuşi ea era fascinată de aspectele procedurale ale cazului – percheziţionarea apartamentului lui Lambert şi scotocirea în lăzile de gunoi, despre care ştia că nu aveau relevanţă la proces; nu se îndoise nici o clipă că avea să anuleze sentinţa iniţială.

În urma preluării cazului, Claire se trezi dintr-o dată în centrul atenţiei. Devenise un oaspete al emisiunii „Legea la TV" şi al talk-shaw-ului lui Geraldo Rivera. *New York Times* începuse s-o citeze în diverse articole ce relatau despre alte procese penale ori în controverse legislative. Sigur, nu era încă recunoscută pe stradă, însă putea fi văzută pe ecranul televizoarelor din toată ţara.

– Uite, zise Tom, tu spui mereu că o persoană, cu cît e mai vrednică de dispreţ, cu atît mai mult are nevoie de îndrumare, corect?

– Mda, zise ea fără convingere. În teorie.

– Ei bine, eu cred că ai făcut o treabă grozavă şi sînt cu adevărat mîndru de tine.

– Poate o să dai şi interviurile mele celor de la *Globe,* zise ea.

– Acum am terminat, anunţă Annie, ridicînd o coajă de corn din farfurie. Primesc desertul?

Se dădu jos de pe scaun şi se cuibări în poala lui Tom. Acesta zîmbi, îşi ridică fiica vitregă în aer şi-i dădu o sărutare zgomotoasă pe obraz.

– Te iubesc, puiule. Anna-Banana mea. Ai să-l primeşti îndată, păpuşo.

– Am uitat să-ţi spun, zise Claire, că revista *Boston* vrea să ne treacă printre cele „cincizeci de cupluri trainice" sau cam aşa ceva.

– Mami, pot să iau şi o îngheţată o dată cu prăjitura? întrebă Annie.

– Lasă-mă să ghicesc, spuse Tom. Ţi-au făcut propunerea asta fiindcă l-ai scos pe Gary Lambert basma curată.

– Da, iubitule. Bine, poţi, răspunse Claire fetiţei, apoi reluă discuţia cu soţul său. De fapt, au sunat acum cîteva zile.

– Grozav! Dar eu nu ştiam nimic, făcu Tom; iar noi nu sîntem genul ăla de oameni.

Ea dădu din umeri, zîmbind înfurcată.

– Cine zice asta? Oricum, ţi-ar prinde bine în afaceri, nu? Ar atrage probabil o mulţime de investitori la Chapman & Company.

– Cred că-i cam de prost gust, asta-i tot. Cupluri trainice... Dădu din cap. N-ai acceptat deja, nu-i aşa?

– Nu le-am spus încă nimic.

– Aş vrea nici să nu le spui.

– Tati, zise Annie, cu braţul încolăcit pe după gîtul lui, cînd vine cu prăjitura?

– Imediat, puiule.

– Trebuie s-o *coacă* acum?

– Cam aşa se pare, zise Tom. În mod sigur durează ceva timp.

– Ţi-am spus că poliţia crede că ar putea să recupereze una din picturile furate? întrebă Claire.

Cu cîteva zile în urmă, locuinţa le fusese călcată de hoţi, care le furaseră două picturi – schiţa unui nud de femeie a lui Carot, pe care Tom i-o dăruise soţiei sale de ziua ei de naştere, şi o natură moartă în ulei a lui William Bailey, care îi plăcea lui Tom, pe care însă Claire o detesta.

– Serios? Şi eu mă ocupam cu obţinerea taxei de asigurare. Pe care au găsit-o?

– Nu ştiu. În mod sigur, n-aş avea inima zdrobită dacă natura moartă ar fi pierdută pe vecie.

– Ştiu, zise Tom; este prea rece, prea precis, prea stăpînit, nu? Mă rog, mie mi-a plăcut. Oricum, iubito, nu e decît o marfă, înţelegi, sînt doar nişte obiecte, nişte lucruri. Important e că nimeni n-a fost rănit.

Chelnerul sosi cu o tavă pe care se aflau prăjitura, o ceaşcă cu cafea şi două cupe cu şampanie.

– Complimente din partea casei, zise tînărul. Şi felicitările noastre.

Cînd ieşiră din restaurant, Annie ţîşni ca din puşcă spre piaţa ce dădea în stradă, strigînd:

– Vreau să mă joc în nava spaţială!

O uriaşă rachetă din plastic era montată chiar în incinta magazinului de jucării din apropiere, înconjurată de figurine uriaşe, reprezentînd personaje din desenele animate.

Piaţa era plină de chioşcuri cochete unde se vindeau produse fast-food, cu mese mici, rotunde, bănci de lemn şi ficuşi în vase de alamă. Pavajul era din marmură şlefuită. Piaţeta era etajată pe trei niveluri şi înconjurată de balcoane ce se înălţau pînă la un plafon de sticlă, iluminat de reflectoare. La capătul îndepărtat al acestui atrium, o cascadă artificială îşi revărsa apa pe coastele unui zid de granit.

– Mai încet, Anna-Banana, strigă Tom, iar Annie se întoarse, înhăţă mîna tatălui ei şi îl trase după ea. În acelaşi moment doi bărbaţi în costum se apropiară.

Unul dintre ei spuse:

– Domnule Kubik, vino cu noi, te rog. Fără scene inutile.

Tom se întoarse spre cel din stînga, perplex.

– Poftim?

– Ronald Kubik, sîntem agenţi federali. Avem un mandat de arestare pentru dumneata.

Tom zîmbi, încreţindu-şi fruntea.

– Nu sînt cel pe care-l cauţi, amice, zise el, luînd mîna lui Claire şi păşind grăbit printre ei.

– Domnule Kubik, vino cu noi liniştit şi nimeni nu va păţi nimic.

Uluită, Claire rîse de absurditatea situaţiei.

– Îmi pare rău, băieţi, zîmbi spre ei.

– Domnule, faci o confuzie, spuse Tom cu vocea iritată, pierindu-i cheful de glume.

Bărbatul din dreapta înşfăcă brusc braţul lui Tom, iar Claire protestă:

– Ia mîna de pe soţul meu.

Deodată, Tom îşi răsuci servieta izbindu-l pe bărbat în stomac şi aruncîndu-l la pămînt; apoi, într-o fracţiune de secundă, ţîşni înainte şi o luă la fugă spre piaţă, cu o viteză incredibilă.

Claire strigă după el:

– Tom, unde te duci?

Annie ţipă:

– Tati!

O voce răcni:

– *Stai pe loc!*

Claire privea şocată scena. Cei doi o luară la fugă după Tom. Din toate laturile pieţei mai mulţi bărbaţi începură să alerge. Dar, de ce fugea el, că doar era vorba de o confuzie de identitate, nu? La stînga ei, doi bărbaţi de vreo treizeci de ani, tunşi scurt, care beau cafea în faţa unei cofetării, săriră în picioare.

Claire strigă din nou:

– Tom!

Dar el traversase aproape toată piaţa şi încă mai alerga.

Unul dintre bărbaţi, cu un sacou bleumarin şi cravată, părăsise coada din faţa pizzeriei şi le făcea semne celorlalţi. Era mai vîrstnic şi părea să fie şeful.

– Opriţi! Opriţi focul!

În dreapta ei, un alt bărbat tuns scurt, care zăbovea lîngă o vitrină, se întoarse brusc, alăturîndu-se urmăririi. O pereche de turişti, cu aparate de fotografiat atîrnate în jurul gîtului, care pînă atunci se uitau la o vitrină, începură să fugă spre capătul îndepărtat al pieţei.

– Tom! ţipă Claire.

Ce naiba se întîmpla? Din toate direcţiile, bărbaţi se ridicau de la mese, ieşeau din magazinele apropiate. Turişti şi trecători întîmplători porneau dintr-o dată în grabă, fără zgomot, îndreptîndu-se spre Tom din toate direcţiile.

O voce puternică, metalică se auzi dintr-un megafon:

– *Stai pe loc! Sîntem agenţi federali!*

În piaţă era o zarvă de nedescris. Oamenii se îmbulzeau în balcoanele de sticlă de la nivelurile superioare, privind uluiţi scena din piaţă.

Claire stătea nemişcată, îngheţată de groază, încercînd să judece. Ce se întîmpla? Cine erau bărbaţii ăştia care-l vînau pe Tom? Şi de ce fugea el?

– Mami! scînci Annie. Unde se duce tati?

– Acoperiţi ieşirile de incendiu! răcni bărbatul în sacou bleumarin, congestionat.

Claire trase fata lîngă ea şi o mîngîie pe cap.

– Nu-i nimic, puişor, spuse ea.

Era tot ce putea să rostească. Dar ce se întîmpla? Din toate părţile, oamenii se adunau în mijlocul pieţei. Un băieţaş se agăţase de piciorul tatălui său şi plîngea.

Îl vedea pe Tom la capătul atriumului, alergînd tot mai repede, lovindu-se de scaune şi bănci, cotind brusc în faţa unui zid alb de lîngă un chioşc cu preparate japoneze, apoi înhăţînd mînerul unei alarme de incendiu. Se auzi un zgomot asurzitor de clopot. Ţipetele se auzeau acum din toate direcţiile, oamenii alergau care-ncotro, strigînd unul la altul.

– Mami! ţipă Annie terorizată. Ce se întîmplă?

Strîngîndu-şi şi mai tare fata lîngă ea, Claire mai strigă:

– Tom!

Dar vocea i se pierdu în vacarmul creat de alarma de incendiu şi de ţipetele din jur. Îl privi pe Tom, care alerga spre scările rulante ce duceau la cinematograful de la etajul de deasupra.

Unul dintre urmăritori, un negru înalt şi slab, reuşise să se apropie de Tom şi se întinse după el. Claire scăpă un ţipăt. Tom se întoarse brusc şi lovi cu latul palmei gîtul negrului, îi înşfăcă braţul cu cealaltă mînă şi i-l răsuci, trîntindu-l la pămînt. Bărbatul gemu de durere şi căzu lat, cu ochii închişi, zvîcnind din picioare, ca paralizat.

Claire privi scena mută de uimire, oripilată, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Nimic din toate astea nu avea sens. Tot ce putea să gîndească era că *Tom nu ştia cum să procedeze în astfel de situaţii.*

În vreme ce bărbatul ei trecea în viteză pe lîngă un chioşc pe care scria PASTA PRIMO, alt bărbat încercă să-l prindă din spatele tejghelei, dar Tom îl trînti la pămînt şi pe acesta şi se îndepărtă în fugă. Totuşi, omul reuşi să se scoale de jos şi se luă după el, cu o armă în mînă. Cel urmărit smulse o cutie metalică din mîinile unui trecător ce asista îngrozit la aceste scene şi o aruncă spre urmăritor, lovind arma, care căzu cu zgomot pe pavaj.

Apoi schimbă brusc direcţia, alergă spre cascadă, sărind peste zidul de granit de la capătul drumului, exact în clipa cînd alţi doi bărbaţi ieşeau pe o uşă de lîngă restaurantul italian, la cîţiva paşi mai încolo.

Tom se căţără pe pietrele şi lespezile din faţa cascadei, şi, cu o săritură lungă – lui Claire nu-i venea să creadă ceea ce vedea – ajunse pe zidul neregulat şi începu să-l escaladeze,

sprijinîndu-se de colţurile stîncii, ridicîndu-se în mîini ca un alpinist experimentat.

– Stai pe loc! strigă unul dintre bărbaţi, scoţînd o armă şi ţintindu-l.

Trase un foc, care ciupi granitul foarte aproape de capul lui Tom.

Claire scăpă un nou ţipăt:

– Tom!

Iar spre ceilalţi răcni:

– Opriţi-vă! Ce dracu' faceţi?

Nu reuşea să priceapă ce făcea Tom, soţul ei cu care trăia împreună de trei ani, bărbatul pe care îl iubea şi-l cunoştea atît de bine.

Era ca şi cum un altul îi luase locul, pe care ea nu-l cunoştea şi care făcea nişte lucruri la care Tom al ei nici nu s-ar fi gîndit.

Preţ de o clipă, Tom se opri, iar Claire se întrebă dacă el chiar intenţiona să se oprească acolo unde era, la trei metri deasupra solului, agăţat de suprafaţa stîncii.

Alt cartuş lovi peretele de sticlă al balconului de deasupra lui, spărgîndu-l, şi atunci Tom îşi grăbi ascensiunea cu o extraordinară agilitate. Claire privi fascinată de uimire cum se întinde spre balustrada de alamă din jurul balconului, apoi cum o apucă şi se ridică cu dexteritate, pierzîndu-se în mulţimea de gură-cască ce aştepta să intre la cinema sau ieşea din sală, amestecîndu-se printre oameni. Apoi, dintr-o dată, dispăru.

– La dracu'! strigă şeful, în vreme ce urca scările rulante.

Apoi făcu semn cu arătătorul spre oamenii lui.

– Voi doi, în picioare! Tu, sus, în sala de cinema. Mişcă-te!

Se întoarse şi-i spuse altuia:

– La dracu', l-am pierdut pe tîlhar!

Apoi arătă direct spre Claire şi Annie.

– Le vreau *pe ele!* strigă. *Acum!*

2

Claire şi Annie stăteau înghesuite într-o cameră mică, fără ferestre, aflată chiar lîngă piaţă – punctul de pază al complexului, după cum arăta şi judecînd după prezenţa gardienilor de afară, îmbrăcaţi în cămăşi bleu cu epoleţi bleumarin. Agentul special Howard Massie, de la FBI, era vînjos, tuns scurt, cu ochii mici, cenuşii, şi faţa ciupită de vărsat. Ceilalţi bărbaţi erau poliţişti.

În timp ce Annie se agita în braţele ei, Claire întrebă pe un ton de protest:

– Ce dracu' înseamnă toată povestea asta?

Neliniştea care o bîntuia era tot mai mare; bluza ei era îmbibată de transpiraţie la subsuori. Annie se lăsase pe podea şi o trăgea de fustă, scîncind:

– Unde-i tati?

– Doamnă Chapman, zise agentul Massie, cred că ar fi mai bine să vorbim între patru ochi. Fiica dumneavoastră poate să aştepte afară. Unul dintre aceşti domni o să aibă grijă de ea.

Se aplecă în faţă şi o atinse pe Annie pe cap. Fata se încruntă, îşi răsuci capul şi-i întoarse spatele.

– Ia mîna de pe copilul meu, zise Claire. Nu-l atinge. O să stea aici, cu mine.

Massie dădu din cap şi reuşi să schiţeze un simulacru de zîmbet.

– Doamnă, sînteţi în mod evident supărată...

– Supărată? se răsti ea. Acum zece minute luam masa la restaurant. Deodată, toată lumea se apucă să-mi vîneze bărbatul, trăgînd cu pistolul! Vrei să ştii ce înseamnă a fi supărat? Te afli în faţa unui proces civil unde voi solicita daune de mai multe milioane de dolari pentru folosirea nejustificată a forţei de către două agenţii guvernamentale, urmărire nejustificată şi primejduire necugetată a vieţii trecătorilor nevinovaţi. Dumneata şi cow-boys dumitale tocmai aţi intrat într-o mare belea.

– Doamnă Chapman, avem un mandat care este perfect legal pentru arestarea soţului dumneavoastră. Cît priveşte armele, nu am fost autorizaţi să omorîm pe nimeni, dar aveam permisiunea să rănim, dacă ar fi fost necesar, ceea ce nici măcar nu s-a întîmplat.

Claire scuturã din cap, rîse şi scoase telefonul mobil din geantă. Desfăcu antena şi începu să formeze un număr.

– Poate ai pregătită o poveste mai frumoasă pentru *Herald* şi *Globe,* zise ea. E limpede că faci o confuzie de persoană şi tocmai ai dat un chix de zile mari.

– Dacă am făcut o confuzie, replică Massie calm, de ce a fugit?

– Pentru că l-aţi luat la goană, evident... Şovăi,

apoi închise telefonul. În regulă, care-i versiunea dumitale?

– Vedeţi, zise Massie, aţi renunţat să mai chemaţi ziariştii.

– A, spui că am renunţat?

– Dacă povestea răsuflă, n-o mai puteţi muşamaliza. S-ar putea să nu doriţi publicitate. O să ţinem sub cheie toate rapoartele poliţiei şi o să facem tot posibilul să infirmăm zvonurile din presă. Mai bine v-aţi ruga să nu fi fost recunoscută.

– Mami, zise Annie cu o voce ascuţită, speriată, vreau să merg acasă.

– Imediat, draga mea, zise Claire, întorcîndu-se să-şi strîngă fata în braţe.

Lui Massie îi spuse sec:

– Mai exact, la ce te referi?

– Soţul dumneavoastră, Ronald Kubik, este urmărit pentru crimă.

Cîtva timp, Claire rămase mută.

– Acum *ştiu* că faci o confuzie, rosti ea în cele din urmă. Zîmbi uşurată. Soţul meu este Tom Chapman. Ăsta nu e numele lui adevărat, zise Massie. Arătă spre o masă cu aspect sărăcăcios. Nu vreţi să luăm loc?

Claire luă un scaun şi se aşeză la masă în faţa lui Massie. Annie se sui pe alt scaun lîngă mama ei, apoi se lăsă pe podea şi începu să inspecteze spaţiul de sub masă.

– Şi chiar dacă ar fi vorba de soţul meu, Tom, spuse Claire, pe cine credeţi că a omorît?

– Îmi pare rău, dar nu sîntem autorizaţi să vă spunem.

Doamnă Chapman – poate ar trebui să vă spun „profesor Heller" –, credeţi-mă, ştim cine sînteţi. Sîntem la curent cu reputaţia dumneavoastră. Dar ce cunoaşteţi dumneavoastră despre trecutul soţului dumneavoastră? Ce v-a spus el?

– Cunosc totul, zise ea. Faceţi o confuzie.

Massie dădu din cap şi zîmbi cu simpatie.

– Ceea ce ştiţi e legenda lui, biografia inventată. O copilărie fericită în sudul Californiei, Colegiul Claremont, a lucrat ca broker, s-a mutat la Boston, unde şi-a deschis propria firmă de investiţii. Corect?

Claire făcu ochii mici şi dădu din cap.

– Dumneavoastră numiţi asta legendă?

– Aţi întrebat vreodată de el la Colegiul Claremont? întrebă el.

Ea scuturâ din cap.

– Ce insinuaţi?

– Nu insinuez nimic. Şi, sincer vorbind, nu vă pot spune prea multe. Doar că soţul dumneavoastră, Ron Kubik, fuge de justiţie de treisprezece ani.

– Asta spuneţi dumneavoastră, zise ea cu vocea îngroşată, cu inima bătînd să-i spargă pieptul. N-am auzit niciodată numele ăsta.

– Nu v-a spus nimic despre trecutul lui?

– Ori este vorba de o eroare colosală, ori aţi pus la cale o înscenare. Vă ştiu cum lucraţi. Tom nu e un criminal.

– Acum trei zile a avut loc o spargere la casa dumneavoastră din Cambridge, zise agentul FBI. Poliţia locală a strîns toate amprentele din casă, aşa cum se procedează, le-a comparat cu fişierele computerizate, iar

amprentele soţului dumneavoastră au ieşit astfel la iveală. Se aflau în calculator de ani de zile, aşteptînd ca el să comită vreo crimă sau să lase vreo urmă pe undeva. Ghinionul soţului dumneavoastră şi norocul nostru că poliţia din Cambridge a fost atît de meticuloasă.

Claire scutură din cap.

– Soţul meu nici măcar nu a fost acasă în acea perioadă, spuse ea. Nu le-a dat poliţiştilor amprentele.

– Poliţia a adunat toate amprentele din casă, pentru a-i elimina pe cei care nu erau suspecţi. În felul ăsta au apărut şi amprentele soţului dumneavoastră, zise Massie. De data asta, am fost foarte aproape. Din nefericire, l-am pierdut acum cîteva minute în parcare. Soţul dumneavoastră a mai dispărut şi altă dată, aşa că va încerca din nou s-o facă. Dar acum n-o să-i mai meargă. Sîntem pe urmele lui.

Claire avea gura uscată. Îşi simţea inima bătînd nebuneşte.

– Nu ştiţi cu cine vă puneţi, zise ea şi rîse sec.

– O să ia legătura cu dumneavoastră, spuse Massie. Are nevoie de dumneavoastră. Şi cînd o s-o facă, noi o să fim acolo.

3

Claire găsi maşina în parcarea complexului, exact acolo unde o lăsase. Se aşteptase să-l găsească pe Tom ghemuit pe bancheta din spate sau măcar vreun semn de la el; un bilet, pe bord, sau strecurat sub ştergătorul de parbriz. Dar nu găsi nimic. Break-ul lor Volvo era pustiu.

Vreme de cîteva minute, rămase nemişcată, respirînd greu, încercînd să-şi recapete stăpînirea de sine. Realitatea celor întîmplate – sau mai curînd *irealitatea* lor – începea să-şi facă efectul. În vreme ce Annie stătea pe bancheta din spate şi lingea un cornet de îngheţată, liniştită acum, gîndurile lui Claire o luară razna. La ce fusese martoră cu puţin timp în urmă? Dacă Massie o minţise, aşa cum credea ea, de ce *a trebuit* să fugă Tom? Şi unde învăţase el să facă astfel de lucruri?

În maşină se afla un telefon. Scoţînd Volvo-ul din parcare şi îndreptîndu-se spre Cambridge, se aştepta să-l audă sunînd, dar nu se auzi nimic.

Unde plecase el? Era sănătos?

Casa lor era o vilă enormă în stil georgian, a cărei măreţie era estompată de o serie de adăugiri făcute de foştii proprietari. Se afla pe Gray Gardens East, în cel mai elegant cartier din Cambridge. Încă de departe, de cînd dădu colţul, Claire văzu luminile albastre de pe capotele maşinilor şi auzi zgomotul unei activităţi nocturne neobişnuite. Înţelese că venea dinspre aleea casei lor şi simţi cum i se strînge stomacul.

Uşa din faţă era deschisă. Privind mai atent, observă că, de fapt, fusese scoasă din balamale. Fiori de groază o străbătură pe Claire. Parcă maşina, o înhăţă pe Annie şi alergă spre intrare.

Casa era plină de bărbaţi care deschideau sertare şi răsturnau cutii cu documente. Unii purtau costume şi impermeabile. Alţii aveau salopete bleumarin pe care scria FBI.

Annie izbucni în lacrimi, scîncind:

– Mami, cine sînt oamenii ăştia?

Claire o mîngîie în timp ce intrau în camera de zi. Apoi se adresă celor ce mişunau în casă:

– Ei, cine-i şeful aici?

Un bărbat în costum gri şi trenci ieşi din bucătărie: era înalt, cu o claie de păr castaniu, evident vopsit, şi cu o mustaţă neagră, îngrijită. Desfăcu un portact din piele şi i-l arătă.

– Agentul special Crawford, FBI, zise el.

– Arătaţi-mi mandatul de percheziţie! ceru ea.

Omul o privi încruntat, apoi vîrî în silă mîna în buzunarul de la piept şi scoase cîteva hîrtii pe care i le înmînă.

Claire se uită peste ele. Prima, autorizaţia de percheziţie, părea să fie în ordine. Nu era menţionată numai adresa corectă, ci şi înfăţişarea casei. Era trecută acolo şi o

listă ridicol de lungă cu lucrurile pe care le căutau, detaliată şi atît de exactă, încît nu putea fi omis nimic. Înregistrări telefonice, bilete de avion, de autobuz sau de tren, note cu orare de trenuri sau curse aviatice, ziare din alte state, reclame, orice însemnări de acest gen ce puteau fi găsite la gunoi, în dosarele lui Tom, printre lucrurile lui personale... Şi lista continua.

Claire ridică privirea spre Crawford.

– Unde e depoziţia sub jurămînt? întrebă ea.

– E sigilată.

– Unde este?

Agentul dădu din umeri.

– Probabil în biroul judecătorului federal. Chiar nu ştiu. În orice caz, e în regulă.

Desigur, avea dreptate.

– Doresc un inventar complet al lucrurilor care vor fi luate, zise ea.

– Sigur, doamnă.

Claire se uită la al doilea mandat, cel de arestare, pe care se afla acelaşi nume ciudat, Ronald Kubik. Agentul FBI observă ce studia şi zise:

– E trecut şi numele lui prezumtiv, Thomas Chapman, doamnă. Totul e în ordine.

Claire îi auzea forfotind pe agenţii împrăştiaţi peste tot, auzea scîrţîitul mobilei pe podeaua de lemn, în camera lui Tom, deasupra, auzea voci răzbătînd în toată casa, zgomot de sticlă spartă. Se înfioră. Totul i se părea ireal, terorizant şi ameninţător.

– Au spart ceva! şopti Annie, privindu-şi înspăimîntată mama.

– Ştiu, iubito, spuse Claire.

– Mami, vreau să plece oamenii ăştia.

– Şi eu, puiule.

– Doamnă... ah, profesor Heller, zise agentul Crawford, vă avertizez că, dacă aveţi orice fel de informaţie despre locul unde ar putea fi soţul dumneavoastră şi nu ne-o dezvăluiţi, puteţi fi acuzată de complicitate post factum, ceea ce în acest caz ar fi un delict. Şi de obstrucţionarea justiţiei, ceea ce este alt delict.

– Încearcă, zise ea. Dă-i drumul, acuză-mă. Chiar că m-aş bucura.

Crawford se încruntă.

– Aveţi o casă de vacanţă?

– Avem o casă în Truro, la Cape Cod. Trimite-ţi băieţii acolo – nu te pot opri –, dar chiar crezi că, dacă el se ascunde pentru vreun motiv anume, o să se ducă acolo? Să fim serioşi.

– Prieteni, rude cu care ar putea lua legătura?

– Dar ce este în mintea dumitale? zise Claire, dînd din cap.

– Înţelegeţi, doamnă Chapman, că vă vom urmări fiecare mişcare şi vom afla în caz că el încearcă să vă contacteze, sau dumneavoastră încercaţi să luaţi legătura cu el.

– Sînt perfect conştientă, spuse Claire, de ce porcării sînteţi în stare atunci cînd vreţi să pedepsiţi pe cineva.

Crawford încuviinţă, schiţînd un zîmbet.

– Şi poţi fi sigur că şi soţul meu e conştient de asta. Acum, dacă nu te superi, aş vrea să-mi duc fata la culcare.

4

Jackie, sora lui Claire, sosi la jumătate de oră după ce Annie a fost culcată. Era mai înaltă şi mai slabă decît sora ei, dar nu la fel de drăguţă, cu părul blond, lung. Deşi era cu doi ani mai mică, părea mai în vîrstă. Purta jeanşi negri şi un tricou sub jacheta din bumbac scămoşat. Avea unghiile vopsite, nu în negru, ci cu o nuanţă vineţie, marca Chanel Vamp.

Stăteau pe veranda închisă cu geamuri. Încăperea, supraîncălzită, devenise înăbuşitoare, părea o seră. Pereţii din sticlă erau aburiţi, iar pe suprafaţa exterioară apa curgea în şiroaie.

– Ţi-au devastat casa! zise Jackie cu vocea ei aspră, de fumător.

Mînca pui cu susan dintr-o cutie de carton, folosindu-se de nişte beţigaşe chinezeşti.

Claire încuviinţă.

– Nu poţi să faci o plîngere? Distrugerea proprietăţii sau aşa ceva?

Claire dădu încet din cap.

– Avem probleme mai mari, copilă.

– Despre ce crezi că e vorba?

– Nu ştiu, admise ea cu voce tremurată.

Jackie luă o înghiţitură zdravănă de Pepsi Diet, apoi scoase o ţigară din pachetul ei de Salem.

– Te deranjează că fumez?

– Da.

Jackie aprinse totuşi bricheta de plastic. Vîrful ţigării se făcu oranj. Trase din ţigară şi vorbi cu gura plină de fum.

– Să-l caute pentru crimă? Asta-i o porcărie. Pe papa Tom?

– Papa?

– Oricum, un bun catolic, Domnul Perfecţiune.

– Foarte amuzant, Jackie. Nu-ţi vine să crezi, nu-i aşa? Faci bancuri.

– Scuză-mă. În mandatul de percheziţie scria ce-a făcut?

Claire dădu din cap.

– E sigilat.

– Au dreptul să facă asta?

– Nu-i cunoşti pe agenţii federali. Nici nu-ţi imaginezi ce uşor rezolvă porcăriile astea.

– Şi ce-i cu numele? Rubik sau cum o fi.

– Kubik. Ronald Kubik. N-am idee, Jackie.

– Poate fi adevărat?

– De unde să ştiu? Ei par foarte siguri de asta.

– *Spun* că sînt siguri. Cine ştie care-o fi adevărul.

– Bună remarcă. Am s-o reţin. Chiar am nevoie de aşa ceva.

– Oho.

– Mă înveţi la rău. Luă o ţigară şi bricheta de la Jackie. O aprinse, trase fumul în piept şi tuşi. M-am lăsat de doi ani.

– E ca şi mersul pe bicicletă, spuse Jackie.

– O, mentolate! zise Claire referitor la ţigări. Ha! aproape la fel de rele ca şi ţigările cu cuişoare.

Jackie privi prin geamul aburit la curtea perfect îngrijită de afară.

– Şi unde *este* el?

Claire clătină din cap şi scoase un nor de fum. Încăperea era deja înceţoşată.

– Mi-au spus că i-au pierdut urma în parcare.

– Asta nu-ţi spune că e vinovat de ceva?

– Ah, termină! se răsti Claire. Asta-i o porcărie. Tom nu e vinovat de nimic.

– Şi ce-ai de gînd să faci?

– Să fac? Ei au dreptate, o să ia legătura cu mine. Sau o să se întoarcă. Şi o să explice despre ce e vorba.

– Şi dacă chiar e vinovat de crimă?

– Tu îl cunoşti, Jackie, spuse Claire cu voce joasă, înfuriată. Tu ce crezi?

– Ai dreptate. Nu poate fi un criminal. Dar a fugit. Iar tu ai rămas să te întrebi de ce.

Claire se încruntă şi scutură din cap, vrînd parcă să alunge un gînd. După o vreme, zise:

– Ştii, atunci cînd toţi tipii ăia alergau după el, unul dintre ei l-a prins şi am crezut că s-a terminat totul. Dar deodată, Tom l-a pus la pămînt. S-a eliberat de el cu

mîinile goale; l-a paralizat, l-a ameţit – poate l-o fi omorît, nu ştiu.

– Iisuse!...

– Ca şi cum... Ei bine, nu l-am văzut niciodată făcînd aşa ceva, habar n-aveam că putea să facă un lucru ca ăsta. A fost înfiorător. Şi felul cum s-a suit pe zidul ăla, de la cascadă; parcă un alt Tom preluase controlul situaţiei.

– Nu ştiam că se pricepe la alpinism.

– Nici eu!

Rămaseră o vreme tăcute.

– Crezi că o să apară ceva în ziare? întrebă Jackie.

– N-am primit încă nici un telefon. Nu cred că m-a recunoscut cineva, cu excepţia chelnerului, care probabil că n-a văzut incidentul.

Jackie scoase, pe nas, o şuviţă de fum şi îşi împinse bărbia înainte.

– Tom o să se întoarcă. O să explice toată porcăria asta.

Claire dădu din cap.

– Deşi nu e copilul lui, e un tată grozav; Annie îl adoră. Fetiţa tatei.

– Da.

Simţea o apăsare în piept. Îi simţea deja lipsa şi se temea pentru el.

– Annie mi-a spus că Tom s-a dus la şcoală la ea de Ziua Mamei, săptămîna trecută.

Claire tresări.

– Eu trebuia să merg, dar eram la New York, la o întîlnire cu avocaţii lui Lambert şi n-am reuşit să mă întorc la timp.

– Aha. Cred că ea s-a bucurat.

– M-am simţit cumplit.

– Cum se face că a reuşit să-şi facă timp chiar în miezul zilei ca să se ducă la şcoală? Credeam că are o personalitate de tip obsesiv-coercitiv.

– Cred că l-a lăsat pe Jeff, şeful serviciului comercial, să lucreze în locul lui. Nu ştiu. Nu mulţi tipi ar face asta.

– Bine măcar că nu-i spune „prinţesa lui". Ar fi culmea.

– Am impresia că Annie consideră că *eu sînt* părintele vitreg.

– Păi avea, cît... vreo doi ani cînd v-aţi căsătorit. Nici nu-şi aminteşte de vremea cînd nu era tatăl ei.

– Totuşi, zise Claire îmbufnată, *eu sînt* mama ei naturală.

– Voi aveţi nişte vodcă prin casă? întrebă Jackie.

Claire era convinsă că mariajele fericite erau apreciate doar de către cei care eşuaseră deja în căsnicie. Îl cunoscuse pe Jay, primul ei soţ, la Facultatea de Drept de la Yale. În acea vreme, păreau să fie făcuţi unul pentru celălalt. Arăta bine, părea un tip calm (deşi în realitate era mai încordat decît un arc de ceas), era înalt, blond şi suplu. Îi acordase acea atenţie pe care n-o mai primise de la alt bărbat şi numai acest lucru – pentru o tînără lipsită de apărare, al cărei tată abandonase familia pe cînd ea avea nouă ani (făcuse o cură de psihanaliză şi atunci descoperise consecinţele) – era de-a dreptul fascinant. Jay era hotărît să facă carieră şi muncea la fel de mult ca şi ea, ceea ce o făcuse să creadă, în mod greşit, că se potriveau. După stagiatura ei, cînd a fost chemată să

predea la Harvard, el s-a mutat la Boston, pentru a se angaja la o firmă importantă din centru şi pentru a fi cu ea. S-au căsătorit; munceau şi discutau despre munca lor. În week-end-uri, Jay se relaxa îmbătîndu-se criţă. Devenise violent şi se dovedi a fi un bărbat profund nefericit.

Deşi ea se apropia de treizeci de ani, nici unul dintre ei nu era pregătit pentru întemeierea unei familii. Abia mai tîrziu înţelesese Claire că rezerva ei fusese un avertisment pentru o căsnicie eşuată. Cînd ea rămăsese însărcinată din întîmplare, Jay începuse să bea regulat, zilnic, apoi la fiecare prînz, apoi mai mereu. Bineînţeles, efectele se resimţiră şi în activitatea lui profesională. Nu mai era un partener de nădejde; i se spusese să-şi caute de lucru în altă parte.

El spunea că nu-şi dorea un copil; nici măcar nu era sigur că voia să fie însurat cu ea. Se simţea ameninţat de femeia puternică cu care se căsătorise. Cînd se născuse Annie, Jay se mutase la părinţii săi, în Austin, Texas.

Pe scurt, bilanţul ei arăta aşa: o tînără vedetă a Facultăţii de Drept de la Harvard, cu mare succes în carieră, a cărei viaţă personală era la pămînt. Fără ajutorul surorii ei, Jackie, nu ştia cum s-ar fi descurcat.

Jackie şi un tip numit Tom Chapman, consilierul de investiţii pe care Jay îl alesese să le coordoneze un mic portofoliu de stocuri. Tom îi deveni prieten, un sprijin, un umăr pe care să plîngă. Cînd Annie a împlinit şase luni, Jay, tatăl, pe care fetiţa nu-l cunoscuse niciodată, muri într-un accident de maşină; beat, evident. Iar Tom Chapman fusese acolo, în casa ei, aproape în fiecare seară, ajutînd-o să depăşească situaţia, ajutînd-o la pregătirile de înmormîntare, sfătuind-o.

Cinci luni mai tîrziu, Claire şi Tom începură să iasă împreună. O ajută să-şi recapete echilibrul emoţional şi o obligă să meargă cu el la meciuri. Îi explică misterele baschetului. Dacă era posomorîtă, îi schimba dispoziţia cu glume, majoritatea proaste, pînă cînd ea rîdea de stupizenia lor. Mergeau la iarbă verde în parcul Lincoln şi, o dată, cînd îi prinsese ploaia pe drum, se întorseseră la apartamentul lui din South End, iar el desfăcuse coşurile cu sandvişuri, macaroane şi cartofi prăjiţi, aranjînd masa de picnic pe covorul din faţa uşii de la intrare. Tom era pe atît de atent cu ea pe cît fusese Jay de inaccesibil şi de distant. Era blînd şi grijuliu, în acelaşi timp iubitor şi amuzant, cu acel neastîmpăr pe care ea îl adora.

Şi o iubea pe Annie. De fapt, era nebun după ea. Petrecea ore întregi cu fetiţa, construind castele din cuburi, jucîndu-se cu casa pentru păpuşi pe care el i-o făcuse. Cînd Claire avea de lucru, Tom o ducea pe Annie pe terenul de joacă, la magazinul de animale sau la plimbare, prin parc. Fata, care nu înţelegea ce se întîmplase cu tatăl ei adevărat, fusese imediat atrasă de el, dar îl respinse instinctiv, atunci cînd Claire se îndrăgostise de Tom, deşi pînă atunci Annie îl îndrăgise. După un an şi jumătate, Claire şi Tom erau căsătoriţi; în sfîrşit, găsise un bărbat cu care să-şi trăiască viaţa.

Foarte bine, îşi zicea ea, aşadar cu primul bărbat se înşelase. Exista însă un vechi proverb rusesc, pe care Claire îl citise undeva şi nu-l mai uitase: „Prima clătită îţi stă totdeauna în gît".

Se spălă de două ori cu o pastă nouă de dinți, însă tot își simțea gura ca o scrumieră. Cum de nu o deranjase asta niciodată pe cînd fuma un pachet de țigări pe zi? Tom nu fusese de acord cu asta și o determinase să renunțe.

Puțin amețită de vodca pe care o băuse cu Jackie, se sui în pat și începu să se gîndească.

Unde putea fi el acum? Unde ar fi putut să se ducă? Și de ce?

Ridică receptorul, vrînd să-l sune pe Ray Devereaux, detectivul particular la care apelase în mai multe rînduri. Auzi un ton intermitent, care arăta că avea mesaje la poșta vocală. Nu era nimic neobișnuit, dar poate că Tom lăsase vreun mesaj. Așa ar fi fost logic; doar ei doi cunoșteau codul secret al robotului. Apoi, dacă telefonul era ascultat de FBI, aceștia ar fi auzit tot ce se vorbea.

Formă rapid numărul poștei vocale.

– Formați, vă rog, numărul de cod, o invită vocea feminină a robotului.

Claire formă numărul.

– Aveți două mesaje. Reguli: pentru a auzi mesajele, apăsați cifra unu. Pentru a trimite un mesaj...

Apăsă cifra unu.

– Primul mesaj, primit astăzi, la ora șase și cincisprezece p.m.

Se auzi o voce de femeie.

– Bună, Claire, n-am mai vorbit de mult. Sînt Jen.

Jennifer Evans era una dintre cele mai vechi și bune prietene ale ei, dar îi plăcea să flecărească, iar ea nu avea timp de așa ceva. Apăsă butonul unu pentru a scăpa de voce,

însă mesajul se derulă de la început. Resemnată, ascultă neatentă lungul mesaj al lui Jen pînă cînd se sfîrși. Vocea feminină a robotului o invită să asculte din nou, să șteargă sau să dea înainte mesajul, iar ea îl șterse și urmă al doilea.

– Primit astăzi, la ora șapte douăzeci și șapte p.m.

Se auzi o voce de bărbat, a lui Tom. Inima începu să-i bată mai tare.

– Claire... iubito...

Vorbea de undeva de pe stradă, pentru că în fundal se auzea zgomotul traficului rutier.

– Nu știu cînd o să primești mesajul ăsta, însă nu vreau să-ți faci griji. Sînt sănătos. Sînt... trebuia să plec.

Urmă o pauză lungă. Se auzi zgomotul unei motociclete.

– Eu... nu știu cît să mă încred în poșta asta vocală, iubito. Nu vreau să spun prea multe, dar să nu crezi nimic din ce ți se spune. O să iau legătura cu tine, într-un fel sau altul, cît de curînd. Te iubesc, fetițo. Și-mi pare tare rău. Te rog s-o îmbrățișezi mult pe păpușica mea. Spune-i că tăticu' a trebuit să plece o vreme cu afaceri și că-i pare rău că n-a putut s-o sărute la despărțire, dar că o s-o vadă curînd. Te iubesc, Claire.

Și mesajul se sfîrși. Îl mai puse o dată, îl înregistră, apăsînd pe cifra doi, apoi închise.

Singură în patul lor, începu să plîngă.

5

Se sculă, întinse mîna după Tom, apoi îşi aminti. Puţin mahmură de la vodca băută, se duse să pregătească micul dejun pentru ea şi Annie, o omletă din patru ouă, cu nimic în ea sau pe deasupra, dar reuşi s-o prepare, ceea ce era aproape un miracol, întrucît Tom era bucătarul-şef al familiei. În ce o privea, prepararea ouălor era culmea calităţilor ei culinare. Răsturnă omleta pe farfuria preferată a lui Annie, o tăie exact în două şi îşi luă jumătate pentru ea.

– Nu vreau omletă, zise Annie cînd Claire se aşeză în faţa ei la masă.

Era îmbrăcată tot în pijama, fiindcă refuzase să se îmbrace cu altceva.

– Nu-mi plac ouăle făcute aşa.

– E o omletă bună, iubito, spuse Claire.

– Ba nu. Nu-mi place. Mie îmi place aşa cum o face tati.

Claire trase încet aer în piept.

– Gustă, draga mea.

– Nu vreau să gust. Nu o vreau.

– Uite vezi, am împărţit-o cu tine, am şi eu. Claire îi arătă jumătatea de omletă din farfuria ei. Vezi?

– Nu-mi place. Vreau aşa cum o face tati.

Claire se aşeză pe un scaun lîngă Annie şi-i mîngîie obrazul incredibil de catifelat. Fata îşi întoarse repede capul.

– Puiule, nu mai avem ouă, aşa că nu pot să ţi le fac jumări, cum le face tati.

– Vreau să le facă tati.

– Oh, iubito, ţi-am spus, tati a trebuit să plece cu nişte afaceri pentru o vreme.

Annie făcu o faţă nedumerită.

– Ce-i aia „o vreme"?

– Cîteva zile, puiule. Poate mai mult. Dar e o afacere foarte, foarte importantă, iar tati nu te-ar fi părăsit dacă n-ar fi fost *foarte* importantă. Doar ştii asta.

– Dar de ce a fugit de mine?

Deci asta era.

– N-a fugit *de tine,* iubita mea. A... în fine, a trebuit să fugă de nişte oameni răi.

– Care oameni răi?

Bună întrebare.

– Nu ştiu.

– De ce?

– Ce, de ce? De ce a trebuit să fugă?

Annie dădu din cap, privind-o atent, agăţîndu-se de cuvintele ei.

– Încă nu ştiu.

– Dar se întoarce?

– Sigur că se întoarce. Peste cîteva zile.

– Vreau să se întoarcă azi.

– Şi eu vreau, puiule. Şi eu vreau. Dar nu poate, pentru că are nişte întîlniri de afaceri foarte importante.

Chipul lui Anne era liniştit. Pentru moment, părea că furtuna trecuse, că îngrijorarea ei dispăruse. Dar deodată, Annie întinse repede mîinile şi împinse farfuria de pe masă, lăsînd-o să cadă pe podea. Se sparse cu zgomot, aruncînd cioburi în toate părţile. Semiluna galbenă a omletei zăcea pe pardoseală, împănată cu cioburi ascuţite de faianţă.

– *Annie!* ţipă Claire.

Fetiţa privi înapoi triumfătoare, cu dispreţ. Claire se lăsă încet pe podea, acoperindu-şi faţa cu mîinile. Nu se putea mişca. Nu mai reuşea să facă faţă.

Cu ochii scăldaţi în lacrimi, Claire ridică privirea spre fiica ei. Annie o privea fix, mută de uimire.

– Mami, zise ea încet.

– Nu-i nimic, puiule.

– Mami, îmi pare rău.

– E în regulă. Nu despre asta-i vorba, fetiţa mea...

Uşa de la intrare se deschise. Un zgomot de chei şi tusea anunţară sosirea Rosei.

– E tati?

– E Rosa. Ţi-am spus, tati o să fie plecat pentru o vreme.

– Doamnă Chapman! exclamă Rosa, grăbindu-se spre Claire şi ajutînd-o cu grijă să se ridice. Aţi păţit ceva?

– Nu, Rosa, mulţumesc. N-am nimic.

Rosa aruncă iute o privire îngrijorată spre Claire, apoi o sărută pe Annie, care o aştepta cu obrazul ridicat.

– *Querida.*

Claire îşi trecu mîna prin păr şi îşi îndreptă cu un gest nervos bluza. Ştia că arăta oribil.

– Rosa, zise ea, trebuie să mă duc la birou. Poţi să-i pregăteşti fetei micul dejun şi s-o duci la şcoală?

– Sigur, doamnă Chapman. Vrei pesmeţi franţuzeşti, *querida?*

– Da, zise Annie, supărată.

Îşi aruncă ochii pe furiş spre mama ei, apoi la Rosa.

– Nu mai avem ouă, Rosa. Le-am consumat pe ultimele azi-dimineaţă. Uite-le.

Arătă cu un gest vag spre mizeria de pe podea.

– Atunci vreau vafe prăjite, spuse Annie.

Rosa îngenunchease şi culegea de pe jos cioburile de porţelan, punîndu-le într-o pungă de hîrtie.

– Bine, zise Rosa. O să facem vafe.

– Dă-mi un pupic, iubito, spuse Claire, aplecîndu-se s-o sărute pe Annie.

Fata îi primi cuminte sărutul, apoi o sărută şi ea.

În drum spre ieşire, Claire ridică telefonul din bucătărie, aşteptînd tonul intermitent ce ar fi indicat existenţa unui nou mesaj.

Nu era nici unul.

6

E de rău, suspină Connie Gamache, vechea ei secretară. De două zile, telefonul sună întruna. Chestia aia cu poşta vocală e plină, nici nu mai primeşte alte mesaje. Oamenii s-au făcut *răi*. Te aşteaptă o doamnă şi cîţiva *domni*. Îşi coborî glasul. Folosesc termenul în sens larg.

– 'Neaţa, Connie, zise Claire, întorcîndu-se să-şi privească vizitatorii.

Holul de aşteptare, unde se aflau două canapele mari şi cîteva scaune, de obicei pustiu ori ocupat de cîte un student, era acum plin de reporteri. Pe doi dintre ei îi recunoscu: şeful biroului din Boston al ziarului *New York Times* şi o reporteră de televiziune de la Channel 4 News, care îi era simpatică. Claire îşi înălţă uşor bărbia spre ei, în semn de salut. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să vorbească despre cazul Lambert cu un grup de ziarişti indignaţi.

– Am nevoie de un ajutor, continuă Connie. Ai devenit dintr-o dată o celebritate.

– Peste vreo jumătate de oră am o şedinţă la facultate, spuse Claire.

Apoi descuie uşa biroului său, pe care se afla o plăcuţă de alamă, gravată cu numele ei profesional – CLAIRE M. HELLER.

Intră dezbrăcîndu-şi din mers haina.

Connie o urmă în birou şi aprinse lumina. Secretara avea umeri largi, şolduri masive şi părul alb; cîndva, fusese frumoasă, dar acum arăta mult mai în vîrstă decît cei cincizeci de ani pe care-i avea.

– Mulţi reporteri vor să-ţi ia interviuri, o avertiză ea. Vrei să-i trimit la plimbare sau ce să fac?

Claire începu să scoată dosarele din servietă, aşezîndu-le pe biroul lung din lemn de cireş.

– Întreab-o pe reportera de la Channel Four – Novak, Nowicki sau cum o cheamă – de cît timp are nevoie. Întreabă-l pe tipul de la *Times* dacă poate să vină mai tîrziu, poate chiar în după-amiaza asta.

Connie dădu din cap, cu un aer dezaprobator. Ştia să trateze cu jurnaliştii, dar îi considera pe toţi nişte lipitori ce trebuiau smulse de îndată ce se fixau undeva. De fapt, Claire îi era recunoscătoare pentru grija ce i-o purta, fiindcă de obicei avea dreptate – reporterii aveau tendinţa să caute senzaţionalul, să exagereze şi să te facă de rîs, dacă puteau. Şi, de obicei, prezentau eronat situaţiile. După un minut, Connie se întoarse.

– Acum chiar că i-am întărîtat. Carol Novak spune că are nevoie doar de cinci sau zece minute.

– În regulă, spuse Claire.

Carol Novak, ăsta era numele, îi făcuse o impresie bună – inteligentă, prezentînd faptele suficient de corect şi mai puţin pornită împotriva profesorilor de la Harvard decît ceilalţi reporteri locali.

– Lasă-mă cîteva minute să verific corespondenţa, spuse Claire, apoi cheam-o pe Carol Novak.

Carol Novak, de la Channel 4, intră în birou cu un operator care aprinse imediat reflectoarele, aranjă altfel o lampă de birou, mută cîteva scaune, apoi se aşeză în faţa biroului lui Claire. În acest timp, reportera, o roşcovană scundă şi simpatică – foarte drăguţă, însă machiată exagerat, ca toţi jurnaliştii de televiziune în timpul activităţii –, stătea de vorbă cu Claire. Avea buzele frumos conturate, iar sprîncenele subţiri erau perfect arcuite. Întrebă despre Annie; amîndouă erau mămicile unor copii de şase ani. Ea bîrfi puţin despre alt profesor, mult mai cunoscut, al Facultăţii de Drept şi rîseră amîndouă la o glumă a reporterei. O lăudă puţin pe Claire, apoi îşi puse mîna peste a ei, ca de la femeie la femeie. Nu părea să ştie ceva despre incidentul din piaţă. Operatorul o întrebă pe Claire dacă putea să-şi mute scaunul de la fereastră în faţa bibliotecii care ocupa un perete întreg. Apoi, cînd cameramanul termină pregătirile, Carol se aşeză lîngă Claire, în acelaşi cadru, şi se aplecă spre ea, cu un aer de profundă preocupare.

– Ai primit multe critici fiindcă ai preluat cazul Gary Lambert, întrebă reportera?

Vocea îi devenise dintr-o dată mai profundă, însă plină de solicitudine.

– Fiindcă l-am cîştigat, vrei să spui, zise Claire.

Carol Novak schiţă un zîmbet criminal.

– Mă rog, fiindcă printr-o subtilitate de procedură ai scăpat de închisoare un violator dovedit.

Claire zîmbi şi ea.

– Nu cred că Al Patrulea Amendament e o „subtilitate de procedură". Cert e faptul că libertăţile sale civile au fost violate prin percheziţionarea apartamentului. Treaba mea a fost să-i apăr drepturile.

– Chiar dacă astfel un *violator dovedit* e liber să violeze din nou?

Claire scutură din cap.

– Lambert a fost condamnat, însă procesul avea vicii. Succesul recursului nostru a dovedit treaba asta.

– Vrei să spui că *nu* a făcut-o?

– Spun că procedura, în proces, a fost vicioasă. Dacă lăsăm să aibă loc procese viciate, atunci sîntem cu toţii expuşi riscurilor.

Cît de des spusese aceste vorbe! Oare de fiecare dată sunaseră la fel de găunos, de neconvingător pe cît i se părea ei acum?

Carol Novak se lăsă pe spătarul scaunului. Se uită ţintă în ochii lui Claire, cu o înverşunare surprinzătoare.

– Ca femeie, cum te simţi după ce ai scăpat de închisoare un violator?

Claire răspunse repede, fără vreo ezitare care să dea naştere la interpretări.

– Cum am mai spus, nu asta e consecinţa...

Cu o tristeţe profundă, cu intensitatea zdrobitoare şi cu preocuparea înfricoşată cu care ar fi intervievat un individ ce trăia într-o rulotă cu copilul pe care i-l făcuse propriei fiice, Carol Novak zise:

– Claire, ai simţit vreodată, din cînd în cînd, *chiar aici* – duse mîna la piept – că nu e bine ce faci?

– Dacă aş fi simţit vreodată asta, spuse Claire sigură pe ea, după o pauză de efect, n-aş fi făcut-o.

Schiţă un zîmbet care spunea *Acum am terminat,* un zîmbet cu care, era sigură de asta, Channel 4 avea să încheie interviul.

Ray Devereaux stătea în uşa biroului ei. Cu cele o sută şaizeci de kilograme ale sale, detectivul era aproape la fel de mare ca şi uşa, deşi nu părea gras. Era, în orice caz, un tip masiv. Capul părea mic, disproporţionat faţă de imensul trunchi pe care era aşezat, deşi, dată fiind greutatea lui, puteai crede că e o iluzie optică.

Devereaux avea mania gesturilor teatrale. El nu intra într-o cameră, ci „îşi făcea intrarea". Acum se postase în pragul uşii, cu braţele în jurul taliei, aşteptînd replica ei.

– Mulţumesc că ai venit, Ray, zise Claire.

– N-ai pentru ce, spuse el înverşunat, de parcă ar fi făcut pentru ea vreo ispravă herculeană. Unde naiba îţi parchezi maşina în zona asta?

– În garajul facultăţii. Dar ar trebui să fie o grămadă de parcări pe Massachusetts Avenue.

El se încruntă.

– A trebuit să parchez la un hidrant. Mi-am lăsat carnetul cu tichete de parcare pe bord.

Trecuseră doisprezece ani de cînd plecase din poliţie, dar tot mai folosea trucurile şi privilegiile de care se folosise pe cînd era în serviciu. Carnetul cu tichete de parcare era mai vechi de zece ani, dar poliţistele recunoşteau despre ce

era vorba şi, păcălite, îl scuteau de plata unui tichet de cincizeci de dolari.

– Apropo, felicitări.

– Pentru ce?

– Pentru că ai cîştigat concursul TV pentru gospodine, unde naiba te gîndeşti? Pentru Lambert.

– Mulţumesc.

– Cred că înţelegi că eşti acum antemizată de colegele tale feministe.

Voia să facă un joc de cuvinte cu „anatemizată".

– N-o să te mai lase niciodată să intri în NOW*.

– Nici nu mă gîndeam să mă înscriu. Intră, simte-te ca acasă. Ia-ţi un scaun.

Detectivul intră stînjenit în birou. Nu-i plăcea să se întîlnească cu Claire în biroul ei, pe domeniul ei. Prefera s-o cheme în bîrlogul lui, un birou în zona din sudul oraşului, lambrisat cu panouri imitînd lemnul şi împodobit cu diplome şi certificate înrămate; acolo era stăpîn. Se opri în faţa unui scaun şi-l privi, de parcă nu ştia sigur ce era. Pe lîngă el, scaunul păru dintr-o dată o piesă delicată. Îl privi ţintă şi rînji. Cînd zîmbea, părea un puştan de zece ani, nicidecum ditamai detectivul particular de patruzeci şi şapte.

– Ai ceva ce n-aş putea să rup?

– Stai în fotoliul meu.

Claire se ridică din fotoliul îmbrăcat cu piele cu spătar înalt şi schimbă locul cu Devereaux. Acesta se întronă fără

* *Now-National Organisation for Women* (Organizaţia Naţională a Femeilor), înfiinţată în 1966, în Statele Unite, organizaţie care militează pentru drepturile femeilor (nota trad.).

obiecții în spatele biroului ei. Un mic stimulent pentru autoritatea lui simbolică, își zise ea, și îl făcu să se simtă în largul lui.

– Așadar, m-ai sunat, zise Devereaux.

Se lăsă pe spătarul fotoliului, care scîrțîi amenințător, și își împreună mîinile pe pîntece.

– Te-am sunat, dar n-am lăsat nici un mesaj, spuse ea încurcată.

– Apelant identificat. Ți-am recunoscut numărul de pe robot. Despre ce mai e vorba acum, tot Lambert? Credeam că ai terminat cu jigodia aia.

– E vorba despre altceva, Ray. Am nevoie de ajutorul tău.

Îi povesti ce se întîmplase în seara trecută: piața, agenții urmărindu-l pe Tom, dispariția lui, percheziționarea casei lor. Ray se aplecă ușor în față, pînă cînd picioarele atinseră podeaua.

– Mă minți, zise el.

Ea scutură din cap.

Detectivul își țuguie buzele și închise ochii. Urmă o pauză lungă, dramatică. Se spunea că fusese foarte bun la interogatorii.

– Știu un tip, zise el în cele din urmă. De cînd lucram la FBI. Parcă voia să plece de acolo; poate că o să-i ofer o slujbă alături de mine.

– Ai de gînd să angajezi pe cineva?

– Am spus *să ofer.*

– Bine, dar fii discret. Zboară sub radar, mă înțelegi? Nu-i lăsa să priceapă ce te interesează.

Devereaux se încruntă.

– Acum ai de gînd să mă înveți cum să-mi fac meseria? Eu nu-ți vorbesc despre prejudicii sau ce naiba predai tu la facultate.

– Punct lovit. Scuze. Dar crezi că toată povestea ar putea să fie o greșeală, o neînțelegere?

Devereaux își ațintì privirea în tavan cîtva timp, pentru a obține un efect dramatic maxim.

– Puțin probabil, zise el. Fii sigură că ți-au pus microfoane în telefoane. Și la biroul lui Tom, și la tine în casă...

– Și în biroul ăsta?

– De ce nu, sigur.

– Vreau să-mi cureți telefoanele.

Devereaux zîmbi sardonic.

– Să-ți curăț telefoanele? Dacă au făcut treaba la centrala telefonică, după cum sînt convins, n-o să găsesc nimic. O să curăț, dacă vrei, dar să nu te aștepți la vreun rezultat. Oricum, chiar dacă găsesc ceva, nu pot să scot nimic, dacă e legal.

– Asta înseamnă că, dacă Tom mă sună, ei pot să urmărească linia și să afle unde e?

– Sînt sigur că asta vor. Dar a devenit ceva mai greu acum. E suficient să-ți iei o cartelă cu convorbiri plătite în avans și operatorul face apelul în locul tău, așa că e imposibil de stabilit unde e omul.

– Mi-a lăsat un mesaj la poșta vocală.

– Unde? Aici sau acasă?

– Acasă.

– Au acces şi la asta, fără probleme. Nu-i nevoie de nici un cod secret. Dacă au mandat, aparatura pe care o deţin le permite să asculte orice mesaj de la poşta vocală.

– Deci au auzit mesajul pe care mi l-a lăsat Tom?

– Fii sigură. Dar poate că şi el s-a gîndit la asta.

– Şi probabil că au toate înregistrările convorbirilor, de acasă şi de la biroul lui Tom, da? Aşa că pot să afle cu cine a încercat el să intre în legătură.

– Te-ai prins.

– Dar numai convorbiri de la distanţă, nu?

– Greşit. Societatea de telefoane are un regim în care apare orice convorbire – numărul format, durata convorbirii, tot. În felul ăsta întocmesc facturile pentru cei care nu au acces nelimitat la convorbiri.

Claire dădu din cap.

– Dar nu păstrează înregistrările convorbirilor decît cel mult o lună.

– Deci există vreo cale prin care Tom să ia legătura cu mine fără să ştie ei?

Tăcut, Devereaux îşi duse mîna la gură.

– Poate.

– Cum?

– Trebuie să mă gîndesc. Sigur, Tom s-a şi gîndit, probabil. În plus, trebuie să presupunem că au pus microfoane şi în biroul ăsta.

– Trebuie să afli ce se întîmplă, Ray.

– Să văd ce pot să dezgrop. Înşfăcă braţele fotoliului şi o fixă pe Claire cu o privire teatrală. Asta-i tot, profesore?

7

Vreau să mănînc aici şi să mă uit la *Frumoasa şi bestia,* spuse cîntat Annie.

– O să mănînci la masă, zise Claire cît de aspru putea.

Jackie servi salata pentru Claire şi pentru ea, dintr-un castron rustic imens. Jackie era acum vegetariană, după ce trecuse prin faza de alimentaţie macrobiotică, iar salatele erau una dintre specialităţile ei. Umplu totuşi din belşug castronaşele.

– Nu! Eu vreau să mănînc în timp ce mă uit la *Frumoasa şi bestia.* Vreau macaroane cu brînză în timp ce mă uit la *Frumoasa şi bestia.*

Într-un capăt al bucătăriei spaţioase se afla un colţ unde Annie îşi ascunsese vasta ei colecţie de jucării, printre care se aflau un căţel zdrenţuit, un Kermit dezmembrat şi un Cap de cartof plin de tăieturi. Erau şi zeci de alte jucării, de care Annie nu se atinsese sau nici măcar nu le observase de luni de zile. Un televizor mare se afla în faţa unei canapele

acoperite cu o husă uzată, plină cu resturi de macaroane cu brînză, zeci de pahare goale din plastic, zeci de acadele roşii (fără vreun gust cunoscut omului, doar roşii).

– Hai, fetiţo, zise Jackie, vino să mănînci cu mami şi cu mine.

– Nu!

– Sîntem o familie, spuse Claire exasperată. Mîncăm împreună. Iar tu n-o să mănînci macaroane cu brînză. Jackie a pregătit un pui delicios.

Annie se dădu jos de pe canapea şi puse cu un aer sfidător caseta cu *Frumoasa şi bestia* în videoplayer.

– Vreau macaroane cu brînză, spuse ea.

– Nu în seara asta, fetiţo, zise Jackie. Îmi pare rău.

Se întoarse spre Claire şi spuse:

– Biata de tine. Ce te-ai face fără mine?

– Nu ştiu, recunoscu Claire, apoi zise tare: Ascultă, Annie. Vino aici.

Fiica ei se întoarse supusă şi se opri în poziţie de drepţi în faţa lui Claire, ca la o inspecţie militară. Ştia că se vîrîse singură în necazuri.

– Dacă mănînci puiul pe care l-a pregătit Jackie, poţi să te uiţi la *Frumoasa şi bestia*. Pe canapea.

– Ura! făcu Annie şi fugi înapoi. Excelent!

Deschise videoplayerul şi se aruncă pe canapea, urmărind fragmentele din alte filme ale lui Disney şi reclama pentru Disney World de la începutul peliculei.

– Asta înseamnă să-ţi impui voinţa, mormăi Jackie. Eşti şi tu profesoară...

– Doar de data asta! strigă Claire.

Împărţi puiul prăjit, puse piure de cartofi pe o farfurie şi i-o duse lui Annie, împreună cu o furculiţă şi un şervеţel. Cînd se întoarse spre masă, observă afară o umbră întunecată printre tufele de liliac.

Era o maşină oficială, bleumarin: o Crown Victoria. Jackie o observă pe Claire privind pe fereastră şi spuse:

– N-or să te înnebunească cretinii ăştia de afară?

– Nici nu-ţi imaginezi! oftă Claire. Unul m-a urmărit astăzi cînd am plecat şi am venit de la birou.

– Şi nu poţi să faci nimic?

– Mă rog, se află în zona publică. Respectă împrejmuirea.

– Ce anume?

– Împrejmuirea. Zona privată din jurul unei locuinţe. Nu pătrund dincolo de ea. Au dreptul să stea acolo unde se află.

– Şi cum e cu libertatea ta de a... nu ştiu, de a nu fi agresată de cretini?

Claire schiţă un zîmbet.

– Sigur, aş putea să obţin în instanţă un ordin de restricţie împotriva lor. Să-i fac să stea la o sută de metri distanţă de mine.

– Mda, spuse Jackie, ar fi tare să găseşti un judecător local care să-i ordone autorităţii federale să dea înapoi. Nu prea *cred*.

– Am sunat la biroul lui Tom, spuse Claire. Se întoarse la masă cu inima strînsă şi încercă să-şi regăsească apetitul pentru cina pregătită de Jackie. Se pare că Tom a lăsat mesaje pentru directorul lui comercial, Jeff Rosenthal, şi pentru

asistenta lui, Vivian, în care le spunea că are de făcut o foarte urgentă călătorie de afaceri peste hotare. Spunea că avea să fie plecat o săptămînă, poate mai mult. Colegii lui se întrebau ce se întîmplă, fiindcă toată lumea de la Chapman & Company fusese vizitată acasă de agenţi FBI, care puseseră o mulţime de întrebări despre Tom şi despre locurile unde ar putea fi.

– Asta i-o fi făcut bănuitori.

– Cel puţin. Deşi Tom le-a spus în mesajul lăsat că FBI ar putea să pună întrebări pentru o verificare de rutină, nu cred că i-a convins.

– Nu, fu de acord şi Jackie, sigur că nu. Probabil că au început să-şi pună întrebări, ca şi noi.

Annie se duse la culcare fără a mai face probleme, iar Claire şi Jackie se instalară pe veranda închisă cu geam, pentru a fuma. Jackie sorbea dintr-o sondă plină cu Famous Grouse; Claire, îmbrăcată într-un tricou larg şi pantaloni de trening, bea apă minerală.

– Mi se pare că Annie s-a obişnuit cu plecarea lui Tom, spuse Jackie, scoţînd un şuvoi de fum pe nări.

– A avut şi momente dificile, zise Claire.

– Nu te surprinde că uneori te înţelegi greu cu ea, nu-i aşa? Ţi-aduci aminte că ai citit *Rosemary's Baby* cînd erai însărcinată? Dacă o fi chiar un pui de drăcuşor?

Claire zîmbi vag.

– Tu te descurci bine? întrebă Jackie.

Claire dădu din cap.

– Nu ştiu ce să cred. Am vorbit cu Ray Devereaux să facă nişte cercetări, să vadă ce poate afla.

– Agenţii ziceau că el avea alt *nume,* altă identitate – crezi că este adevărat?

– Tu îl cunoşti, Jackie, spuse Claire. Ştii că nu e un criminal.

Claire îşi puse ţigara în scrumieră.

– Eu nu-l cunosc, replică Jackie. Şi e evident că nici tu nu-l cunoşti.

– Ah, termină! strigă Claire. Eşti în stare să judeci un om – şi eu la fel. Gîndeşte-te cît timp am petrecut cu Tom în ultimii trei ani. Cum poţi să spui că nu-l cunoşti?

– Dacă e Ron?

– Du-te dracului.

– Uite, ştim amîndouă că se poate înfuria, este un tip temperamental. Am văzut asta. Îţi aminteşti cînd mergeam spre Cape şi o maşină ne-a apărut în faţă, ne-a tăiat drumul, iar Tom şi-a pierdut cumpătul?

– Nu şi-a pierdut cumpătul.

– Ah, termină. Se înroşise la faţă, l-a înjurat pe tip şi a ieşit din maşină să se ducă la el. A fost cumplit! Tu ţipai la el să se calmeze şi pînă la urmă s-a liniştit, dar... Îţi aminteşti?

– Mda, zise Claire plictisită. Şi ce dacă? Are temperament; asta face din el un criminal? Bine, m-a mînţit despre trecutul lui – dar chiar şi *asta* face din el un criminal?

– Iisuse, dragă Claire, cît de multe ştii tu cu adevărat despre el? Adică, de pildă, nu i-ai cunoscut niciodată familia, corect?

– Nu-i adevărat. I-am cunoscut tatăl, pe Nelson, la nuntă, şi l-am mai văzut o dată, cînd i-am făcut împreună o vizită acasă la el, în Jupiter Island, Florida. Dar pe părinţii lui Jay cred că i-am văzut o singură dată.

– Dar nu prea te-ai întîlnit cu prieteni de-ai lui.

– Prieteni? Tipii în jur de patruzeci de ani au rareori mai mult de doi-trei prieteni, n-ai observat asta? Bărbaţii nu sînt ca femeile. Se căsătoresc, se îngroapă în slujbele lor şi cam dispar din lume. Orice tip consideră pe orice alt tip drept un potenţial rival. Bărbaţii de vîrsta lui au colegi, au relaţii. Poate au cunoscuţi cu care fac vreun sport sau merg la meciuri de baschet ori de fotbal. Vreau să spun că Tom are o grămadă de prieteni de ocazie şi toţi îl simpatizează. Dar nu prieteni *vechi,* cel puţin din cîte ştiu eu. De altfel, nici Jay nu avea vreun prieten vechi.

– Claire, n-ai cunoscut nici un prieten de-al lui din copilărie sau vreun coleg de şcoală, sau pe cineva care să-l fi cunoscut înainte de a veni la Boston. Am dreptate?

Claire oftă. Îşi trecu degetul peste aburul rece de pe pahar.

– Primea din cînd în cînd telefoane de la un vechi coleg de şcoală. Îmi amintesc că o dată l-a sunat un prieten din California. Nu, nu părea să păstreze legătura cu prieteni vechi, nu în mod regulat. Jackie, mi se pare că nu mă asculţi. Nu era nimic ieşit din comun în treaba asta. De ce mi-aş fi închipuit că mă mintea?

– Ai vreo idee unde ar putea fi el acum? Unde crezi că a plecat?

Claire dădu din cap.

– N-am idee.

O lungă tăcere se aşternu între ele.

– Îţi aminteşti cum arăta tata? întrebă Claire deodată. Eu nu.

– Mda, mă rog, îmi amintesc. Aş fi vrut să pot uita. Era un ticălos.

– Îţi aminteşti cum mirosea after shave-ul lui?

– Îmi amintesc că puţea ca o tîrfă franţuzească.

– Mie îmi plăcea cum mirosea. Old Spice. De cîte ori miros parfumul ăsta, mă întorc în trecut.

– În trecutul copilăriei tale fericite şi al iubitorului nostru tată, mormăi Jackie. Sper că Tom nu foloseşte Old Spice.

– Tata a fost un tip nefericit.

– Era un ratat egoist. Ştii cu ce miros îl asociez eu? întrebă Jackie. Serios. Cu mirosul benzinei atunci cînd porneşte maşina. Gazul ars parţial, ştii? Îmi amintesc că ieşisem din casă şi stăteam pe aleea pietruită, luîndu-mi rămas-bun şi privindu-l cum se îndepărta, iar în aer se simţea mirosul ăsta, care mi-a plăcut. Adică pentru mine e un miros dulce-amărui, fiindcă n-am ştiut niciodată dacă avea să se întoarcă. N-am ştiut niciodată dacă a plecat pentru totdeauna.

Claire dădu din cap. Rămaseră iarăşi tăcute. Jackie îşi scoase altă ţigară şi-şi goli paharul de whisky.

– Vrei să-mi dai sticla aia?

Îşi turnă în pahar restul de Famous Grouse.

– E soţul meu şi îl iubesc, spuse Claire foarte calm. E un tată grozav şi un soţ minunat, iar eu îl iubesc.

– Hei, mă faci să mă ruşinez. Ăsta-i ultimul strop de whisky?

8

Văzută din stradă, braseria Dunkin'Donuts din Central Square arăta ca un magazin scump destinat amatorilor de rafinamente culinare, de genul celor în care găseşti patruzeci de delicatese de oţet şi nici o varză. Faţada, vopsită într-un verde vînătoresc, cu o reţea de panouri mici de sticlă, fusese renovată recent, într-unul din acele accese de îmburghezire ce bîntuiau prin Central Square o dată la cîţiva ani. Dar acestea se degradau repede, lăsînd să domine părăginirea caracteristică locului. Antipaticul Central Square, teritoriul cu mii de restaurante indiene, cu nouă sute nouăzeci şi nouă de magazine şi vitrine cu bijuterii la preţ redus, nu-şi pierdea niciodată autenticul aer popular.

Ray Devereaux o sunase pe Claire de dimineaţă şi-i ceruse să se întîlnească după ce o ducea pe Annie la şcoală. Claire avea o oră liberă înainte de cursurile de la Harvard. Refuza să-şi amîne orele de curs. Respecta toate înţelegerile, toate orele de curs, toate întîlnirile – păstra toate aparenţele,

deşi se concentra cu mare greutate asupra altor probleme în afară de cele în legătură cu Tom. Ray era deja instalat la o măsuţă mov, trupul lui imens revărsîndu-se peste bancheta îngustă pe care stătea. Un cărucior gol de copil se afla lîngă el. Copilaşul, a cărui mamă stătea indiferentă alături, cu o sacoşă imensă în poală, mergea şovăitor printre scaune, îmbrăcat într-un costumaş roşu, cu o fundă roz la gît. Mama, o femeie masivă cu părul negru, purta o discuţie aprinsă în greceşte cu un bărbat în vîrstă, cu părul alb şi nasul mare, îmbrăcat într-o jachetă de piele neagră. Muzica rock urla în difuzoare (Rod Stewart scrîşnind „Reason to Believe"), la concurenţă cu zgomotul asurzitor al sistemului de ventilaţie.

Roy înfuleca o clătită cu ciocolată, sorbind din cînd în cînd dintr-un pahar de plastic. Era un client obişnuit al casei.

– Eşti însoţită, îi spuse el nonşalant.

– Cum?

– Ţi-a crescut o coadă.

Claire se întoarse către vitrina braseriei. Un Crown Vic bleumarin tocmai dădea colţul.

– A, aia, zise ea. Da, se ţin după mine peste tot. Mă conduc spre şi de la birou. Încearcă să-mi spargă boaşele.

– Poate cred că ai boaşe, iubito. Chicoti. Linişteşte-te, au plecat. N-au cum să dubleze parcarea, în mijlocul traficului.

Ray mai luă o bucată de clătită, apoi îşi şterse mîinile de crema lipicioasă cu un şervеţel.

– Aşadar, am întins nişte antene către prietenii mei de la poliţia din Cambridge, zise el. Vestea bună e că l-au găsit pe tipul care ţi-a spart casa. O să fie greu să-ţi găsească picturile.

– Ray, nu mi-ai cerut să vin în Central Square doar ca să-mi spui...

– Răceşte-ţi motoarele, scumpo.

O fixă din ochi pînă cînd ea îi răspunse calm:

– Zi-i mai departe.

– Prin urmare, am sunat la Asociaţia Naţională a Dealerilor, tipii care reglementează activitatea brokerilor şi a directorilor financiari şi aşa mai departe, iar ei mi-au trimis un fax cu rezumatul dosarului pe care îl are Tom la ei. S-a născut la Hawthorne, California, a absolvit liceul din Hawthorne. Apoi a absolvit, în 1973, Colegiul Claremont. Aşa că am sunat la Claremont şi le-am spus că vreau să iau legătura cu Tom Chapman, un vechi prieten de colegiu. I-am întrebat dacă ştiu unde se află şi cu ce se ocupă. E uluitor cît de bine îşi păstrează dosarele colegiile astea. O adevărată comoară.

– În regulă, zise Claire, păstrînd un ton neutru.

Aerul era supraîncălzit, aşa că îşi dădu jos trenciul şi sacoul.

– Vestea proastă e că prietenii tăi de la FBI au dreptate. Nu există nici urmă de Thomas Chapman la Colegiul Claremont. Apropo, între timp a fost rebotezat.

La cîteva mese mai încolo, o chinezoaică bătrînă îşi tăia unghiile. Mama cu părul negru îşi ridică de jos copilul care începuse să ţipe şi-l puse în cărucior.

– Şi asta m-a determinat „să sap" în continuare, spuse Devereaux. Încerc să aflu ce se petrece, de fapt, cu soţul tău. Şi am aflat cîteva lucruri foarte interesante despre el.

– Ca de exemplu?

– Ei bine, verific la Asistenţa Socială, să văd dacă nu cumva e vreo neconcordanţă. Şi aflu cel mai ciudat lucru:

totu-i grozav, totu-i minunat, dar nu există nici o sumă reţinută de Asistenţa Socială înainte de 1985. Nimic. Păi asta-i puţin cam straniu pentru un tip care are, cît, patruzeci şi şase de ani? Doar dacă tipul, pînă la treizeci de ani nu a avut nici un serviciu, ceea ce cred că e posibil. Apoi verific la creditul popular, iar acolo totul e în regulă, nici o sancţiune – dar tot nu există nimic înainte de 1985 ceea ce, de asemenea, este bizar.

Claire simţea cum i se strînge stomacul. Îşi mută picioarele, care se fixaseră de o pată lipicioasă de cafea aflată pe podea. La radio cînta acum Steely Dan. Cum îi zicea melodiei: „Katie Died"? Cam aşa ceva. Un solo insinuant de saxofon se lua la întrecere cu bîzîitul insistent al unui cuptor cu microunde, apoi cu un cor amplu:... *Deacon Blue*... *Deacon Blue*...

– Rezumatul pe care l-am primit enumeră cîteva slujbe pe care le-a avut după colegiu. Posturi bune, respectabile, la diverse companii şi asociaţii de brokeraj. Aşa că mă întreb: de ce nu există consemnarea plăţilor către Asistenţa Socială dacă tipul a lucrat mereu? Deci, dau nişte telefoane şi apare altă ciudăţenie – toate companiile la care a lucrat înainte de a-şi face propria firmă au dat faliment.

– Poate că-i o pisică neagră, murmură Claire.

– Hai, una, treacă-meargă. Dar *trei?* Trei firme de investiţii şi asociaţii de brokeraj la care a lucrat nu mai există. Ceea ce înseamnă că nu există înregistrări. Nimic care să poată fi verificat.

Claire asculta îndurerată. Se uită la o femeie agitată, tunsă scurt şi cu ochelari, care avea două sacoşe atîrnate de umăr şi care comandă o cafea mare, slabă, cu două bucăţi de zahăr.

– Aşadar, vine cam aşa, zise Devereaux: înainte de 1985 – cînd avea, cît, peste treizeci de ani – nu avea cărţi de credit: nici American Expres, nici Visa, nici Master Card. Verific mai departe şi aflu că nici fiscul nu are nimic consemnat înainte de acea dată. Deci el enumeră toate slujbele alea la companii care azi nu mai există, nu plăteşte Asistenţa Socială şi nici un fel de impozite.

– Şi ce trebuie să fac eu cu toate astea? întrebă Claire.

Nu putea gîndi. Privea în gol; se simţea prinsă într-un vîrtej.

– Am un prieten care lucrează lîngă Los Angeles şi l-am rugat să facă o mică plimbare pînă la Hawthorne. E aproape de L.A.

– Şi a aflat că Tom n-a fost la liceul din Hawthorne, îl întrerupse Claire. Nu trebuie să-mi spui asta. Mi-am închipuit.

– Nu e menţionat la liceu. Nici unul dintre profesorii vechi nu-şi aminteşte de el. Nimeni dintre absolvenţii din '73 nu şi-l aminteşte. Nu apare în anuarul şcolii. Mai mult, din cărţile vechi de telefon nu reiese că părinţii lui au trăit vreodată acolo. Nici un Nelson Chapman nu a trăit vreodată acolo. Acuma, nu spun că FBI-ul nu e de rahat. Nu spun că soţul tău a comis vreo crimă. Îţi spun doar că Tom Chapman nu există, Claire. Oricine ar fi cu adevărat soţul tău, orice ar fi el de fapt – nu este cel care crezi tu că e.

După cursuri, Claire se întoarse la biroul ei, se întîlni cu cîţiva studenţi fanatici ai studiului – semestrul era pe sfîrşite, iar examenele finale erau iminente –, apoi îşi verifică corespondenţa.

Din nefericire, decanul descoperise de puţin timp poşta electronică şi începuse s-o folosească pentru a trimite orice

notiţă, orice gînd răzleţ, care-i trecea prin minte. Îi lăsase cîteva însemnări fără importanţă. Erau cîteva solicitări ale presei – încercări de a ajunge la ea pe uşa din dos –, dar ştia cum să le trateze: cu tăcere deplină. Nici un răspuns. Şi un mesaj lung, plin de palavre, de la o prietenă din Paris.

Şi mai era un mesaj. Nu recunoscu adresa expeditorului: undeva, în Finlanda. Era adresat doamnei prof. Chapman, ceea ce era ciudat, fiindcă aproape toată lumea o cunoştea ca prof. Heller. Îl citi, apoi îl reciti, iar inima începu să-i bată cu putere.

Dragă profesore Chapman,

Sînt interesat să mă reprezentaţi într-o problemă de mare urgenţă şi de maximă importanţă personală. Deşi împrejurările mă împiedică să vă întîlnesc direct, vă voi contacta în curînd. Telefonul sau poşta vocală sînt insuficient de sigure. Vă rog să nu credeţi opiniile incorecte despre cazul meu care vi s-ar fi putut aduce la cunoştinţă. Cînd ne vom întîlni, vă voi explica totul.

Salutări cordiale, dumneavoastră şi
vlăstarului dumneavoastră,
R. LENEHAN

Înţelese imediat că semnătura se referea la micul restaurant din sudul Bostonului, numit Rose Lenehan's, unde avuseseră prima întîlnire.

Apăsă clapa de răspuns şi tastă repede:

Foarte dornică să ne întîlnim cît de curînd.

9

În puterea nopții, Claire se trezi brusc, scăldată de transpirație. Cu sufletul la gură, merse prin dormitorul întunecat, luminat doar de becurile de pe stradă, pînă cînd găsi dulapul în care ținea fotografiile de familie. Agenții de la FBI nu-i prea dăduseră atenție. Erau interesați de lucruri mai relevante, din prezentul imediat – itinerare, orare de călătorie, numere de curse aviatice.

În dulap erau nenumărate fotografii cu Annie, albume întregi, de la naștere pînă la ultima poză făcută la școală. Era, probabil, unul dintre cei mai fotografiați copii din lume. Mai era un album cu pozele din copilăria lui Claire: Jackie urmînd-o supusă pe Claire, care părea mîhnită. Cîteva poze de familie, cu Claire, Jackie și mama lor, care părea întotdeauna obosită. Multe fotografii cu Claire dintr-o vacanță în Wyoming, petrecută cu cîțiva prieteni de colegiu. Instantanee de la absolvire (avusese atunci o erupție de acnee și se îngrășase în semestrul de primăvară, de aceea nu se uita niciodată la aceste poze).

Dar fotografiile lui Tom?

O poză înfățișînd un sugar, mică, în alb-negru, cu marginea zimțată. Putea să fie orice sugar; nu avea nimic din adultul Tom, dar imaginile de la vîrsta asta nu dezvăluie de obicei trăsăturile adultului.

Fotografii din copilărie? Nici una.

Din liceu? Nimic.

Ori de la colegiu? Tot nimic.

Nu existau fotografii cu Tom, în afară de acea imagine de sugar. Nici vreun jurnal de liceu, cu paginile deteriorate de numeroasele mesaje de rămas-bun, scrise de fete care să-l fi iubit în taină pe Tom.

Ce fel de om era acela care *nu* avea fotografii ale vîrstelor prin care trecuse?

De ce nu se întrebase ea niciodată unde erau acele fotografii?

Se întoarse de la cursuri spre sfîrșitul dimineții, însoțită de doi studenți care se țineau scai de ea, și cărora Claire le spusese să revină în cursul zilei. Motivase că avea o întrunire. Tinerii erau neliniștiți de examenele de sfîrșit de an; va discuta bucuroasă cu ei, mai tîrziu.

Connie era la biroul ei și tria corespondența. Ridică privirea și vru să spună ceva. Claire îi zîmbi și-i făcu din mînă un semn ce voia să spună „îmi-pare-bine-că-te-văd-dar-sînt-prea-grăbită-ca-să-stau-acum-de-vobă". Intră în birou și închise ușa în urma ei.

Ray Devereaux era așezat în fotoliul ei.

– Rahatul a ieșit la suprafață, zise el.

Era îmbrăcat într-un costum gri, surprinzător de bine croit, cu cămaşă albă şi o cravată turcoaz.

– Te ascult.

Se aşeză pe unul din scaunele pentru vizitatori şi îşi lăsă servieta pe podea.

– Ai surse sigure?

– Nu în mod deosebit. Am întrebat în stînga şi-n dreapta, însă toată lumea a devenit teribil de mută. E treabă serioasă.

– Cît de serioasă?

Devereaux se lăsă pe spătarul fotoliului, care scîrţîi alarmant. Claire se aştepta din clipă-n clipă să-l vadă căzînd pe spate.

– Băieţii au intensificat supravegherea. Ştiu că Tom ţi-a lăsat un mesaj la poşta vocală de acasă. Au obţinut aprobarea să-ţi supravegheze şi poşta vocală de la facultate. Habar n-au unde se află el, dar se aşteaptă să ia legătura cu tine. Au pus oameni în faţa firmei lui Tom. Alţi doi tipi, în faţa facultăţii. Oriunde mergi cu maşina, te urmăresc, să vadă dacă te întîlneşti cu cineva.

– Ca în cîntecul ăla al formaţiei Police, nu-i aşa?

Claire zîmbi feroce.

– „Every Step You Take".

Chipul lui Devereaux rămase inexpresiv.

– Hai să facem o plimbare, zise.

Porniră agale prin curtea interioară a Facultăţii de Drept şi Claire îi observă pe cei doi bărbaţi îmbrăcaţi civil, care îi urmăreau la o distanţă nu prea mare.

– Frumoasă zi, nu? zise Devereaux. O adevărată zi de primăvară tîrzie.

– Ray...

– Nu încă, scumpo. Totdeauna am crezut că microfoanele direcţionate la distanţă nu fac mare lucru, mai ales pe o stradă aglomerată, dar nu vreau să-mi asum riscuri. Adică, am putea să ne plimbăm pe Massachusetts Avenue şi să-i înnebunim încercînd să ne prindă vocile printre sute de alte zgomote, dar de ce să riscăm? Hai să dăm o raită cu maşina mea. Tocmai am luat-o în dimineaţa asta şi ştiu că n-am fost urmărit, aşa că n-aveau cum să pună în ea vreun microfon. Încă.

Maşina lui Devereaux era un Lincoln nou. Unul dintre clienţii săi avea o agenţie de leasing auto şi îi împrumuta gratuit maşini, în chip de compensaţie. Claire se cufundă în scaunul confortabil, tapiţat cu piele, în vreme ce detectivul porni maşina, fără o destinaţie precisă.

– Ai pomenit de tatăl lui, spuse Devereaux. Nelson Chapman. Spuneai că locuieşte în Florida.

– Ai vorbit cu el?

Devereaux dădu încet din cap.

– Nu există această persoană.

– Eu l-am cunoscut. L-am vizitat cu Tom, la el acasă, în Jupiter Island.

– Ai cunoscut un om care îşi zicea Nelson Chapman. Casa pe care spui că ai vizitat-o aparţine cuiva care n-a auzit niciodată de Nelson Chapman. Vecinii, chiar şi cei stabiliţi de mult timp acolo, n-au auzit niciodată de el. Dacă nu mă crezi, convinge-te singură.

– Vrei să spui că Tom a aranjat cu cineva să joace rolul tatălui său?

– Aşa se pare. A fost bine pregătită operaţiunea asta.

Conducea maşina ţinînd pe volan doar degetul arătător.

– A fost greu să obţin ceva. Legăturile mele nu ştiu nici o iotă, iar cei care ştiu ceva au buzele cusute. Doar atît am putut să aflu: mi s-a spus că Tom a lucrat sub acoperire pentru Pentagon.

– Ah, *termină!* rîse ea neîncrezătoare.

– Ce-i aşa de greu de crezut?

– El e om de finanţe.

– Acum. Dar mi s-a spus că a lucrat în armată şi a dispărut, a fost declarat AWOL*, cu mai bine de zece ani în urmă, cînd a lăsat să-i scape ceva urît, de-a dreptul important. O porcărie teribilă.

– Ce tot spui?

– Ei spun că îl caută pentru crimă.

– Aşa mi-au spus şi mie.

– Şi că a fost un fel de agent clandestin al guvernului american care a comis o crimă oribilă şi apoi a fugit.

Claire dădu din cap, rozîndu-şi o unghie. Un vechi obicei din facultate, de care credea că scăpase.

– Nu se poate.

– Tu eşti măritată cu el, zise Devereaux calm. Tu ar trebui să ştii.

Se uită la ea, apoi îşi întoarse privirea spre drum. Claire zîmbi, un zîmbet ciudat, amar.

---

* AWOL – situaţia în care se află un militar din armata SUA, care îşi părăseşte îndatoririle fără permisiune, dar fără intenţia de a dezerta (nota trad.).

– Cît de bine ajungi să-l cunoşti pe cel cu care eşti căsătorit?

– Ei, nu mă întreba pe mine. Cînd m-am însurat cu Margaret, nu ştiam că era o căţea, dar aşa s-a dovedit a fi. E posibil ca Tom să fi lucrat pentru guvern, pentru vreun departament secret al armatei? Sigur. Cert e că şi-a construit o poveste, o biografie. Chestia cu colegiul este doar vîrful aisbergului; el ascunde ceva, iar acum ceva i-a scăpat. Asta pot să spun cu siguranţă.

– Dar n-ar putea fi vorba de o... explicaţie mai simplă?

– Cum ar fi să aibă de plătit o grămadă de tichete de parcare în Dubuque? Mă îndoiesc.

Claire nu zîmbi.

– Dar o să-ţi spun adevărul, spuse Devereaux sumbru. Am constatat mereu că Tom era prea grijuliu pentru propriul lui bine, dar, fiindcă e soţul tău, trebuie să fiu de partea lui: atunci cînd oficialii îşi adună forţele în felul acesta pentru a căuta un tip, trebuie să fii convinsă că şi ei încearcă să ascundă ceva.

În aceeaşi seară, în timp ce încerca s-o convingă pe Annie că e timpul să se culce, sună telefonul. Recunoscu vocea imediat: Julia Margolis, soţia celui mai apropiat prieten de la facultate, Abe Margolis, care preda dreptul constituţional.

– Claire? zise ea cu o voce în contralto. Unde eşti? Ai întîrziat o oră şi jumătate – s-a întîmplat ceva?

– O oră. O, Doamne!

– Ne-ai invitat la cină în seara asta.

– Ah, fir-ar să fie, Julia. Îmi pare atît de rău, am uitat cu totul.

– Eşti sigură că totul e în regulă? Ţie nu prea ţi se întîmplă aşa ceva.

Julia Margolis era o brunetă masivă şi încă foarte frumoasă, de aproape şaizeci de ani, specialistă în arta culinară şi o gazdă perfectă.

– Am fost cumplit de ocupată, zise Claire, apoi rectifică: Tom a trebuit să plece din oraş pe neaşteptate, iar eu am senzaţia că totul se năruie peste mine.

– Eu am pregătit peşte-spadă marinat cît să ne ajungă pentru două zile şi mi-ar părea rău să-l arunc. De ce nu vii tu la noi chiar acum?

– Îmi pare rău, Julia. Sincer. Rosa a plecat acasă, nu am cu cine să las copilul şi simt că înnebunesc. Te rog să mă ierţi.

– Sigur, draga mea. Dar o să mă suni după ce îţi rezolvi treburile? Am dori tare mult să vă vedem pe amîndoi.

10

Mai tîrziu, în aceeaşi seară, Claire şi Jackie se instalară în camera de lucru de la parter, în două fotolii franţuzeşti tapiţate cu o piele cam uzată. Tom căutase timp de două luni fotoliile ideale pentru biroul lui Claire; le văzuse într-o reclamă a lui Ralph Lauren şi pînă la urmă descoperise un negustor în New York, care importa marfă din consignaţiile de la Paris. Proveneau dintr-un club de noapte parizian al anilor douăzeci şi ajunseseră la Cambridge la sfîrşitul anilor nouăzeci, dar erau foarte confortabile.

Jackie era îmbrăcată tot cu jeanşii negri şi tricoul la fel. Pe braţe şi pe bluză era pătată cu stropi de vopsele: era pictoriţă, dar îşi cîştiga existenţa ca desenator tehnic.

Claire rămăsese în ţinuta de oraş – un costum Chanel cumpărat cu preţ redus, însă drăguţ –, fiindcă nu avusese timp să se schimbe. Era epuizată, o durea capul şi îşi simţea

gîtul şi umerii înţepeniţi. Tot ce-şi dorea în acel moment era să-şi umple cada cu apă fierbinte şi să se cufunde în ea vreme de o oră.

În lumina apusului de soare, camera avea culoarea ambrei.

– Ray zice că Tom a fost un fel de ofiţer sub acoperire al armatei, care a intrat într-o încurcătură, spuse Claire.

– Iisuse. Crezi că informaţia lui Ray e corectă?

– De obicei, e un tip demn de încredere. Aşa a fost mereu.

– Şi ce înseamnă sub acoperire, că a făcut o treabă pentru guvern, pentru Pentagon, ceva şi că a dat de necaz? şi... şi fiind declarat AWOL, dispare pur şi simplu, se ascunde, îşi schimbă numele; apoi vine la Boston, se apucă de afaceri, sperînd să nu fie prins niciodată? Apoi, într-o zi, printr-o coincidenţă, casa ta e spartă, poliţiştii iau amprentele şi, bingo, Pentagonul l-a găsit! Aşa stau lucrurile?

– În linii mari, da.

Claire se întoarse să vadă dacă Jackie era ironică sau doar sceptică, dar ea era serioasă. Gîndea cu voce tare, aşa cum i se întîmpla adesea.

– E greu să obţii o slujbă la o firmă dacă nu ai referinţe care să poată fi verificate, continuă Jackie, aşa că demarează propria lui afacere. În felul ăsta, nimeni nu-i cercetează prea atent trecutul.

Claire închise ochii şi dădu din cap.

– Prin urmare, tot ce ştii tu despre Tom e o minciună,

sugeră Jackie cu blîndeţe.

– Poate nu totul. Mult. Cea mai mare parte.

Foarte încet, Jackie spuse:

– Dar tu te simţi trădată. De parcă ar fi vrut să-ţi sfîşie inima.

Ochii lui Claire se umplură de lacrimi, mai mult de frustrare şi epuizare decît de tristeţe.

– E o trădare că a vrut să scape, să se ascundă?

– Te-a mințit, Claire. Nu ţi-a vorbit niciodată despre asta. Nu e, în realitate, cel care ţi-a spus el că este. Un om care minte astfel în legătură cu viaţa lui, care îşi creează un trecut fals, poate minţi în legătură cu orice.

– A luat din nou legătura cu mine, Jacks.

– Cum?

– Nu ştiu dacă nu cumva sînt microfoane aici, zise Claire, arătînd spre tavan, deşi microfoanele puteau fi plantate oriunde.

– Bine, şi ce ai de gînd să faci? întrebă Jackie.

Deodată se auzi soneria de la intrare. Se uitară una la alta. Cine putea fi? Claire se sculă fără tragere de inimă şi se duse la uşa din faţă.

În faţa uşii stătea un tip de vreo douăzeci de ani, care purta o cipilică jegoasă şi un cercel de alamă în urechea stîngă, îmbrăcat cu bermude de ciclism şi o scurtă din piele.

– Mesageria Boston, anunţă el.

Claire privi peste el şi văzu cele două maşini Crown Victoria parcate în curba din faţa casei. Ocupanţii lor îl priveau ţintă pe vizitator.

– Sînteţi Claire Chapman?

Claire dădu din cap, nerăbdătoare.

– Iisuse, tipii de afară m-au oprit şi mi-au pus un milion de întrebări – cine sînt, ce caut aici – ce se întîmplă aici? Aveţi necazuri? Că eu n-am nevoie de necazuri.

– Ce doreşti? întrebă Claire.

– Am un colet pentru Claire Chapman. Dar vreau să văd un act de identitate.

– Aşteaptă, spuse Claire.

Închise uşa, îşi luă geanta de pe masa din hol şi scoase permisul de conducere din portact. Deschise uşa din nou şi i-l arătă tipului.

Puştiul îl studie, comparînd fotografia cu chipul ei. Dădu din cap.

– Trebuie să vă cer legitimaţia de la Harvard.

– De la cine e coletul?

– Nu ştiu. Se uită la el. Nu - ştiu - cum Lenahan.

Claire se simţi imediat uşurată, apoi plină de curiozitate.

– Uite, spuse ea, întinzîndu-i legitimaţia de la facultate. Tînărul compară fotografiile.

– În regulă, zise el prudent. Semnaţi aici.

Claire semnă, luă coletul – o cutie plată, rigidă, din carton, de vreo douăzeci pe treizeci de centimetri –, îi dădu tînărului un bacşiş şi închise uşa.

– De la cine-i ăsta? întrebă Jackie.

Claire zîmbi, fără să răspundă. Tom ştia că telefoanele erau supravegheate; ceea ce însemna că nici poşta vocală, nici faxul nu erau sigure. Ştia că îi era controlată corespondenţa. Folosirea neaşteptată a unui

curier ar fi putut merge o dată, deoarece, fără un ordin legal, agenţii nu aveau voie să intercepteze coletul.

Înăuntru se afla un mesaj scris de mînă – care-i umplu ochii de lacrimi – şi un plan, care, pentru prima dată, îi dădu speranţe.

11

Lună plină. O noapte caldă. Observatorii, aflați la posturile lor în mașinile guvernamentale, moțăiau plictisiți. Trecuse vreo jumătate de oră de la vizita curierului. Se auzi soneria, iar Claire se duse să răspundă. Nu era deloc surprinsă cînd îi văzu pe cei doi agenți FBI, Haoward Massie și John Crawford, îmbrăcați cu trenciuri aproape identice. Fără îndoială că fuseseră anunțați de către observatori și veniseră în grabă.

După ce intrară, Massie se adresă direct:

– Unde-i plicul? întrebă el.

Era un tip masiv, mai mare decît și-l amintea Claire de la scena de coșmar petrecută la complex și din „conversația" care a urmat.

– Mai întîi să stăm de vorbă, zise Claire, conducîndu-i în holul de lîngă camera de zi, mobilat cu o canapea și două scaune tapițate așezate în jurul unei mese joase, pe care se aflau numere vechi din *The New Yorkers*. Era o încăpere pe

care o foloseau rar și de aceea avea un aer impersonal, ca vitrina unui magazin de mobilă.

Crawford începu amenințător:

– Dacă aveți de gînd să ascundeți ceva de noi...

Massie îl întrerupse:

– Dorim să cooperați cu noi, iar dacă soțul dumneavoastră a încercat să aranjeze o întîlnire...

– Cum îmi puteți dovedi că omul pe care-l căutați, acest Ronald Kubik, este într-adevăr unul și același cu soțul meu, Tom Chapman? spuse Claire dintr-o dată.

Massie se uită la Crawford, care spuse:

– Amprentele, doamnă. Amprentele nu mint. Vă putem arăta și fotografii, dar fața e diferită.

Claire simți că i se strînge stomacul.

– Ce înseamnă asta, fața e diferită?

– Există doar o vagă asemănare între fotografiile pe care le avem cu soțul dumneavoastră și cele ale lui Ronald Kubik, explică Massie. Suprapunerea fotografiilor demonstrează fără dubiu că e vorba despre aceeași persoană, dar n-o să vă vină să credeți asta, după numeroasele operații estetice pe care le-a făcut. Sergentul Kubik e un tip strălucit, extrem de inventiv. Dacă n-ar fi avut loc spargerea casei dumneavoastră și poliția din Cambridge n-ar fi fost atît de meticuloasă în recoltarea amprentelor, poate că n-ar fi fost descoperit niciodată.

– *Sergent?*

– Da, doamnă, zise Crawford. Noi sîntem numai agenția de legătură. Lucrăm de fapt pentru Divizia de Investigații Penale a armatei americane.

Massie o privea cu interes, pe sub pleoapele grele de oboseală.

– Şi de ce dracu' e interesat acest serviciu de investigaţii de Tom?

– Ştiu că sînteţi profesor de drept la Harvard, spuse Massie, însă nu ştiu cîte cunoaşteţi despre armată. Soţul dumneavoastră, Ronald Kubik, este acuzat de nişte fapte prevăzute de Codul de justiţie militară, printre care cele de la articolul 85 – dezertare, şi de la articolul 118 – crimă cu premeditare.

– Şi pe cine se pretinde că a ucis?

– Nu deţinem această informaţie, spuse repede Crawford.

Claire îl privi pe Massie, care dădu din cap, apoi zise:

– Ştim că aţi fost contactată de soţul dumneavoastră. Trebuie să ştim pe unde se află. Am dori să examinăm coletul.

– Tocmai pentru asta am vrut să discutăm, spuse Claire.

– Înţeleg, zise Massie.

Ochii i se îngustaseră.

– Dumneata şi cu mine urmărim lucruri diferite, spuse ea. Eu doresc doar ce-i mai bine pentru el. Acum, orice ar fi făcut, ştiu că nu se va rezolva nimic prin fugă. Mai devreme sau mai tîrziu, Departamentul de „Injustiţie" va pune mîna pe el.

– Ne-am dat seama că veţi înţelege acest lucru pînă la urmă, zise Crawford.

Claire îl privi cu un dispreţ nimicitor, apoi spuse:

– Atunci, iată ce pretind. Nu vreau o urmărire ca-n filme; fără arestări demonstrative în public, fără defilare în cătuşe, fără arme îndreptate împotriva lui.

– Asta n-o să fie o problemă.

– Mi-a dat întîlnire la Aeroportul Logan, deci predarea poate avea loc în parcarea situată vizavi de terminal. Eu o să mă asigur că e neînarmat sau că va arunca arma, ceea ce veţi putea verifica după aceea.

Massie încuviinţă.

– Dar, înainte de a se preda, vreau să fiu singură cu el, cel puţin o oră.

Massie înălţă din sprîncene.

– Numai noi doi, ca să putem vorbi. Puteţi să ne supravegheaţi îndeaproape, să fiţi siguri că n-o să fugă, dar vreau să stau numai eu cu el.

– Asta poate fi o problemă, zise Crawford.

– În cazul ăsta, puteţi să uitaţi de arestare. Şi de scrisoare.

– Poate că, reveni Massie, s-ar putea rezolva.

– Bine. Pe urmă, vreau să-mi daţi asigurări că n-o să-i puneţi poprire pe bunurile personale.

– Profesore, zise Crawford, nu cred că...

– Trebuie să faceţi asta, domnilor. Nu mă tocmesc.

– Va trebui să vorbim cu Washingtonul.

– Şi nu vreau ca FBI-ul să-l acuze de folosirea unei identităţi false. De fapt, vreau să dispară toate acuzaţiile din Codul civil.

Crawford îl privi uluit pe Massie.

– Şi vreau toate aceste asigurări în scris, semnate de un director-adjunct din FBI, nu alt funcţionar. Vreau asumarea deplinei responsabilităţi. Nu vreau să încerce cineva să se eschiveze, pretinzînd că nu avea autoritatea necesară.

– Cred că vom putea aranja asta, zise Massie. Dar va dura ceva timp.

– Dacă va dura prea mult, portiţa asta se va închide şi o să vă prindeţi degetele în ea, spuse Claire. Vreau documentele semnate pînă mîine la prînz. Noi ne vom întîlni la începutul serii.

– Mîine la prînz? zise Crawford. E... e imposibil!

Claire dădu din umeri.

– Vă priveşte. Dacă ne înţelegem, puteţi citi scrisoarea lui Tom. Şi apoi puteţi să-l arestaţi.

A doua zi de dimineaţă, Claire plecă de acasă devreme, îmbrăcată într-un superb pardesiu albastru, cumpărat dintr-o dorinţă nebunească de a fi în pas cu moda. O duse pe Annie la şcoală, conducînd-o pînă în sala de clasă, apoi se întoarse la maşină şi plecă la birou. Două limuzine Crown Victoria o urmăreau precum nişte cîini ciobăneşti.

La ora unsprezece şi patruzeci şi cinci, sosi prin curier un plic de la Biroul Federal de Investigaţii, filiala din Boston. Conţinea documentul pe care îl ceruse ea, semnat de un director adjunct al FBI-ului, cu nişte trăsături indescifrabile, ce semănau cu o electrocardiogramă.

După o jumătate de oră, apăru alt curier, pentru a lua o hîrtie, pe care să i-o ducă lui Massie la biroul său din centrul oraşului.

Puţin după ora unu, cînd Connie ieşi să ia masa de prînz împreună cu doi colegi din administraţia Universităţii Harvard, Claire îi dădu o sacoşă de plastic în care se afla pardesiul ei împăturit, spunîndu-i s-o lase la chelner. Apoi ţinu un curs, după care anulă cîteva întîlniri din acea după-amiază.

La ora patru şi jumătate, îşi luă servieta, închise biroul, îşi luă rămas-bun de la Connie şi se îndreptă spre ascensor. Nu observă dacă în holul facultăţii se afla vreun agent. Luă liftul spre subsol şi hoinări o vreme prin tunelurile de sub campusul facultăţii, pînă se asigură că n-o urmărea nimeni. Agenţii cunoşteau tot felul de trucuri, ştiau să supravegheze şi să urmărească pe cineva, dar ea cunoştea foarte bine clădirea facultăţii.

La ora cinci fix, aşa cum promisese Claire, Volvo-ul ei ieşi încet din garajul facultăţii. Mergînd pe jos, la mare distanţă de maşină, Claire văzu la volanul maşinii sale o persoană cu părul negru, îmbrăcată într-un pardesiu albastru şi cu nişte imenşi ochelari de soare, o aproximaţie destul de reuşită a lui Claire realizată de Jackie cu ajutorul unei peruci cumpărate în grabă din oraş. În traficul intens de la acea oră, Volvo-ul o luă la dreapta pe Massachusetts Avenue, urmărit îndeaproape de un Crown Victoria fără plăci de înmatriculare, apoi dispăru din vedere. Jackie urma să conducă spre Logan, pe un drum ticsit de maşini la acea oră, şi să meargă din terminal în terminal, ca şi cum n-ar fi ştiut la care să se oprească. În mod sigur, agenţii aveau s-o urmeze pas cu pas.

În scrisoarea pe care Claire i-o trimisese lui Massie – dactilografiată, scrisă la maşina din biroul de acasă al lui Tom, pe o coală luată dintr-un pachet nou, aşadar fără amprente, nesemnată – îi spunea la terminalul Delta de la Aeroportul Logan, unde avea să sosească la ora cinci şi jumătate, cu cursa de New York. La poarta sosirilor aveau să fie, desigur, agenţi, dar, ştiindu-i bănuitori, putea miza că aceştia aveau să urmărească cu siguranţă şi Volvo-ul ei, pentru a fi siguri că se ducea acolo unde le spusese.

Claire porni agale pe Oxford Street, aflată în spatele facultății, și observă mașina lui Tom într-o parcare cu plată. Jackie o parcase acolo cu cîteva ceasuri în urmă, iar timpul marcat pe contoar expirase de mult, de aceea Claire nu fu surprinsă cînd găsi tichetul oranj al amenzii fixat sub lama ștergătorului de parbriz.

Ia aparatul portabil de radio din dormitor, o instruise Tom în scrisoarea trimisă prin curier, nu cea pe care Claire o lăsase la vedere pentru ochii FBI-ului, potrivește-l pe un post cu frecvență înaltă, în jur de 108 megahertzi. Ai grijă ca semnalul să fie puternic și clar. Apoi du-te cu el în garaj și plimbă antena cît de aproape poți pe fiecare suprafață a mașinii.

Ascultă interferențele. Vezi dacă nu cumva apare un zgomot hîrîit. Fii atentă la schimbarea bruscă a calității recepției. Dacă ai constatat prezența vreunui microfon în mașină sau nu ești sigură, nu pleca nicăieri. Dacă mașina e curată, pleacă.

Dar așteaptă o oră de trafic intens, pentru că o să le fie mai greu să te urmărească prin aglomerație. Pornește la căderea nopții, cînd le e mai greu să se țină după tine neobservați, fiindcă luminile farurilor sînt vizibile de la mare distanță.

Mergi pe o rută ocolită, o instruise el, ceea ce era mai ușor de zis decît de făcut. Dacă ești urmărită, nici un drum nu e cu adevărat ocolit. Înainte de a ajunge la bariera statului Massachusetts, condu în jurul orașului. Fă patru întoarceri la dreapta, una după alta, ca să vezi dacă ești urmărită, fiindcă oricine se află în spatele tău trebuie să vină după tine.

Fă mai multe întoarceri la stînga, pentru că urmăritorii se ascund mai greu în felul ăsta. Treci pe lumina galbenă a semaforului cît de des poți. Pornește cît mai aproape de aprinderea luminii roșii fără să riști prea mult.

Dacă vor să facă o supraveghere acoperită, n-or să vină în spatele tău. Vor lăsa una sau două mașini între tine și ei. Poate chiar patru. Sau poate nici una.

Fii atentă la zona din dreapta din spate a mașinii, punctul mort unde preferă ei să se plaseze.

Mergi cu viteze diferite. Accelerează, apoi încetinește. Condu foarte încet, chinuitor de încet, obligîndu-i pe cei din spate să te depășească. Oprește la un popas și parchează în spate. Mănîncă ceva. Pierde vreo două ceasuri. Ia un obiect greu și sparge stopul din dreapta spate. Apoi revino pe șosea. Cel puțin o dată, ia-o în sens invers cînd dai de o intersecție.

După ce ai trecut de barieră – dincolo de Sturbridge, în partea vestică a statului – începe să conduci încet, pe banda întîi, cu farurile aprinse.

Cînd citise prima dată scrisoarea, Claire se minunase de experiența lui în arta urmăririi și în tehnicile de supraveghere. Era o calitate pe care nu i-o cunoscuse. Apoi își aminti ce spuseseră agenții despre el și înțelesese că cel puțin o parte era adevărată.

Imediat după ora zece seara, cînd era prea tîrziu s-o mai sune pe Annie, chiar dacă ar fi îndrăznit – dar nu îndrăznea –, Claire mergea întins către bariera de la Berkshipe, lîngă Lee, Massachusetts, pe o șosea puțin aglomerată. Se gîndea la Annie, care dormea acasă, și la Jackie, care stătea la parter și fuma.

Drumul era deluros. Trecea printre viroage, apoi se deschidea spre o pantă abruptă ce ducea spre vîrful dealului. Conducea încet, pe banda întîi, cu luminile de avertizare aprinse. Nu o urmărise nimeni, era sigură de asta. Pe cînd cobora panta dealului observă în oglinda retrovizoare o maşină ieşind dintr-o intersecţie împădurită, cu luminile stinse, care acceleră pînă ajunse exact în spatele ei, apoi aprinse de două ori faza mare.

La următoarea intersecţie, mascată de un pîlc de arbori, Claire ieşi de pe şosea şi stinse farurile. Auzi uşa maşinii din spate deschizîndu-se şi paşi pe asfalt.

Se întoarse către fereastra închisă a portierei şi-l văzu pe Tom, cu o barbă neagră precum cărbunele, nerasă de cîteva zile, cu un binoclu atîrnîndu-i de gît. Îi zîmbi, iar Claire răspunse zîmbetului său.

Cu ochii în lacrimi, îşi îmbrăţişă soţul.

12

Îl urmă cu maşina pe Tom pe o rută întortocheată, dincolo de intersecţie, pe nişte drumuri locale ce deveniră curînd drumuri de ţară, pînă cînd nu mai ştiu unde se afla. Tom conducea un Jeep Wrangler negru, vechi. Nu-i spusese de unde-l avea. Trecură printr-un orăşel unde timpul părea că se oprise la anii cincizeci. Claire observă o firmă veche, vopsită în oranj, a unui magazin, o reclamă de vreo cincizeci de ani pentru marca Woolworth, semnul rotund al unei staţii de benzină. Oraşul era întunecat şi liniştit. Pe un drum de ţară neluminat trecură pe lîngă clădirea modernă a unei şcoli primare, apoi printr-o intersecţie, după care mult timp nu mai zări nimic în jur. Tom îi făcu semn să oprească. Claire parcă maşina şi se duse în Jeepul lui.

– Unde mergem? întrebă ea.

El dădu din cap.

– O să-ţi spun totul. Curînd.

La o bifurcaţie nemarcată, făcu o curbă strînsă şi intră

într-o pădure deasă. Drumul era acoperit cu pietriş tasat, care scîrţîi sub roţi vreo cinci minute, apoi intrară pe o porţiune de pămînt brăzdat de urme de roţi, pînă cînd se opriră pe un platou stîncos, cu şisturi argiloase şi bolovani de forme neregulate. Tom stinse farurile, apoi opri motorul. Luă o lanternă mare de pe podea şi îi făcu semn lui Claire să coboare din maşină cu el.

La lumina puternică a lanternei, pătrunseră într-un desiş de brazi înalţi, ce se întindea pînă la ţărmul unui lac mic. Tom porni în zigzag, pe o cărare ce era mai curînd o urmă vagă de paşi, printre arborii înalţi. Claire îl urmă, pierzîndu-şi pantofii de cîteva ori. Purta încălţări de oraş, care n-o ajutau deloc să meargă prin pădure. Dincolo de conul de lumină al lanternei nu vedea nimic. Totul era cufundat în întuneric. Nici luna nu se vedea pe cer.

– Vino după mine, zise Tom. Cu atenţie.

– De ce?

– Vino după mine, repetă el.

În cele din urmă, se opri la o casă mică de lemn – de-a dreptul o colibă – cu un acoperiş înclinat din carton presat, găurit pe alocuri. Coliba era într-o stare jalnică. Se vedea o fereastră mică, acoperită cu o hîrtie îngălbenită care ascundea interiorul casei. Acoperişul era atît de jos, încît Claire putea să-i atingă streaşina. Căsuţa părea să fi fost cîndva vopsită în alb, poate cu decenii în urmă; acum, resturile de vopsea păreau nişte grămăjoare de zăpadă pe pereţii scorojiţi de intemperii.

– Bine ai venit, zise Tom.

– Ce-i asta?

Dar Claire înţelese imediat că întrebarea ei era fără rost. Era evident o colibă părăsită pe ţărmul unui lac pierdut

în vestul Massachusetts-ului. Că era un loc ascuns pe care Tom îl descoperise cumva, tainiţa unui fugar, era la fel de evident.

Claire se apropie. Tom nu se răsese de cîteva zile. Sub ochi avea cearcăne întunecate. Cutele de pe frunte se adînciseră. Arăta epuizat, frînt de oboseală. Zîmbi încurcat, timid.

– Sînt un poet nebun din New Yok, care are nevoie de puţină singurătate, vreo cîteva săptămîni. Casa e a tipului care are staţia de benzină din oraş. A fost a tatălui său, care a murit acum douăzeci de ani, dar familia lui n-a vrut să vină aici. Am descoperit locul acum cîţiva ani şi mi-am zis că era o ascunzătoare bună în caz că aş fi avut vreodată nevoie de ea. Cînd m-am dus la proprietar acum cîteva zile, a fost fericit cînd i-am oferit o chirie de cincizeci de dolari pe săptămînă.

– Acum cîţiva ani? Te aşteptai să ţi se întîmple asta?

– Da şi nu. Pe de o parte, mă gîndeam că nu se va întîmpla niciodată, pe de alta, însă, am fost întotdeauna pregătit pentru aşa ceva.

– Şi ce te-ai gîndit că avea să se petreacă cu mine şi cu Annie dacă „aşa ceva" urma să se întîmple?

– Claire, dacă aş fi avut cea mai măruntă certitudine că avea să se întîmple asta, aş fi plecat imediat. Crede-mă.

Deschise uşa grea, care scîrţîi din balamale. Nu era încuiată.

– Intră.

Înăuntru, podeaua din lemn de pin era roasă şi plină de crăpături. Se vedea o sobă cu lemne, pe care se afla o cutie cu chibrituri de bucătărie. Aerul mirosea plăcut a foc de lemne. Părea că Tom îşi făcuse acolo un cămin. Lîngă un perete se zărea un pat mic de campanie, acoperit cu o pătură

veche de lînă, verde închis. Pe o măsuţă de lemn erau îngrămădite alimente: ouă, o jumătate de pîine, cîteva conserve de peşte. Lîngă masă erau puse cîteva obiecte ce păreau nişte mecanisme, pe care Claire nu le recunoscu. Luă unul dintre ele, o cutie lungă, bej, de mărimea unui binoclu, cu un vizor la un capăt.

– Ce-i asta? întrebă ea.

– O jucărie. Unul din lucrurile pe care le-am luat de la un magazin cu efecte militare.

– Dar ce e?

– Pentru protecţie. Pentru siguranţă.

Ea nu mai insistă. Deasupra lor, zgomotul unui mic avion rupse tăcerea.

– Să-mi aminteşti să nu cumpăr pămînt în regiunea asta.

– E un aeroport particular în apropiere. Cred că ne aflăm pe ruta avioanelor, aşa că...

O luă în braţe şi o strînse atît de tare, încît aproape că o duru. Claire îşi reaminti de forţa lui fizică. Tom murmură:

– Îţi mulţumesc că ai venit, şi o sărută pe gură.

Ea îl respinse.

– Cine eşti tu, Tom sau Ron? Care din doi? zise ea calm, cu maliţie.

– Am fost multă vreme Ron... spuse el. Pe atunci n-am fost niciodată fericit. Cu tine am fost întotdeauna Tom. Deci, spune-mi Tom.

– Aşadar, Tom. În voce i se simţea dezgustul. Cine eşti tu, de fapt? Pentru că eu chiar nu ştiu cît a mai rămas din tine după ce au ieşit la iveală toate minciunile. E adevărat ce mi-au spus ei?

– Ce să fie adevărat? Nu ştiu ce ţi-au spus.

Ea ridică vocea.

– Nu ştii... Ce mi-au spus ei, *Tom,* e mai mult decît mi-ai spus tu vreodată.

– Claire...

– Aşa că spune-mi măcar acum blestematul ăla de adevăr.

– Voiam să te protejez, Claire.

Ea rîse cu amărăciune, dar reuşi mai mult un strigăt răguşit.

– Oho, asta-i bună. Ai minţit din prima blestemată de secundă în care ne-am întîlnit şi spui că mă protejai. Desigur, cum de nu mi-am dat seama? Ce gentleman, ce tip educat erai. Ce protector. Mulţumesc că ne-ai protejat, pe mine şi pe fiica mea, că ne-ai oferit trei ani de minciuni – nu, ce spun eu, *cinci* ani de minciuni. Mulţumesc!

– Claire, iubito, spuse Tom, întinzînd braţele spre ea.

Dar cînd mîinile lui îi atinseră umerii, Claire îl lovi iute cu genunchiul între picioare.

– Cînd te-am întîlnit prima dată eram singur, deprimat şi îmi cîştigam existenţa administrînd banii altora. Trebuia să încep propria mea afacere, fiindcă oricine ar fi verificat mai atent trecutul meu de funcţionar ar fi descoperit că toate firmele pentru care am lucrat au dat faliment. Şi cine ar fi vrut să angajeze o pisică neagră? Zîmbi trist. La acea vreme, dispărusem deja de vreo şase ani, devenisem Tom Chapman, însă tot mă mai uitam în jurul meu cînd mergeam pe stradă. Eram convins că aveau să dea de mine, fiindcă sînt profesionişti, Claire. Sînt cu adevărat buni. Sînt nemiloşi, ucid uşor şi sînt foarte, foarte pricepuţi.

– Cine sînt „ei"?

– Am lucrat pentru o unitate ultrasecretă a Pentagonului. Un grup de sprijin OPSEC. Un detaşament al Forţelor Speciale.

– Te rog să-mi traduci.

– Un grup operativ de securitate – doisprezece oameni foarte bine antrenaţi şi foarte pricepuţi din Forţele Speciale. Pentagonul îi folosea în operaţiuni acoperite, adesea ilegale, oriunde în lume, în locuri unde Pentagonul, sau CIA, sau Departamentul de Stat nu dorea să se ştie că era implicat.

Tom stătea pe marginea patului, Claire era aşezată lîngă el, picior peste picior.

– Tom, trebuie s-o iei mai încet.

Dar Tom nu părea să dorească asta. Continuă să vorbească, pe un ton ciudat, tărăgănat.

– În mod oficial, grupul nu exista. Nu apărea în nici o organigramă, în nici un registru de adrese. Nici o consemnare publică a existenţei sale. Dar eram foarte bine dotaţi, din fondurile secrete ale Pentagonului. Oficial, eram numiţi Detaşamentul 27, dar noi ne spuneam Copacul Ars. Conduşi de un adevărat fanatic, un tip corupt – colonelul Bill Marks. William O. Marks.

– Numele mi se pare cunoscut, spuse Claire.

Era copleşită. Simţea cum i se învîrte capul.

Tom pufni dezgustat.

– Acum e general de armată, membru al Marelui Stat Major. În 1984, cînd administraţia Reagan ducea un război secret în America Centrală...

– Tom, trebuie să te întorci mult înapoi. Începe cu începutul. Ce-mi spui e prea brusc, prea bizar ca să aibă vreun

sens pentru mine. Spune-mi ce e adevărat şi ce nu. Ai fost sau nu la colegiu, ai lucrat pentru agenţii de brokeraj...? Sau totul e doar o poveste?

Tom dădu din cap.

– Istoria cu Colegiul Claremont are ceva adevăr în ea. Numai că m-am născut şi am crescut într-o suburbie a oraşului Chicago. Dar e adevărat că părinţii mei au divorţat şi că tata a refuzat să-mi plătească taxele pentru colegiu. Şi asta, aminteşte-ţi, se întîmpla în 1969. Dacă nu erai căsătorit sau elev, ori cu vreun handicap, erai recrutat şi trimis în Vietnam. Aşa că am fost recrutat. Însă, dintr-un motiv oarecare, eu am fost selectat pentru Forţele Speciale şi, după detaşarea în Vietnam, am fost trimis la Fort Bragg şi încorporat în Copacul Ars. Eram bun şi – mi-e ruşine să recunosc acum – credeam în ce făceam. Eram cu adevărat legaţi între noi şi împărtăşeam acelaşi entuziasm. Credeam cu toţii că servim ţara făcînd treburile murdare ale Americii, pe care guvernanţii noştri neputincioşi se temeau să le rezolve pe faţă.

Claire îl privi curioasă, iar el zîmbi.

– Cel puţin aşa credeam pe atunci. Prin anii optzeci, CIA şi Departamentul Apărării erau vîrîţi pînă peste cap în America Centrală. CIA tipărea manuale care îi învăţau pe agenţii ei cum să folosească tortura.

Ea încuviinţă; manualele de antrenament ale CIA erau cunoscute de toată lumea.

– Administraţia Reagan era înnebunită să-i răstoarne pe comuniştii de acolo. Însă Congresul nu declarase război, aşa că, oficial, nu eram implicaţi în luptele de acolo. Eram doar „consilieri". Unitatea noastră a fost trimisă acolo, îmbrăcată în salopete sanitare – pentru a nu fi identificaţi în caz că eram prinşi – ca să antrenăm gherilele nicaraguane în

Honduras şi să ajutăm guvernul din Salvador. Departamentul de Stat al lui Reagan a considerat, pe bună dreptate, că nu trebuie să aducă la cunoştinţa Congresului faptul că CIA şi Pentagonul aveau unităţi secrete acolo, deoarece Legea Forţelor Militare nu se referea la unităţi antiteroriste. Care erau noi. Şi într-o zi – pe 15 iunie 1985 – într-o regiune frumoasă din San Salvador numită Zona Roz – Zona Rosa –, cîţiva marinari americani, aflaţi în timpul liber şi îmbrăcaţi civil, mîncau într-unul din numeroasele restaurante de pe marginea şoselei. Deodată, o camionetă a oprit în faţă şi din ea au sărit cîţiva tipi cu pistoale automate, care au deschis focul. Acest comando urban – de stînga, antiguvernamental – a reuşit să omoare patru marinari, doi oameni de afaceri şi şapte localnici, după care s-au îndepărtat în viteză. Un adevărat masacru. De necrezut. Iar Casa Albă a turbat de furie. Ne înţelesesem cu gherilele de stînga din Salvador să nu-i atace pe americani şi acum iată ce se întîmplase. La Baza Andrews a avut loc o ceremonie militară şi cei patru marinari au fost înmormîntaţi. Reagan spumega. A jurat că aveam să mutăm munţii din loc şi să răscolim rîurile – îţi aminteşti cum vorbea, cu metaforele alea stupide – ca să-i găsim pe şacalii ăia şi să-i aducem în faţa justiţiei.

Claire încuviinţă, cu ochii închişi.

– Numai că a omis să spună cum sunau de fapt ordinele. Prindeţi-i pe nemernici. Puneţi mîna pe tipii care au făcut asta. „Închidere totală" – ceea ce însemna să ucizi pe oricine era cît de cît implicat în afacerea asta. Iar Copacul Ars a plecat să-i găsească pe ucigaşi. Aveam o informaţie că un grup răzleţ al unei organizaţii de stînga îşi avea baza într-un sat de lîngă San Salvador. De fapt, un cătun, cu colibe din crengi, acoperite cu frunze, Claire. Informaţia era falsă. Nu

era nici un comando acolo. Erau civili, bătrîni, femei, copii, sugari. Era evident că ăla nu era un loc unde să se ascundă un comando urban, dar, vezi tu, noi ieşisem la vînătoare.

Claire îl fixă cu o privire pătrunzătoare, insuportabilă.

– Era miezul nopţii. Pe 22 iunie. Tot satul dormea, dar noi aveam ordin să-i sculăm pe toţi, să-i scoatem afară din colibe şi să căutăm arme. Eu căutam în capătul satului depozite secrete de muniţii cînd am auzit împuşcături.

Lacrimi începură să curgă pe obrajii lui Tom, care stătea cu capul plecat, cu pumnii încleştaţi.

– Tom, spuse Claire, neslăbindu-l din ochi.

– Şi pînă să ajung acolo, toţi erau morţi.

– Cine?

– Femeile, copiii, bătrînii...

– Cum au fost omorîţi?

– Cu mitraliere...

Stătea cu capul plecat. Avea chipul contorsionat, hidos, iar ochii îi ţinea închişi, dar lacrimile continuau să curgă pe pătura aspră.

– Trupuri zăcînd pe pămînt, însîngerate...

– Cine a făcut-o?

– Nu... nu ştiu. Nimeni n-a vorbit.

– Cîţi au fost omorîţi, Tom? zise ea încet.

– Optzeci şi şapte, spuse el, gîtuit de emoţie.

Claire închise ochii.

– Dumnezeule, murmură ea. Începu să se legene, şoptind: Oh, Iisuse. Iisuse Doamne!

Tom, încordat, cu faţa roşie ca a unui copil, plîngea în tăcere.

13

Urmă o pauză lungă. În cele din urmă, Tom vorbi din nou:

– Unitatea a fost rechemată la Fort Bragg pentru interogatorii. Se aflase. Trebuiau aplicate sancțiuni.

Își șterse fața cu mîna și își apăsă ochii cu degetul mare și cu arătătorul.

– Colonelul a negat că ar fi dat acel ordin și i-a determinat și pe oamenii lui să spună același lucru, atunci cînd au fost întrebați de către DIC – Direcția de Investigații Criminale a armatei. Au aruncat vina pe mine. Au spus că mă pierdusem, că devenisem furios și-i omorîsem pe toți oamenii ăia. Colonelul Marks se temea că, fiindcă nu fusesem acolo și refuzasem să mint pentru el, aveam să spun adevărul. Așa că a răsturnat situația. I-a făcut pe toți să dea vina pe mine. Eram naiv. Nu știam ce urma să se întîmple.

– Ce vrei să spui?

– Marks a fost iertat. Eu am fost ținta acuzării, pentru

crimă de gradul unu. Optzeci și șapte de victime. Iar cei care n-au vrut să coopereze la această înscenare au murit, unul cîte unul; s-au sinucis în celulele lor, au murit în accidente de mașină ori în alte împrejurări suspecte. Știam că veneam eu la rînd, deoarece Pentagonul dorea ca incidentul să se stingă. Cunoști modelul – oricare dintre oamenii ăștia putea încerca să șantajeze conducerea Pentagonului fiindcă toți știau că și comandantul fusese complice la masacru.

– Iar tu ai scăpat.

– N-a fost complicat. I-am strecurat niște bani unuia dintre polițiștii militari care mă păzea, cerîndu-i să-mi aducă o Coca-Cola, și am dispărut.

– Cum ai dispărut?

– Doamne, Claire, fusesem antrenați pentru așa ceva. Cîteva dintre trucurile astea le folosesc și în Programul Federal de Protecție a Martorilor. Am luat un autobuz spre Montana, am obținut un carnet de asigurări sociale, care e ridicol de ușor de obținut de îndată ce ai acces la registrele de nașteri și decese, care sînt publice. Și astfel obții celelalte documente de identitate, cu care îți deschizi un cont de credit. Am realizat propriul meu program de protecție a martorului. Am dispărut, iar cînd am reapărut eram o cu totul altă persoană. Însă, te rog să mă crezi, eram terorizat tot timpul. Am făcut munci umile – am spălat vase, am dus comenzi de la restaurant, am fost mecanic auto și tot așa. Mi-am făcut operații estetice. Forma nasului și cea a bărbiei au fost modificate, iar în obraji mi s-au pus implanturi. Medicii nu-ți pot face o față cu totul nouă, dar o pot schimba pe cea veche atît de mult, încît devii efectiv de nerecunoscut. Apoi, încet, cu atenție, am început

să-mi construiesc un trecut fals. Cel mai simplu e să falsifici fişele medicale – pur şi simplu i le dai doctorului tău şi nimeni nu te întreabă nimic. Documentele şcolare sînt cel mai greu de realizat – guvernul are funcţionari care descoperă actele de studii false, pentru binele ţării şi aşa mai departe, iar eu n-am reuşit să le măsluiesc. Totuşi, noua mea identitate trebuia să fie solidă, pentru că după o vreme am auzit că se pusese pe capul meu un premiu de două milioane de dolari.

– Oferit de cine – de Pentagon?

– Nu, nu chiar aşa. Cel puţin, nu oficial. De către ceilalţi membri ai Copacului Ars, supravieţuitorii.

– Şi colonelul Bill Marks?

– Acum e generalul Marks, zise el, dînd din cap; general cu patru stele. Eu sînt singurul care ştie despre masacru. Dacă se aude vreodată...

– Ce se întîmplă? Asta s-a întîmplat... acum treisprezece ani.

– ... că actualul şef al armatei, membru al Marelui Stat Major, a ordonat masacrarea a optzeci şi şapte de salvadorieni civili, bărbaţi, femei şi copii, apoi a ascuns întreaga afacere?

Claire dădu din cap.

– De aceea se află amprentele mele în banca naţională de date; astfel, dacă aveam să fiu găsit din întîmplare, să fiu arestat pentru ceva sau numai să mi se ia amprentele, ei ar fi pus mîna pe mine. Poliţia locală nu ştia ce făcea atunci cînd mi-a luat amprentele din casă, dar asta a fost suficient. A fost alertat Pentagonul, care a trimis FBI-ul pe urmele mele. Ştiind că mi-au găsit amprentele, trebuia să fug pentru a vă

proteja, pe tine şi pe Annie. Pentagonul vrea să mă întemniţeze pe vecie şi mulţi alţii îmi doresc moartea.

– Şi cine era Nelson Chapman?

– Un prieten. Sincer, era tatăl unui fost tovarăş de arme. Cîndva, i-am salvat viaţa fiului lui. Dorea să mă ajute. Mi-a trimis chiar şi nişte bani ca să-mi deschid firma de investiţii. Am dublat acel capital în patru luni.

– Cît timp crezi că te mai poţi ascunde aici?

– Nu ştiu. Nu mult timp, să nu trezesc bănuieli.

– Din cît mi-am dat seama, n-am fost urmărită.

– Ai făcut o treabă grozavă că ai scăpat de ei. Aproape ca un profesionist.

– Ţi-am urmat instrucţiunile, asta-i tot. Dar mesajul trimis prin poşta electronică – crezi că pot da de urma lui?

– Nu. L-am trimis printr-o societate anonimă din Finlanda. Am un cont la o mică societate independentă. Plătesc prin mandat poştal. Am luat legătura cu ei printr-un laptop pe care l-am cumpărat la mîna a doua, un telefon public şi un aparat de cuplare acustică. Ştiam că trucul cu curierul nu va merge decît o dată...

Vocea i se stinse, iar Claire se întoarse, îi puse mîinile pe genunchi şi-l privi drept în ochi.

– Tom, m-ai minţit vreme de şase ani sau mai mult. Nu mai ştiu ce să cred.

– De ce dracu' crezi că te-am minţit, Claire? zise el, cu ochii scînteind. Te aşteptai să-ţi fi spus adevărul? „A, apropo, Claire, eu nu sînt de fapt Tom Chapman din California, eu sînt Ron Kubik din Illinois şi, a, da, nici n-am fost administrator financiar în toţi anii ăştia, ci un militar ce lucra

sub acoperire, iar acum sînt pe fugă. Şi, a, da, altceva, am făcut şi nişte operaţii estetice, aşa că faţa la care te uiţi nu e de fapt chipul cu care m-am născut." Sincer, *asta* te aşteptai să-ţi spun? Iar *tu* ai fi răspuns, desigur: „Da, e interesant, şi cînd mîncăm?"

– Poate nu la început, dar la cîtva timp după ce ne-am căsătorit, puteai să-ţi fi deschis sufletul, să fii sincer.

– Poate că aş fi făcut-o! aproape că strigă Tom. Poate că aş fi făcut-o. De unde ştii? Eram căsătoriţi de trei ani, iubito. La scara unei vieţi, nu e prea mult timp. Probabil că ţi-aş fi spus, la momentul potrivit. Dar mă uitam la tine şi la fetiţa ta – fiica mea – şi îmi spuneam: cel mai important lucru pe care trebuie să-l fac acum este să le creez o lume sigură. Să le protejez. Fiindcă ştiam că, dacă ţi-aş fi spus, te-ai fi aflat imediat în primejdie. Ştiai adevărul şi astfel deveneai vulnerabilă. Se întîmplă tot felul de lucruri, oamenii vorbesc, mai scapă cîte-o vorbă. Iar eu nu voiam să-ţi fac asta. Treaba mea era să te protejez!

O luă în braţe şi se aplecă s-o sărute, dar ea se întoarse.

– Ce-ar fi trebuit să fac? spuse el.

– Nu ştiu ce să spun.

Tom îşi strecură o mînă sub bluza ei şi-i mîngîie sînul stîng, dar ea dădu din cap.

– Iubito, zise el cu jale, retrăgîndu-şi mîna.

Claire era străbătută de emoţii confuze. Nu prea putea să-i reziste, deşi dorea cu disperare s-o facă. În cele din urmă, închise ochii şi-l sărută, iar el începu s-o sărute uşor pe ceafă, pe curbura sînilor, pe sfîrcuri şi între sîni.

*

– Sînt lihnită de foame, spuse Claire. N-am cinat în seara asta.

Goi, cei doi erau înlănţuiţi pe patul strîmt. Tom îşi privi ceasul.

– E ora trei dimineaţa. Ce zici de un mic dejun?

– Ar fi grozav.

Un alt avion trecu pe deasupra. Ea spuse:

– Ai voie să ghiceşti din trei încercări de ce e pustie zona.

– După o vreme, nici nu mai iei în seamă avioanele, zise el.

Se ridică din pat şi se duse spre sobă.

– Avem ouă şi pîine prăjită.

– Şi brioşe?

– Îmi pare rău. Numai pîine.

Se aplecă, dădu foc lemnelor din sobă şi aşteptă ca acestea să se aprindă.

– Durează ceva timp, spuse. Ah, uite că s-au aprins.

Zîmbi satisfăcut. Şi *asta* se rezolvă.

– E rece aici, zise Claire.

Ieşi de sub pătură şi îmbrăcă una din cămăşile lui flanelate.

– Bună idee, spuse el şi trase pe el jinşii şi un tricou.

Se întoarse la sobă, puse patru felii de pîine pe grătar, o bucată de unt în tigaie şi sparse cîteva ouă deasupra. Ouăle pocniră şi începură să sfîrîie, umplînd coliba cu o aromă minunată.

– Unde te speli aici?

– Ghici.

– În lacul ăla înghețat?

El dădu din cap. Apoi, deodată, întoarse capul.

– Claire.

– Ce este?

– Auzi ceva?

– Să nu-mi spui că sînt și animale în pădure.

– Șșșt! Ascultă.

– Ce faci? șopti ea, în vreme ce Tom se îndreptă spre ușă și începu s-o deschidă încet. Tom?

– Șșt! Privi afară, în toate părțile. Dădu din cap. Mi s-a părut că aud ceva.

Se încălță cu o pereche de adidași uzați, pe care ea nu-i mai văzuse, și ieși afară. Claire îl urmă.

Tom se opri și privi în sus. Acum se auzea clar un zgomot din văzduh care nu semăna cu al unui avion obișnuit: un bîzîit strident, continuu, care creștea în intensitate. Iar acum se distingea și alt sunet: plesnitura elicelor unui elicopter. Tom continua să se uite în sus.

– Trebuie să fi fost un emițător în mașina ta, spuse el.

– Dar am verificat, așa cum mi-ai spus!

El dădu din cap.

– Nu trebuia să te las să conduci pînă aici. Chiar dacă ai parcat mașina la cîțiva kilometri. Emițătoarele alea s-au perfecționat de cînd am plecat eu din armată – nu puteai să le găsești. Avioanele pe care le-am auzit trebuie să fi fost niște aparate mici pentru stabilirea vitezei vîntului...

Deodată, de undeva de pe pămînt, se auziră niște explozii scurte, ca niște pocnitori.

– O, Doamne, ce-i asta, Tom?

– Capcanele mele. Du-te în casă!

– Ce?

Pocnetul elicelor se auzi mai tare pe măsură ce elicopterul se apropia. Apoi se opri exact deasupra lor și, deodată, o lumină orbitoare veni din cer. Claire privi în sus. Reflectoarele din elicopter luminau întreaga zonă. Ea clipi des, încercînd să-și acomodeze ochii cu lumina puternică.

– Fugi! strigă el, iar ea se întoarse iute și fugi spre colibă, cu Tom în spatele ei. El închise ușa și o înșfăcă.

– Culcă-te pe podea.

– Tom...

– Acum!

Ea se lăsă jos și se întinse pe podeaua aspră de lemn.

– Am pus capcane peste tot în jur. Cu fire întinse între copaci. Nu se așteptau la așa ceva. Sistemul meu primitiv de pază. Înainte ca ea să-i răspundă, o voce puternică, amplificată, bubui din cer:

– *Sîntem agenți federali! Ieșiți afară și aruncați toate armele!*

– Tom, ce-o să facem? strigă ea, cu vocea înăbușită de dușumea.

El nu-i răspunse. Căuta ceva.

– Tom?

– N-or să vină peste noi, nu cu tine aici, zise el. Pe

deasupra, ei nu ştiu ce am eu aici. Acum ne-au încercuit, dar n-or să se apropie mai mult.

– Ce-o să facem? întrebă ea disperată.

– Lasă-mă să-mi fac treaba, Claire.

Ea se întoarse şi-l văzu privind spre fereastră prin vizorul cutiei cafenii pe care o remarcase mai devreme. Părea să fixeze un punct de pe cer.

– Tom, ce faci?

– E un telemetru cu laser de la un tanc, spuse el. Un vechi truc al Forţelor Speciale.

– De unde naiba l-ai luat?

Îşi întoarse capul, astfel că putu să vadă una dintre ferestre.

Vocea bubui din nou:

– *Sîntem şerifi federali. Avem un mandat de arestare pentru tine. Ieşi în linişte şi nimeni nu va fi rănit.*

– Dintr-un surplus al armatei, la Albany, zise Tom. O mie de dolari. O să folosesc laserul ca să-l orbesc o vreme pe pilot. I-l fixez în ochi. Un truc vechi. N-avem de ales. Ăsta-i postul lor de supraveghere din cer. Fii atentă la asta.

– *Ieşi afară cu mîinile sus.*

Tom apăsă un buton de pe cutie şi zise:

– L-am nimerit.

Claire privi elicopterul şi auzi zgomotul devenind brusc mai puternic. Elicopterul păru să se clatine, să se încline pe o parte. Apoi, la fel de brusc, dispăru, luînd cu el şi luminile.

Coliba se cufundă în întuneric, iar zgomotul se auzi tot mai slab.

– L-am nimerit pe pilot cu laserul. Nu mai vedea, era probabil zăpăcit. Cred că a luat comanda copilotul. Au înţeles, nu sînt idioţi; nu se mai întorc. Asta înseamnă că prietenii noştri de afară au rămas singuri, dar or să fie şi ei puţin năuciţi. Par să fie la cincisprezece metri distanţă.

Acum se auzi altă voce în faţa colibei, tot amplificată, fără inflexiuni:

– *Eşti încercuit. Ieşi afară cu mîinile sus.*

– Stai acolo, Claire.

Ea îşi întoarse capul şi privi în sus. Tom stătea în umbră, privind fereastra deschisă.

– Acum ce facem? întrebă ea.

– Am eu grijă. Procedura obişnuită este să înceapă negocierile. Îi lăsăm să vorbească.

– *Ai zece secunde,* spuse vocea, tare şi rar. *Ieşi în linişte şi nimeni nu va fi rănit. Nu ai de ales. Eşti încercuit. Mai ai şase secunde.*

– Iisuse, Tom, ce vom face?

– *Trei secunde. Ieşi* acum *sau deschidem focul.*

– Tom!

– E o cacialma.

Şi dintr-o dată, se auziră nişte împuşcături înăbuşite, *pum-pum-pum.* Îngrozită, Claire se tîrî pe podea, se ridică puţin, privi pe fereastră şi văzu cîteva obiecte aruncate spre ei…

– Grenade, zise Tom calm.

– O, Doamne! ţipă ea.

Claire observă că fiecare grenadă scotea un şuvoi subţire de fum alb.

– Gaz, spuse Tom. Nu e explozibil. Gaz paralizant. La naiba!

Şi deodată Claire se simţi fără vlagă, teribil de obosită şi totul i se întunecă în faţa ochilor.

PARTEA A DOUA

14

Baza Marinei, Quantico, Virginia

Poarta, făcută din grinzi de oţel vopsite în gri, se deschise uşor, comandată electronic. Santinela era un marinar. Podeaua din beton era acoperită cu linoleum verde deschis; ecoul paşilor ei răsună pe coridor. Poarta se închise cu zgomot în urma ei, dîndu-i fiori. Pe un indicator roşu de pe perete scria ARIPA B. Pereţii din beton de zgură ai acestei secţii a închisorii din Quantico, Secţia Specială, erau vopsiţi în alb. În această secţie erau încarceraţi criminalii şi violatorii violenţi. Peste tot se aflau camere video de supraveghere. Însoţitorul ei, ofiţerul de serviciu al închisorii, o conduse către o uşă pe care scria BLOCUL DE CELULE B şi o deschise. Era ora opt treizeci dimineaţa.

Apăru alt gardian. Fu condusă într-o cameră cu ferestre, destinată vizitelor, chiar lîngă blocul de celule, şi i se arătă un scaun albastru, la o masă de lemn. Claire se aşeză şi începu să aştepte în aerul rece al încăperii.

Cîteva minute mai tîrziu, un zăngănit de lanţuri anunţă

sosirea lui. Flancat de doi gardieni solizi, Tom se opri în faţa ei îmbrăcat doar cu o pereche de izmene gri, din dotarea armatei. Avea cătuşe la mîini şi la picioare şi un lanţ de legătură în jurul taliei. Fusese ras în cap. Tremura de frig.

Ochii lui Claire se umplură de lacrimi. El spuse:

– Îţi mulţumesc că ai venit.

Ea începu să plîngă, apoi se ridică de pe scaun.

– Ce dracu' înseamnă asta? strigă ea la unul dintre gardieni, care o privea impasibil. Unde sînt hainele lui?

– I-au fost luate ca să nu se sinucidă, doamnă, zise unul din gardieni.

– Vreau să-l îmbrăcaţi imediat!

– Cererea asta trebuie aprobată de ofiţerul de serviciu, doamnă, spuse celălalt gardian.

– Du-te chiar acum să vorbeşti cu el. Omul ăsta are nişte drepturi, zise Claire.

Gardienii se întoarseră cu Tom, îmbrăcat într-o salopetă albastră – uniforma închisorii. Era tot în lanţuri, ceea ce îl obliga să înainteze cu paşi mici spre ea. Continuînd să plîngă, Claire îl îmbrăţişă. Cu mîinile în cătuşe, Tom nu putea s-o ia în braţe.

– Vreau să-i scoateţi cătuşele, spuse ea.

– Numai o mînă poate fi scoasă din cătuşe, doamnă, zise un gardian. Ordinul ofiţerului de serviciu.

Tom se aşeză la masă în faţa lui Claire. Un gardian îi urmărea de afară. O cameră video era montată într-un colţ al camerei, pe muchia dintre perete şi tavan. Gardienii îi priveau printr-un geam de sticlă.

Rămaseră tăcuţi cîteva clipe. Tom purta un ecuson

cafeniu, pe care era o mică fotografie a lui alb-negru, numele – Ronald M. Kubik – numărul de la Asigurarea Socială şi data arestării, care era chiar acea zi. Pe o fîşie neagră scria DEŢINUT, iar pe alta, roşie, era scris MAX. – regim de securitate maximă.

– A fost numai vina mea, spuse Claire.

– Care?

– Asta. Arătă cu mîna în jur. Locul ăsta. Din cauza maşinii.

– N-ai fi găsit niciodată emiţătorul. E vina mea. Nu trebuia să te las să conduci pînă aproape de lac.

– Văd că nu ne bat la cap.

El încuviinţă.

– Faci parte din armată acum.

El dădu iarăşi din cap. Întinse mîna liberă peste masă şi o strînse pe a ei.

– Fără glumă, zise ea. Ai fost încadrat la o companie de servicii, cel puţin pe hîrtie. După treisprezece ani, ţi-au redat statutul de militar activ. Vestea cea bună e că ai început să primeşti din nou salariu.

Schiţă un zîmbet strîmb.

– Ce face fetiţa mea? întrebă el.

– E bine. Îi este dor de tine. Am sărutat-o cînd mi-am luat rămas-bun de la ea, azi-dimineaţă. E ultima ei zi de şcoală, anul şcolar s-a terminat. Jackie a dus-o la şcoală.

– Cam devreme pentru Jackie, nu-i aşa?

Tom zîmbi trist.

– S-a obişnuit. Am luat primul avion de la Logan. Alerg mereu printre nori.

– Te întorci la Boston astăzi?

– Cred că nu.

– Unde stai?

– Acum, chiar lîngă porţile închisorii, la un motel.

– Ce acuzaţii mi se aduc?

Claire îşi dădu seama pentru prima dată că Tom fusese într-o totală ignoranţă. Îl aduseseră la Quantico cu unul dintre avioanele şerifilor federali – Trucuri Aeriene, îşi numeau ei flota –, îl aruncaseră într-o celulă zăvorîtă, îl izolaseră, îi confiscaseră toate lucrurile personale, îi luaseră amprentele, îl fotografiaseră şi-l tunseseră. Apoi îl duseseră în celula 3, blocul B, doar în izmene. Nu-i spuseseră nimic. La întrebările ei, tot ce-i răspunseseră şerifii federali fusese faptul că folosiseră un nou tip de gaz paralizant, care apăruse după eşecurile FBI-ului de la Waco şi Ruby Ridge. Grenadele erau umplute cu un gaz ce conţinea în formula lui şi antidotul, astfel că, de îndată ce fuseseră prinşi, un compus chimic acţionase pentru a-i trezi. În mai puţin de o oră, amîndoi îşi reveniseră, deşi erau ameţiţi şi îngreţoşaţi.

O ameninţaseră cu tot felul de acuzaţii: erau furioşi că le scăpase de sub urmărire. La început, refuzaseră chiar s-o lase să-l vadă pe Tom. Totuşi, pînă la urmă, cei de la FBI reveniseră asupra deciziei. Legal, nu puteau să-i facă nimic. Avea dreptul să se întîlnească cu soţul ei – era ceva firesc. A doua zi, luase avionul spre Washington, închiriase o maşină şi venise la Quantico.

– Nu ştiu, spuse Claire. Oficial, nu ai fost acuzat. Nu trebuie s-o facă, deocamdată. Cam ăsta-i sistemul pe-aici.

– M-au pus să semnez un ordin de încarcerare.

Ea se încruntă.

– Nu semna nimic.

– A fost doar pentru luare la cunoştinţă.

– Ce scria în el?

– Doar „natura delictului".

– Şi care e acela?

– Dezertare. Nimic altceva. Articolul 85 din Codul justiţiei militare. Bănuiesc că au redactat acuzaţiile astea cu ani în urmă, după ce am dispărut.

Ea încuviinţă.

– Şi-or să mai fie. Ţi-au citit drepturile?

– Mda.

– Fir-ar să fie. Va trebui să găsim un avocat.

– Ce-ai zice de tine?

– Eu? Ce naiba ştiu eu despre justiţia militară?

– O să am un avocat militar din oficiu. El o să ştie toate chestiunile astea.

Claire dădu încet din cap.

– Trebuie să-ţi găsim un avocat din afară, care să-şi cunoască bine meseria. Pe lîngă cel pe care îl vor desemna ei.

– Dar cum?

– O să găsesc eu pe cineva. Nu-ţi face probleme.

– Claire, nu înţelegi ce se întîmplă aici? Nu ştii ce au de gînd să facă cu mine? Au de gînd să mă aducă în faţa Curţii Marţiale. O parodie blestemată de proces. O să se desfăşoare probabil cu uşile închise. Or să mă găsească vinovat, pe urmă or să mă închidă la Leavenworth sau în vreun loc special al Pentagonului de care n-a auzit nimeni, pînă la sfîrşitul zilelor mele. Ceea ce n-o să dureze prea mult, fiindcă mă vor „descoperi" curînd mort în celulă, poate o sinucidere.

Se auzi o bătaie în uşă.

– Mi-ai văzut celula, Claire? Se poate vedea de aici – priveşte.

Gardianul intră în cameră.

– Vizita s-a încheiat, spuse el.

– N-am terminat încă, zise Claire.

– Regret, spuse gardianul. Ordinul comandantului.

Tom îşi întinse mîna liberă. Prin uşa deschisă, Claire îi văzu celula – înăuntru era o saltea verde pe un cadru metalic şi o chiuvetă din oţel lîngă un scaun de toaletă.

– Claire, spuse Tom, am nevoie de tine.

15

Disperată, furioasă şi, mai mult decît orice, tulburată, Claire stătu mult timp în maşina închiriată, după ce părăsi închisoarea. Se simţea pierdută, neputincioasă şi nu ştia cui să-i ceară ajutor. Pînă la urmă scoase telefonul mobil şi sună un vechi prieten.

Arthur Iselin, un avocat important din Washington, fostul ei patron şi un prieten de nădejde, fu de acord să se întîlnească cu ea la prînz, la Hay-Adams. Iselin era asociat la una dintre cele mai mari şi mai puternice firme de avocaţi din Washington. Proaspăt ieşită de pe băncile facultăţii, Claire fusese secretara lui pe vremea cînd acesta era procuror general. Pe atunci era, şi rămăsese, unul dintre cei mai înţelepţi oameni pe care-i cunoscuse ea.

Fără să-i comande, chelnerul îi aduse meniul lui obişnuit: omleta fermierului cu pesmeţi fierbinţi, pe care îi unse din belşug cu unt. Nu era fanatic al dietelor. La o masă

alăturată se aflau şeful personalului de la Casa Albă cu un senator republican; Iselin, care-i cunoştea, îi salută din cap.

– Ştii, e o vorbă veche, zise el.

Ochii gri îi erau depărtaţi, iar sub ei avea cearcăne adînci. Avea gura mare, cu buze groase, cea de jos părînd a fi crăpată.

– Justiţia militară este faţă de justiţie...

– Ceea ce muzica militară este faţă de muzică, încheie fraza Claire. Ştiu, ştiu. Dar credeam că s-a perfecţionat după Vietnam.

– De fapt, de la legea lui Calley. Cînd eram în armată, toată lumea îmi spunea că legislaţia militară e mult superioară celei civile pentru că măcar ia lucrurile în serios. Dar eu n-am crezut niciodată asta. Nici acum nu cred. Cred că, dacă militarii vor să închidă pe cineva şi să arunce cheia, pot s-o facă. Şi n-am nici o îndoială că vor să-ţi închidă soţul.

– Poate că aşa e, admise Claire.

– Şi dacă tu spui că e nevinovat, e nevinovat.

– Mulţumesc.

– Sigur, mie mi-e uşor să spun asta. După masă, mă întorc la birou şi la dosarele mele. Dar viaţa ta nu va mai fi niciodată aceeaşi.

– Într-adevăr.

Gustă puţină salată. De la arestarea lui Tom, îşi pierduse pofta de mîncare.

– Prima decizie pe care trebuie s-o iei, şi e una dificilă, e dacă o să faci publică situaţia. Povestea lui Tom e senzaţională. Dacă Pentagonul începe procesul, asta-i marfă de prima pagină.

– De ce n-aş face publică toată afacerea?

– Pentru că ăsta-i asul din mînecă. În ziua de azi, Pentagonul e terorizat de investigaţiile presei. Dezvăluirea acestui ceva e o ameninţare serioasă. Foloseşte-o cînd va fi nevoie. Deocamdată, eu aş păstra secretul absolut.

Ea încuviinţă.

– Să-ţi mai spun ceva. Dacă transpiră ceva, chiar dacă e achitat, pentru ceilalţi va fi întotdeauna un ucigaş în masă. Familia ta ar fi distrusă. Eu n-aş face asta, dată fiind situaţia.

– Mi se pare logic.

– Înţeleg că te-ai hotărît deja să nu te implici ca avocat oficial.

Ea dădu din umeri.

– Bine, formulez altfel. Eşti ultima pe care ei o doresc implicată în acest caz. Pentru militari, avocaţii civili sînt nişte jokeri. Dacă se implică, urmează imediat ceea ce militarii numesc CONGRINT, un interogatoriu al congresului. Iar tu, mai mult ca oricine – Claire Heller Chapman, o celebritate de temut a Facultăţii de Drept Harvard – i-ai speria de moarte. Ar face pe ei. Chiar că ar trebui s-o faci.

O privi, observîndu-i expresia mohorîtă, apoi începu să ronţăie fără grijă un pesmet.

– Dacă nu eşti de acord, ai asta.

Îi întinse peste masă o coală de hîrtie dactilografiată.

– Lista avocaţilor civili care se ocupă de legislaţia militară, spuse Claire.

– Asta e! Observi că nu e prea lungă. Avocaţi civili buni, care nu numai că se ocupă de cazurile de justiţie militară, dar chiar sînt specializaţi în asta, sînt doar cîţiva în

toată ţara. Ai nevoie de cineva care trăieşte şi lucrează în Virginia, ca să poată fi aproape de Tom. Fiecare din avocaţii de pe listă a fost cîndva ofiţer JAG într-o unitate militară. Adică Judecător Avocat General.

– Ştiu ce înseamnă JAG.

– Asta-i bine. Vei vedea că militarii vorbesc un limbaj diferit şi cu cît îl înveţi mai repede, cu atît mai bine. Nu sînt prea mulţi avocaţi civili specializaţi în justiţie militară în zonă. Nu prea se cîştigă bine.

Demoralizată, Claire privi lista.

– E o cale dificilă de a-ţi cîştiga existenţa, continuă Iselin. Cîndva, pe cînd existau recrutările, se găseau copii bogaţi ai căror tătici erau dispuşi să plătească bani grei pentru un avocat civil. Acum, puţini mai reuşesc să strîngă nişte bani. Dacă ar fi după mine, l-aş lua pe tipul ăsta, Grimes. Are un birou la Manassas.

– De ce?

– E al naibii de isteţ şi cunoaşte dedesubturile justiţiei militare mai bine ca oricine. Şi, mai presus de orice, vrea să se răzbune pe militari. De unul ca ăsta ai nevoie, cineva care să mănînce jar. Fiindcă e vorba de un caz greu, iar tu ai nevoie de un luptător.

Claire citi funcţiile pe care le avusese Grimes.

– E un fost JAG şi urăşte armata? De ce?

– O, fiindcă l-au obligat să se pensioneze, acum cinci sau şase ani.

– Pentru ce?

– Nu ştiu. Un scandal sau aşa ceva. E negru, iar el crede că e vorba de rasism. Cert e că este un scandalagiu şi

un bătăuş, obsedat să-i învingă pe militari pe propriul lor teren.

– Dar trebuie să existe vreun expert la o firmă din Washington care să fi fost JAG.

– Sigur. Există cineva, la o firmă mare, dar n-o să-l vrei.

– Nu?

– Nu. E ca mine – are prea multe pe cap, prea delicat pentru o cursă lungă şi îi suflă asociatului său toate cazurile. Tu ai nevoie de cineva care cunoaşte sistemul pe toate părţile şi care are timp destul pentru cazul ăsta, fiindcă o să ia enorm de mult timp. Tom o să fie adus în faţa instanţei pentru crimă, nu uita. Asasinat în masă ori cum i-or zice militarii. O privi peste ceaşca de cafea. Deşi cred că ei de asta se ocupau – asasinate în masă.

– Ştii pe cineva care are o casă de închiriat?

– O casă?

– Aş prefera-o mobilată. Corvoada asta o să dureze multă vreme.

Cînd se întoarse în camera de la motel, fu surprinsă cînd găsi patul nefăcut. Sună camerista pentru a întreba ce se întîmplase, iar aceasta îi spuse că toată după-amiaza atîrnase de clanţa uşii ecusonul NU DERANJAŢI. Claire ştia că nu-l pusese ea acolo. Asta o îndemnă să-şi verifice valiza; observă că fermoarul era închis altfel decît îl lăsase ea.

Se aruncă pe patul nefăcut, mai mult deprimată decît speriată, şi începu să dea telefoane.

16

Doamne! E o adevărată onoare pentru mine să vă cunosc, doamnă, spuse tînărul.

Numele lui era Terrence Embry, era căpitan, avea douăzeci şi şapte de ani şi fusese desemnat avocatul militar al apărării, pentru Tom. (Claire nu se putea obişnui să-şi numească soţul Ronald, să se gîndească la el altfel decît ca la Tom.)

Ea zîmbi, dădu politicos din cap şi îşi puse frişcă fără lapte în cafea. Era dimineaţa devreme şi îşi dăduseră întîlnire pentru micul dejun la restaurantul McDonald's, din incinta bazei militare. El o invitase: sunase cu o seară în urmă la motel, îi spusese că tocmai i se adusese cazul la cunoştinţă şi întrebă dacă n-ar dori să se întîlnească?

– Vreau să spun că am studiat cartea dumneavoastră *Delictul şi Legea* la cursurile de drept penal, continuă el. Dar îmi pare rău de această situaţie...

Vocea i se stinse şi îşi lăsă ochii în farfurie. Faţa i se îmbujoră.

Terry Embry avea părul roşcat, frezat după ceea ce ea începu să recunoască a fi o tunsoare regulamentară, cu urechi mari şi ochi apoşi, albaştri. Roşea cu uşurinţă. Avea degete lungi şi o strîngere de mînă fermă. Pe inelarul mîinii stîngi purta o verighetă de aur, nou-nouţă. La mîna dreaptă purta un inel masiv de la West Point, pe care era montată o stea neagră din safir sintetic. Absolvise West Point, spuse el, apoi fusese trimis la Facultatea de Drept a Universităţii Virginia, pe urmă la cursurile pentru Judecător Avocat General aici, în Charlottesville. Claire înţelese imediat că era un tînăr inteligent şi aproape total lipsit de experienţă.

Tot nu-i revenise pofta de mîncare. Luă o gură de cafea.

– Te deranjează dacă fumez, căpitane Embry? întrebă Claire.

Embry făcu ochii mari şi privi în jur neliniştit.

– Nu, doamnă, eu...

– Nu-ţi face probleme, sîntem în sectorul pentru fumători, spuse ea în vreme ce desfăcea un pachet de Camel Lights, apoi scoase o ţigară şi o aprinse cu o brichetă de plastic.

Se dispreţuia fiindcă se apucase din nou de fumat – cumpărîndu-şi ţigări, nu doar luînd cîte una de la Jackie, ceea ce era grav –, dar nu se putea abţine.

Suflă fumul afară. Puţine lucruri erau mai dezgustătoare decît fumatul la micul dejun.

– Spune-mi ceva, căpitane...

– Terry.

– În regulă, Terry. Spune-mi ceva. Ai avut pînă acum vreun caz?

Faţa lui se înroşi. Îi dăduse răspunsul.

– Păi, doamnă, am susţinut cîteva pledoarii, mai ales pentru droguri, absenţe neautorizate, cam aşa ceva...

– Dar n-ai avut niciodată un proces.

– Nu, doamnă, zise el calm.

– Înţeleg. Şi au numit deja un procuror? Sau e încă prea devreme pentru asta?

– Da, e într-adevăr devreme, dar au numit deja pe cineva, ceea ce îmi spune că au probabil de gînd să susţină procesul la Curtea Marţială.

Ea zîmbi feroce.

– Ce surpriză. Şi pe cine au numit?

– Pe maiorul Waldron, doamnă. Maiorul Lucas Waldron.

Luă o bucată zdravănă de omletă.

– Ştii ceva despre el, e un tip priceput?

Embry făcu ochii mari. Începu să mestece repede, apoi încercă să vorbească cu gura plină, însă reuşi doar să dea cu putere din cap. Apoi spuse:

– Scuzaţi-mă, doamnă. Maiorul Waldron – da, doamnă, e priceput. E foarte bun. E poate cel mai bun pe care îl au.

– Şi e corect? spuse ea, fără să fie surprinsă.

– Păi, e un tip cîinos, doamnă, dacă-mi scuzaţi expresia. E cel mai experimentat JAG în procese. De-a dreptul agresiv. Şi are un dosar perfect. Nimeni nu a fost achitat într-un proces la care a fost el procuror.

– Şi cred că asta nu înseamnă că ia numai cazuri uşoare, pentru a-şi menţine performanţa, nu-i aşa?

– Din cîte am auzit, nu, doamnă. E cu adevărat bun.

– Soţul meu e ţap ispăşitor.

– Da, doamnă, spuse el politicos.

– Cînd o să citeşti orice dosar pe care ţi-l vor da, vei vedea că aşa e. E o conspiraţie. Crezi că te poţi descurca?

– Dacă e adevărat, da, doamnă, pot.

– N-ar fi bine pentru cariera dumitale, Terry, să cercetezi o operaţiune acoperită a armatei, nu-i aşa?

– Doamnă, nu ştiu ce e bine pentru cariera mea.

– Vrei să termini cu „doamnă", te rog?

– Îmi pare rău.

– Terry, ar trebui să ştii că voi angaja un avocat civil.

Tînărul îşi lăsă ochii în farfurie.

– Este cu siguranţă dreptul dumitale... ah... Claire. Doreşti să renunţ la caz?

– Nu.

– Păi atunci, unul dintre noi va trebui să fie avocat asociat, zise el.

Apoi, fiindcă Claire nu răspunse, adăugă:

– Probabil că o să fiu eu. Aşa e cu siguranţă cel mai bine.

– Spune-mi ceva, Terry. Cum îţi explici faptul că dumneata, un începător, ai fost desemnat pentru acest caz, împotriva maiorului Waldron, cel mai bun JAG al armatei? Ai vreo idee, Terry?

– N-am nici o idee, admise el cu o candoare dezarmantă, dar nu pare să fie bine pentru noi, nu-i aşa?

Claire pufni uşor.

– Nu dumneata ai ales această numire, nu-i aşa?

– În armată, lucrurile se petrec altfel. Te duci acolo unde ţi se spune.

– N-ai fi vrut mai curînd să fii procuror?

– În cazul ăsta?

Se îmbujoră.

– După felul cum arată, pare o minge uşoară, servită pe tavă, suspendată în aer, aşteptînd să fie aruncată afară din teren.

– De către acuzare.

– Asta din ce am auzit, dar n-am făcut încă săpături.

– Dumneata ai ales să susţii apărarea sau te-au pus ei?

– Am fost desemnat. Vreau să spun că oricine de la cursurile pentru JAG vrea să acuze, nu să apere, înţelegi? Apărarea tipilor răi nu e chiar cel mai bun început de carieră.

Ochii lui Claire scînteiară.

– Vreau să ştii ceva, Terry, zise ea cu răceală. Scoase un nor de fum, ca un fel de dragon sau ca o femeie fatală. Soţul meu nu e un tip rău.

– Da, sigur, oricum cred că ar trebui să te uiţi la asta.

Scoase nişte hîrtii dintr-o mapă şi, fără să se uite la ele, i le întinse.

– Ce-i asta? întrebă Claire.

– Lista cu acuzaţii. Tipii lucrează repede. Articolul 85 – dezertare. Articolul 90 – ultraj şi nesupunere intenţionată la ordinele superiorului. Articolul 118 – crimă de gradul unu. *Optzeci şi şapte de specificaţii.*

Ridică privirea la Claire şi dădu din cap. Pentru prima dată, gravitatea şi finalitatea întregii afaceri o izbi cu puterea evidenţei. Ei chiar au capul lui Tom. Putea fi executat. Justiţia militară aplica şi acum pedeapsa cu moartea.

Trebuia s-o facă.

– Cred că m-am răzgîndit, zise ea, cu o privire de oţel. Cum dracu' se face angajamentul pentru a-l reprezenta pe soţul meu?

17

La douăzeci de minute de mers de la Quantico, pe şoseaua cu două benzi din Manassas, Virginia, Claire trase pe dreapta Oldsmobile-ul închiriat şi verifică încă o dată numărul străzii. Era cel corect, ăsta trebuia să fie. Era exact aceeaşi adresă care apărea pe lista scurtă pe care i-o dăduse Arthur Irelin şi nici el, nici secretara lui nu făceau greşeli. Pe urmă vorbise cu avocatul la telefon şi îşi notase numărul casei pe care i-l dăduse el. Aşa că era imposibil să fi greşit adresa.

Dar ăsta nu putea fi biroul lui.

Era o căsuţă galbenă, aproape o casă de păpuşi. Părea o locuinţă, nu un sediu de birouri, o casă scoasă parcă din *Drumul tutunului;* tot ce lipsea era un camion cu napi şi, poate, un şasiu de maşină suspendat pe blocuri de beton. Aici nu putea fi biroul lui Charles O. Grimes III.

După ce trecu prin faţa casei de trei sau patru ori, parcă maşina, coborî şi sună la uşă. După cîteva minute bune, uşa

se deschise. Un negru frumos, de aproape cincizeci de ani, cu părul cărunt, mustața grizonată și ochi mari, o privi amuzat cîtva timp.

– Te-ai pierdut, profesore? Te-am văzut trecînd pe-aici, cred că de vreo patru ori.

– Mă gîndeam că am greșit adresa.

– Intră. Eu sînt Charles.

Îi întinse mîna.

– Claire.

– Lasă-mă să ghicesc, zise el, conducînd-o printr-o cameră de zi mică, în dezordine, dominată de un televizor imens, te întrebai de ce lucrează tipul ăsta în aceeași cutiuță în care trăiește, așa-i?

Urmîndu-l pe coridor într-un birou tapetat cu panouri din imitație de lemn, Claire nu răspunse.

– Vezi dumneata, profesore, am avut o nevastă care n-a fost prea fericită cînd a aflat că am o relație intimă cu secretara, care de fapt nu prea mi-a fost secretară, iar acum nu mai e deloc secretara mea. De fapt, nici măcar nu știu pe unde e. Așa că nevasta mă dă afară din casă, mă obligă să-i plătesc pensie pentru copil, îmi ia toți banii și uite-mă cum am ajuns. Aveam un Jaguar. Eram un JAG cu un Jaguar. Acum am un Mercedes luat la mîna a treia.

Se cufundă într-un fotoliu ieftin, tapițat cu vinilin oranj, și își împreună mîinile la ceafă.

– Ia un loc. Bine ai venit la „Grimes și Asociații".

Claire ridică un teanc de hîrtii de pe singurul scaun din încăpere și se așeză. Era cel mai jalnic birou pe care-l văzuse vreodată. Podeaua era acoperită în întregime de o mochetă oranj oribilă. Teancuri de hîrtii se găseau peste tot,

unele adunate în cutii de carton, altele stivuite pe podea sau îngrămădite deasupra unor fișiere cu cîte patru sertare, de culoare cafenie. Într-un colț al camerei, un ventilator era așezat pe podea, lîngă o cutie pentru lustruit pantofii, vopsită în roșu și negru. Pe un perete atîrnau cîteva diplome pe care Claire nu reuși să le descifreze. Deasupra unui fișier se aflau cîteva trofee de bowling. O inscripție pe o placă ce imita lemnul vechi anunța:

AVOCAT DE ȚARĂ CINSTIT
ȘI FOARTE PRICEPUT
– *la dispoziția dumneavoastră* –
Testamente – Autentificări – Rezolvarea disputelor –
Garanții – Revizuirea patentelor
Consultații de la 25 cenți
Avocatul tău e prietenul tău.

De marginea de jos a inscripției atîrna un dreptunghi de lemn pe care scria:

C.O. GRIMES III, ESQ.

– Grimes și Asociații? întrebă Claire. Ai asociați?

– Am de gînd să-mi iau. Omul poate visa, nu?

Un miros puternic de naftalină venea dinspre puloverul lui sintetic, la modă în anii șaptezeci, cu un amestec psihedelic de maro, oranj și galben.

– Uite, spuse Claire. Nu mă înțelege greșit. Mi-ai fost recomandat de persoane importante. Printre alții și de Arthur Iselin.

– Ce mai face Artie?

– Bine. Mi-a spus că ești o forță în materie de justiție militară. Asta înseamnă, probabil, că ai cîștigat o mulțime de cazuri. Ești un tip de succes. Iar după părerea mea, dacă ești celebru...

– ... o mare moară stricată, trebuie să ai un birou într-un zgîrîie-nori, te-am ghicit?

– Mda.

– Ei bine, unii tipi din branşă au aşa ceva, dar cei mai mulţi dintre ei practică şi alt tip de legislaţie: marile corporaţii, delicte majore, orice altceva. Nu te poţi îmbogăţi cu justiţia militară. Eu însumi, pe lîngă asta, mă ocup şi de prejudicii personale şi probleme de asigurări. Nu, nu sînt o mare vedetă de la Harvard, ca voi ceilalţi. Dar n-ai fi fost aici dacă n-ai fi vorbit cu alţi magistraţi şi nu mi-ai fi verificat dosarul, iar dacă ai făcut-o, ştii că-mi place să cîştig procesele. Nu reuşesc întotdeauna, dar mă străduiesc... *din greu.*

– De ce ai plecat din armată?

Grimes ezită o fracţiune de secundă.

– Pensionat.

– De ce?

– Eram obosit.

– S-a întîmplat ceva?

– Mă săturasem, spuse el, cu o notă de iritare în voce. Asta s-a întîmplat. Te superi dacă îţi pun *eu* cîteva întrebări?

– Deloc. Poţi să începi.

– M-a sunat Arthur. Ştiu datele de bază. Se pare că eşti într-un mare rahat. A fost deja acuzat?

Claire îi întinse hîrtia cu acuzaţiile. El o citi, ridică din sprîncene de cîteva ori, apoi mormăi ceva. La pagina a doua, mormăitul se auzi mai tare şi se înălţă cu o octavă.

– Cineva a fost băiat rău, zise el.

– Ar fi bine să fie o glumă.

– Sigur că n-a făcut-o el, spuse Grimes, cu un licăr în ochi. Îmi place să le spun oamenilor că toţi clienţii mei sînt

nevinovaţi. Sînt întotdeauna nevinovaţi – altfel n-ar susţine asta.

Claire îşi ascunse iritarea.

– Dezertor? Fără discuţie. Dar nu e ucigaş în masă. Au încercat să-l facă să-şi asume răspunderea pentru masacrul de acum treisprezece ani, dar el a fost suficient de isteţ ca să le scape din gheare. Generalul William Marks – chiar el, generalul cu patru stele Marks – comanda plutonul. În 1985; pe atunci era colonel, avea în subordine detaşamentul Forţele Speciale care a fost trimis în Salvador pentru a răzbuna uciderea cîtorva marinari americani. Chiar generalul Marks le-a ordonat să ucidă optzeci şi şapte de civili, pentru un singur motiv: răzbunarea cu sînge rece. Tom n-a luat parte la masacru – nici măcar nu era acolo.

Grimes dădu din cap, urmărind-o cu atenţie.

– Deci, generalul Marks a iniţiat o operaţiune secretă acum treisprezece ani şi a încercat să arunce responsabilitatea pe umerii soţului meu. Aşa că oricine va lua acest caz trebuie să-l scoată la lumină pe Marks şi să dezvăluie încercarea lui de a ascunde adevărul. Pentru că am de gînd să descîlcesc ţîţele acestui sistem corupt, ale acestui blestemat de sistem militar...

– O, nu, n-ai s-o faci, o întrerupse Grimes. Nu se poate. E o greşeală gravă. Scoate-ţi asta din cap, surioară. O să joci după reguli. Joacă tare, joacă agresiv, dar e jocul lor – ce dracu', e blestematul lor de stadion. Clubul lor blestemat. Doamnă, lasă-mă să-ţi spun ceva. Orice avocat civil care a apărut într-un proces militar la Curtea Marţială şi a încercat să atace bazele sistemului militar a pierdut. Fără excepţii militarii sînt o fraternitate închisă, strîns unită. Ai să fii uimită văzînd cît de mult seamănă cu justiţia civilă – cea militară a

fost făcută după modelul ei. Multe dintre drepturi sînt aceleaşi. Vrei să-ţi aperi soţul, studiezi învinuirile şi dovedeşti că n-au fost îndeplinite anumite condiţii, exact cum ai face într-un proces civil. Crezi că e vorba de o mușamalizare, dă-i drumul, urmăreşte-l pe generalul Marks. Urmăreşte-l pe generalul Patton, pe generalul Douglas MacArthur, pe generalul Dwight Eisenhower dacă vrei. Dar nu ataci sistemul. Acum, ştii că-mi lasă gura apă după cazul ăsta, însă n-am să te mint. Dacă mă angajezi, o să angajezi pe cineva care joacă după regulile lor. Joc urît, dar joc jocul lor. Doar că-l joc mai bine ca ei.

Claire dădu din cap şi zîmbi.

– Te-au pus în legătură cu vreun avocat al apărării? întrebă Grimes.

– Da. Cu un puşti pe nume Terry Embry, proaspăt absolvent al Facultăţii de Drept.

– Hm. N-am auzit de el. E bun de ceva?

– E complet nevinovat. Isteţ. Bine intenţionat, cred. Băiat drăguţ. Însă cu caş la gură.

– Toţi trebuie să începem de undeva. De ce l-ar fi numit Pentagonul pe cel mai bun om al lor? Dar procurorul? Militarii îl numesc acuzator. A fost desemnat?

– Lucas Waldron.

Grimes se lăsă pe spătarul fotoliului şi începu să rîdă. Rîdea atît de tare, încît începu să tuşească.

– Lucas Waldron? strigă el.

– Se pare că ai auzit de el.

Cînd se opri din tuşit, Grimes spuse:

– O, sigur că am auzit de el. E un pui de căţea fără pic de milă.

– Ai pledat la vreun proces împotriva lui?

– De două ori. Am obţinut nişte reduceri de pedepse, dar n-am cîştigat niciodată în faţa lui. Dar ceea ce nu reuşesc să pricep e cum de i-au intentat totuşi proces soţului tău.

– Ce altceva puteau să facă? Legal, vreau să spun.

– Păi, puteau să procedeze mult mai urît dacă voiau. Puteau să cheme trei psihiatri militari, să-l declare nebun şi să-l închidă în vreo instituţie de boli mintale, apoi să arunce cheia. Chiar nu mă prind de ce vor să treacă prin Curtea Marţială toată afacerea.

– Probabil din cauza mea. Vor să facă totul ca la carte.

El dădu încet din cap.

– Poate. Dar tot nu mi se pare logic.

– Dacă te angajez, vei fi al doilea avocat.

– După ţîncul ăla?

– După mine. El va fi al treilea. Dacă îl păstrez. Nu ştiu dacă pot avea încredere în cineva din armată.

– Nu, trebuie să-l păstrezi pe avocatul desemnat. El are autoritatea de a chema la bară martori militari pentru interogatorii; noi, nu. Şi mai ai nevoie de el ca să te descurci în încîlceala aia birocatică. Să nu uiţi că armata are un regulament pentru orice, inclusiv pentru cum să te ştergi la fund.

– În regulă.

– Fără supărare, profesore – vrei să conduci toată treaba, dă-i drumul, sînt banii dumitale, soţul dumitale, cazul dumitale. Eşti şeful. Dar am impresia că nu ştii prea multe despre tribunalele militare.

– Tocmai spuneai că seamănă mult cu cele civile.

– Şi vrei să-ţi faci ucenicia într-un proces în care soţul dumitale riscă pedeapsa cu moartea?

– Mă aştept ca dumneata să fii îndrumătorul meu.

Grimes dădu din umeri.

– Hei, eşti Claire Heller Chapman. Dacă vrei s-o iei aşa, pe mine mă aranjează. Ai obţinut autorizaţia de acces la documente?

– De ce?

– Te asigur că or să ţină procesul ăsta cu uşile închise. Şi cele mai multe declaraţii şi probe vor fi considerate ultrasecrete. Aşa or să joace ei.

– O să obţin autorizaţia. Crezi că asta-i o problemă?

– N-ar trebui să fie. Va trebui să completezi o grămadă de hîrtii. Formulare standard 86. Ei or să facă un VAN – verificarea agenţiei naţionale. Ţi se va cerceta trecutul de către FBI şi Serviciul de Investigaţii al Armatei. Ca să-ţi permită accesul la „secrete".

– Şi dacă nu-mi dau autorizaţia?

– Trebuie să ţi-o dea. Acum eşti avocatul apărării. Trebuie să-ţi dea autorizaţia de avocat, fiindcă altfel soţul tău ar putea să nu vorbească.

– Cît de repede o pot obţine?

– Ţi-o pot elibera şi mîine, dacă vor. Acum o să avem nevoie de un anchetator bun.

– Cunosc unul foarte bun.

– A lucrat în armată? La Investigaţii?

– E detectiv particular în Boston şi a fost în FBI.

– E bine.

– Acum e în Boston, dar voi suporta eu cheltuielile suplimentare. Anchetatorii cu adevărat buni sînt rari.

– Dă-mi amănunte. În cazul ăsta, e esenţial. Procesul o să fie dur. Şi pînă la urmă cum rămîne? Sînt sau nu angajat?

18

Venind dinspre aeroport, Claire se opri mai întîi la firma de avocaţi a lui Arthur Iselin, pentru a lua cheile casei. Annie şi Jackie o aşteptau în Oldsmobile-ul închiriat. Casa era situată pe Strada 34, lîngă Massachusetts Avenue, la mică distanţă de Observatorul Naval. Era o clădire din cărămidă vopsită în crem, cu obloane negre, foarte frumoasă. Aparţinea unuia dintre partenerii mai vîrstnici ai lui Iselin, care se pensionase recent şi plecase pentru şase luni la Tuscany. El ceruse mulţi bani pentru chirie, dar Claire, urcînd scările din faţă, hotărîse că merita.

– Voi avea camera mea? întrebă Annie.

– Sînt sigură că o să ai, îi răspunse Claire.

– Dar eu? se interesă Jackie.

– Ei, tu ai propria ta *aripă,* o asigură Claire.

De îndată ce Claire deschise uşa, Annie dădu buzna în casă. În vreme ce alerga, strigă:

– Mami, ce *grozavă* este!

Claire pătrunse în holul spațios și elegant, cu minunate covoare persane și mobilă stil, cu pereții tapetați în alb.

– Am încurcat-o, îi spuse ea lui Jackie. Asta mică o să distrugă totul.

Aerul era stătut – casa părea pustie de luni de zile –, totuși, mobilierul era lustruit. Probabil că cineva venea și făcea curățenie cel puțin o dată pe săptămînă, își zise Claire.

Jackie își așeză sacoșa jos și privi în jur, observînd scara grațioasă care se răsucea spre etaj din stînga holului într-un evantai de balustrade albe.

– Grozav, zise ea. Ai făcut o afacere bună.

Claire predase ultimul curs și o instruise pe Connie să refuze orice solicitare a unor potențiali clienți. Urmau examenele de sfîrșit de an, însă dăduse examenele și încheiase situațiile pentru studenții ultimului an. În rest, lăsase pentru orice probleme telefonul de la Washington. Două dintre procesele pe care le avea pe rol le încredințase unui prieten de la o firmă din Boston. Astfel rămînea doar cu un apel la Curtea Supremă de Justiție, ceea ce presupunea un zbor rapid la Boston și înapoi. Casa lor avea să rămînă nelocuită, dar Rosa – care din cauza propriilor copii nu le putea însoți la Washington – urma să treacă pe acolo din două în două zile, să vadă dacă totul era în regulă. Jackie, care își scotea banii de chirie din ceea ce ea numea „plictisitorul și blestematul desen tehnic", putea să lucreze și aici și era de acord să aibă grijă de Annie.

Dădu cîteva telefoane unor prieteni din Boston, spunîndu-le că avea să stea la Washington o vreme, poate

chiar cîteva luni, fiindcă lucra la un caz despre care nu putea vorbi. Cîteva ore mai tîrziu, în timp ce Claire și Jackie despachetau și aranjau lucrurile, iar Annie descoperea noi locuri și noi ascunzișuri prin camere, cineva sună la ușă.

Un curier militar, un tînăr negru ce purta un ecuson pe care scria „Lea", avea în brațe o cutie mare de carton.

– Am nevoie de semnătura dumneavoastră pe cîteva formulare, doamnă, dar mai întîi vă rog să-mi arătați permisul dumneavoastră.

Claire semnă, cu un presentiment și o neliniște diferite de ceea ce simțea de obicei față de documentele primite în timpul proceselor. Acestea erau documente referitoare la Tom și la viața lui de dinainte de a se cunoaște – viața lui secretă.

Erau copii după rapoartele de evaluare a lui – formulare DA 2166-6, fotocopii după ceea ce își imagina a fi niște foi vechi, îngălbenite, de hîrtie, din dosarele aflate undeva în Carolina de Nord (Forțele Speciale se antrenau la Fort Bragg). Purtau ștampila NUMAI PENTRU UZ OFICIAL și includeau rubricile: DATE ADMINISTRATIVE, EVALUAREA PERFORMANȚELOR – PROFESIONALISM și EVALUAREA PERFORMANȚELOR ȘI A POTENȚIALULUI. Se așeză în camera pe care o alesese drept birou – o bibliotecă confortabilă de la etajul unu, departe de camerele locuite – și începu să studieze copiile după registrele de serviciu ale lui Tom. Cele mai multe erau plictisitoare, lipsite de interes, dar ea se străduí să le examineze cu atenție. Descoperi o fotografie, atașată la dosarul personal, făcută pe cînd se afla în Vietnam. Era cu aproape treizeci de ani mai tînăr. Un puști de nouăsprezece

ani. Mai tînăr, da, însă şi cu un chip foarte diferit de cel actual – un nas diferit, mai borcănat; obrajii scobiţi; o bărbie retrasă. Dacă n-ar fi ştiut că era vorba despre Tom, nu l-ar fi recunoscut din fotografie. Era surprinsă de faptul că operaţiile estetice care-i modificaseră atît de mult fizionomia îi înfrumuseţaseră considerabil trăsăturile.

Apoi citi ceva care o făcu să-i îngheţe sîngele în vine.

Charles Grimes se întîlni cu Claire la intrarea închisorii Quantico. De astădată purta un sacou care nu i se potrivea şi cravată. Pe lîngă servietă, avea în mînă şi un radio portabil mare.

– Pentru ce-i asta? întrebă Claire.

– Pentru posturi, zise el, fără alte explicaţii. Am veşti proaste.

– Care? spuse ea slab.

Nimic nu o mai surprindea. Opriră în faţa santinelei şi îşi deschiseră servietele.

– Comandantul batalionului a ordonat investigarea şi audierea în conformitate cu articolul 32, spuse Grimes. Programată de azi într-o săptămînă. De obicei, există un interval de treizeci de zile între formularea acuzaţiilor şi audierile conform art. 32, dar de data asta chiar că se mişcă repede băieţii.

– Vorbeşte englezeşte, te rog.

– E vorba despre investigaţia de dinainte de proces. Cerută de articolul 32 al Codului de justiţie militară. Sînt prezentate faptele, rezultatele investigaţiei măresc gravitatea învinuirilor şi hotărăsc dacă trebuie mers mai departe, la Curtea Marţială.

– Un fel de investigaţie a marelui juriu, în lumea noastră.

– Chiar mai mult. Trebuie să fim acolo. Se interoghează martori, se fac puneri sub acuzare. Nu există juriu, toată treaba e condusă de un ofiţer de investigaţii, nu de un judecător. E o ocazie bună să aflăm cîte ceva – să vedem ce probe au, cum consideră ei cazul.

– Dar n-au de gînd să renunţe la învinuiri, nu-i aşa? Vor merge mai departe la Curtea Marţială.

– De fapt, noi avem dreptul să renunţăm la audieri, însă avem nevoie de ele pentru a înţelege cum au elaborat ei cazul.

– Audierile sînt peste o săptămînă?

Grimes încuviinţă, în vreme ce străbăteau coridorul, însoţiţi de un gardian.

– Nu prea avem timp. Ei au avut la dispoziţie ani de zile ca să adune documentele. Dumneata le-ai primit?

– Da. Le-am citit.

Mai schimbară cîteva cuvinte. Grimes îi vorbi lui Claire despre scurta întîlnire pe care o avusese cu o zi înainte cu Tom, care fusese de acord cu angajarea lui ca apărător.

Se opriră în faţa camerei lungi pentru vizite, aflată în faţa blocului B de celule.

– O să ne întîlnim aici, îi spuse Grimes gardianului. Poţi să aduci deţinutul acum?

Se întoarse spre Claire şi-i spuse că petrecuse ceasuri întregi citind dosarele lui Tom.

– Soţul dumitale a avut o viaţă formidabilă. Şi nişte experienţe foarte interesante.

Ea nu-i răspunse. Nu ştia ce să spună. În schimb, vorbi despre audieri. Concentrează-te asupra procedurilor legale! îşi zise ea. Asta poţi s-o faci.

– Vrei să încerci să iei piuitul Curţii Marţiale?

– Oare vreau asta?

Puse radioul în faţa uşii camerei de vizite şi îl potrivi la un post care transmitea muzică rap.

– Notorious B.I.G., zise el. Viaţa de după moarte. Detest porcăria asta. Da, sigur că vreau. N-o să se întîmple aşa, dar vreau să încerc. Cîtă vreme mă plăteşti.

– Vorbeai serios despre posturile de radio, nu-i aşa?

Grimes zîmbi. Avea un zîmbet plăcut, care-i dezvelea dantura perfectă.

– Nu, asta ca să-i împiedicăm să ne asculte. Un truc vechi de la Quantico.

Intră în încăpere, îşi puse jos servieta şi luă un scaun din capul mesei. Claire se uită în jur la camera lungă şi îngustă observînd că nu existau camere video.

– Vezi, spuse Grimes, ţi-am spus că o să-ţi dea autorizaţia. Dar sînt surprins că ai acceptat condiţiile.

– De ce?

– Mă gîndeam că un avocat celebru, apărător al libertăţilor civile, ca dumneata, o să refuze. Ei te-au cercetat, a trebuit să semnezi ordinul ăla viclean, iar acum nu poţi să vorbeşti despre probele care se află în dosarul cazului. E un fel de a-ţi vinde sufletul.

Avea dreptate.

– N-am avut de ales, zise ea. Dacă voiam să-l apăr pe Tom.

Se aşeză lîngă el.

– Adevărat, dar totuşi... Îi spui Tom, da? Foloseşti deci numele lui fals?

– Aşa îl cunosc eu. Nu îl ştiu ca pe Ron.

– Tot mai crezi că e nevinovat, da? După tot ce-am citit amîndoi?

Claire se întoarse către el furioasă, dar, înainte de a-i replica, uşa se deschise. Tom, îmbrăcat în salopeta albastră şi încătuşat, stătea în pragul uşii, flancat de gardieni. Ea observă că purta cizme negre.

– În regulă, vreau să i le daţi jos, le spuse Grimes gardienilor, arătînd spre lanţurile lui Tom. Pe toate, nu doar o cătuşă. Spuneţi-i comandantului că vrem să i le daţi pe toate jos sau depunem plîngere la fiecare blestemat de membru al Comitetului serviciilor armatei, plus la senatorii de Massachusetts şi Virginia, şi pe urmă o să iniţiem o anchetă, iar comandantul vostru o să orbească tot scriind declaraţii.

Tom stătea în picioare, privindu-l curios pe Grimes.

– Da, domnule, zise unul dintre gardieni.

Se întoarseră şi îl scoaseră pe Tom din încăpere.

Grimes rîse pe înfundate.

– Îmi place să-i ameninţ pe tipii ăştia, zise el. Adică unde dracu' poate să se ducă omul ăsta? Îşi închipuie că o să evadeze dintr-o cameră de vizită *din interiorul* blestematei ăsteia de închisori cu drugi de oţel peste tot?

După cîteva minute, îl aduseră pe Tom, cu toate lanţurile scoase, Claire îl sărută şi-l îmbrăţişă şi, pentru prima dată, putu şi el s-o ia în braţe. Arăta slăbit, cu ochii duşi în fundul capului.

– Charlie Grimes, îşi prezentă Claire însoţitorul. Noul tău avocat. V-aţi întîlnit deja.

– Charles, o corectă Grimes şi-i strînse mîna lui Tom.

– Unde-i puştiul? întrebă Tom după ce se aşezară. Cum îl cheamă, Embry?

– În dimineaţa asta ne întîlnim fără el, spuse Grimes.

– Ce mai faci? întrebă Claire.

– Mă plictisesc, spuse Tom.

Avea vocea spartă, ca şi cum n-ar fi vorbit de multă vreme.

– Suport sistemul lor de îndoctrinare a deţinuţilor. Aduc o bibliotecă mobilă, cu nişte cărţi de rahat. Televizor, cîte o oră, de trei ori pe săptămînă, dar nimic la care să mă pot uita. Fac „băi de soare" o oră pe zi, într-o curticică sinistră de beton. Cu toate lanţurile pe mine. Singur.

– Nu te duc şi la vreun club de sănătate? întrebă Grimes. Saună, aburi, fete drăguţe care să-ţi facă masaj? Nu?

– Mi-a scăpat asta, zise Tom. Da, cred că nu mă pot plînge.

Uitîndu-se la Claire, adăugă:

– Dar mi-e dor de tine.

– Şi mie. Tuturor ne e dor. Ştii că poţi să ne suni.

– Mi-am închipuit. Au adus un telefon într-o cutie de lemn şi l-au agăţat în celulă. Convorbiri cu taxă inversă, maximum treizeci de minute.

– Mda, spuse Grimes, şi te ascultă, aşa că fii discret.

– Şi eu te reprezint, Tom, zise Claire. Am semnat angajamentul, e treabă oficială.

– Slavă Domnului, spuse Tom.

– Slavă ei, zise Grimes. Dar s-a gîndit să economisească nişte bani în felul ăsta.

– Ştii că e vorba de un caz care se pedepseşte cu moartea, spuse Claire, ignorîndu-l. Iar eu n-am mai avut un

proces de genul ăsta de ani de zile. Am cam uitat legislaţia penală. Nu te nelinişteşte asta?

– Tu ai uitat? făcu Tom. Nu cred. Îţi mulţumesc, iubito.

– Pot să fumez? îl întrebă ea pe Grimes.

– Nu este permis fumatul, spuse Grimes, scuturînd energic din cap.

– Ce regulament strict, spuse ea. Tom, va trebui să cunoaştem totul. Fără ascunzişuri – totul. Înţelegi asta?

El încuviinţă. Grimes interveni.

– Poate n-o să fie plăcut pentru tine. Dar dacă ne ascunzi ceva, ne furăm căciula singuri. Ei or să te atace cu toată muniţia pe care o au, iar dacă tu omiţi un detaliu, mai ales ceva care nu-ţi face cinste, am încurcat-o cu toţii, te-ai prins?

– M-am prins, zise Tom.

– În regulă, asta-i straşnic, spuse Grimes.

– Tom, zise Claire, nu ne-ai vorbit despre perioada cît ai fost în Vietnam.

– Ţi-am spus că am fost la...

– Nu la asta mă referem. Ştii al naibii de bine la ce mă referem. Nu mi-ai spus niciodată că ai luat parte la programul de Eliminare a Dezertorilor.

– Despre ce tot vorbeşti? zise Tom.

– Despre ce tot vorbim? precizează Grimes înfuriat. Despre echipele de şoc ale guvernului american, despre asta vorbim. Operaţiuni speciale de căutare şi ucidere, grupe de puşcaşi marini şi soldaţi americani, trăgători de elită trimişi adînc în teritoriul inamic pentru a asasina *americani*. Pentru a-i elimina pe „trădătorii" americani, pe dezertori. Pentru uciderea, aprobată oficial, a soldaţilor americani. Iar tu ai

făcut parte dintr-una din aceste patrule. Ai fost un asasin plătit de guvernul american, Tom. Un biet amănunt pe care ai uitat să-l menționezi.

– Asta-i o *tîmpenie!* explodă Tom. Au născocit toată povestea asta!

– Se află în dosarul tău, spuse Claire, sperînd cu disperare că el spunea adevărul. Acolo scrie că te-ai oferit voluntar pentru misiunea asta. Că ai fost unul dintre cei mai buni țintași ai lor, de o precizie extraordinară. Că din această cauză ai fost acceptat în grup, deși erai atît de tînăr.

– E o minciună! zise el. Mi-am făcut datoria acolo, ca oricare altul, apoi am fost trimis la Fort Bragg. Am auzit despre echipele astea – toți am auzit acolo despre ei –, dar n-am avut nimic de-a face cu ei. N-am eliminat soldați americani. Au falsificat dosarele, sau așa ceva, încercînd să mă facă să par un ucigaș cu sînge rece. Nu e posibil să crezi asta, Claire!

– Nu mai știu ce să cred.

– Nu poți să crezi asta, Claire!

– Putem să excludem episodul ăsta, spuse Grimes. Nu-i nevoie să fie evocat la Curtea Marțială.

– Dar e o nenorocită de minciună! Ascultă, patrulele alea ucigașe erau atît de al naibii de secrete, încît nimeni nu știe de ele. Dacă există ceva scris despre ele, n-ar trebui să fie ceva ultrasecret? Nu s-ar putea găsi nimic în dosarul meu!

Claire oftă, întristată:

– Ai dreptate. Dar există în dosarele secrete.

Îl privi pe Grimes, care dădu din umeri.

– Mă rog. Asta iese din discuție. Cu siguranță n-or să

vrea să apară asta în dosar – e un scandal național, unul dintre cele mai rușinoase secrete ale războiului din Vietnam.

– Ce ți-au spus despre ce s-a petrecut în Salvador? întrebă Tom.

– N-am văzut încă dosarul, spuse Claire. Dar Charles mi-a spus că dezvăluirile vor începe acum, așa că vom afla curînd.

– Vestea bună pentru tine, zise Grimes, este că procesul va începe în scurt timp. Militarii au experiență în procesele rapide. Vor înainta dosarul Curții Marțiale într-un interval de o sută douăzeci de zile din momentul încarcerării tale.

– Dar noi nu vrem un proces rapid, spuse Claire. Avem nevoie de cît mai mult timp să examinăm probele și să audiem martorii. Să provocăm îndoieli rezonabile. Nu vrem să fie judecat cazul ăsta de mîntuială. Ei pun la cale impostura asta de ani de zile, pot să jur.

– Hei, aici e vorba de armată, zise Grimes. Ei au dreptul să ne oblige să deschidem procesul, dacă vor, cînd vor. Vestea bună pentru tine, Tom – sau Ron, este că în mai puțin de patru luni fie vei fi liber, fie…

– Fie la Leavenworth, completă Tom caustic. Sau executat.

– Corect, zise Grimes, cu o voioșie nelalocul ei. Așa că ceasul a început să meargă.

19

Polițistul militar era înalt, stătea perfect drept și purta o uniformă călcată impecabil. Avea un guler alb, ridicat pînă sub urechi. Pantofii îi străluceau ca oglinda. Părea ca scos din cutie. Era „strac", se minună Grimes. „Strac", era termenul din jargonul armatei folosit pentru cineva îmbrăcat elegant, impecabil, dichisit în cea mai strictă manieră militară.

Stătea de pază în fața unei camere fără ferestre de la subsolul unei clădiri din Quantico, numită Hockmuth Hall, unde se aflau depozitate, în condiții de maximă securitate, toate documentele secrete din dosarul lui Ronald Kubik. În fața camerei așteptau Claire, Embry și Grimes.

– Aici e ceea ce noi numim CIS, îi spuse căpitanul Embry lui Claire.

Pronunțase „kis".

– Alt cuvînt nou, spuse Claire. Ce înseamnă?

Embry ezită.

– Compartimentul de Informații Speciale, zise Grimes. Cam așa ceva.

– Cred că înseamnă Compartimentul de Informații Secrete, spuse Embry.

– Tot aia e, făcu Grimes.

– Am cerut o amînare a aplicării articolului 32, zise Embry. Dar ofițerul anchetator a respins-o.

– Ce surpriză, spuse Grimes. Apropo, cine e?

– Locotenent-colonelul Robert Holt. Un tip simpatic.

– Toți sînt tipi simpatici, zise Grimes. Fii atent la tipii simpatici din armată.

Embry îl ignoră.

– Mi-a spus că ăsta e un caz cu implicații asupra securității naționale, iar toate discuțiile în legătură cu el trebuie purtate în CIS.

– Orice ar însemna asta, spuse Claire.

Grimes îi prinse privirea, vrînd să-i dea de înțeles: Nu lua în seamă instrucțiunile lor.

– Date viitoare cînd o să vorbim cu soțul tău, spuse Grimes, vreau s-o facem în afara închisorii. N-am încredere în tipii ăștia. Cine știe cine ar putea să tragă cu urechea?

– Nu au voie să asculte discuțiile dintre avocat și clientul său, zise Embry.

– Aha, înțeleg, spuse Grimes. Vrei să le spui dumneata asta sau s-o fac eu?

Grimes îl cunoscuse pe Embry în acea dimineață și deja îi testa răbdarea. Dar Embry era prea politicos pentru a-i face jocul. Oricum, înainte ca Embry să-i poată replica, ușa care ducea la CIS fu deschisă de un ofițer din serviciul de pază.

Era o singură cameră, cu linoleum pe jos, cu mese metalice verzi şi scaune gri din metal. Se vedeau şi nişte seifuri Sargent & Greenleaf, marcă aprobată de guvern, care erau prevăzute cu cifru. Înăuntru se aflau sertare încuiate, fiecare cu alt cifru. Fiecăruia dintre ei i se repartizase cîte un sertar, unde trebuia să-şi depună însemnările pe care le făcea. Nici o notiţă nu trebuia să părăsească încăperea. Îşi aduseseră carnete oficiale, galbene – Grimes îi spusese lui Claire să-şi aducă un laptop ca să nu se deosebească de ale lor –, dar pînă şi notele de mînă trebuiau depuse în sertarele încuiate. Toate notele privind chestiunile secrete formau un dosar oficial, păstrat sub control guvernamental.

Claire considera această procedură alarmantă, chiar de rău augur. Nu puteau să-şi ia însemnările cu ei? Atunci cum să lucreze în afara acestei încăperi cumplite? Cartierul general al apărării lui Ronald Kubik era biblioteca din casa pe care o închiriase pe Strada 34, unde erau păstrate toate dosarele; cum puteau să lucreze acolo fără notele privind dosarele secrete? Nu i se dădu un răspuns satisfăcător. Nici Embry, nici Grimes nu păreau deranjaţi de această precauţie ridicolă.

I se arătă o metodă care garanta faptul că nimeni n-avea să-i vadă notele. Hîrtiile pe care dorea să le lase aici urmau să fie puse într-un plic, sigilat cu o bandă de hîrtie de şase centimetri lăţime, de genul celor care se umezesc cu un burete pentru a le lipi. Ofiţerul de pază avea să sigileze plicul, după ce ea îşi trecea iniţialele pe banda adezivă. Apoi acesta urma să fie pus în alt plic, sigilat cu aceeaşi bandă marcată cu iniţialele ei. Acest ultim plic purta menţiunea

PROPRIETAR SECRET şi era pus în alt ambajal, pe care scria APARŢINE LUI…

Întregul ritual era menit să-l liniştească pe cel ce lua note în privinţa păstrării secretului şi, desigur, era teribil de greu pentru cineva să-i citească notele fără a fi depistat, dar Claire nu folosi acest procedeu. Oricine folosea asemenea precauţii minuţioase ştia, probabil, şi modalitatea de a le ocoli.

– Iisuse, exclamă Grimes de pe scaunul său, aflat la o masă alăturată. Ori soţul tău e un fel de dezechilibrat mintal, ori ăştia au nişte indivizi plini de imaginaţie printre JAG.

– Ce vrei să spui? întrebă Claire.

Grimes arătă spre un teanc de hîrtii.

– O declaraţie de la Departamentul de Investigaţii al Armatei, luată… în august 1984. Sergentul Kubik era detaşat la Fort Bragg pentru antrenament şi locuia în afara bazei, în Fayetteville, la acea vreme. Vecinul lui, un civil, a depus o plîngere împotriva lui.

Claire se apropie, încercînd să citească peste umărul lui Grimes.

– Cîinele vecinului se pare că făcea mereu pipi pe tufele de trandafiri ale lui Kubik, acesta i s-a plîns de cîteva ori şi pe urmă, într-o dimineaţă, a prins cîinele, i-a tăiat beregata şi l-a atîrnat cu picioarele din spate de cutia poştală a vecinului. Tare băiatul.

Amuţită, Claire scutură din cap.

– Asta… asta-i imposibil. Ăsta nu e… Tom.

– Măi, să fie, spuse Grimes.

Embry ridică privirea cu nervozitate, apoi se întoarse la lectura lui.

– Tare băiatul. N-a fost primit cu urale în orăşelul ăla.

– Trebuie să fie o mistificare, zise Claire. Nu puteau să plăsmuiască istoria asta? Uită-te puţin, sînt două mizerabile de pagini dactilografiate.

– Numele ofiţerului care a primit plîngerea e trecut în josul paginii. Şi cel al vecinului. Roswell nu-ştiu-cum.

Claire dădu iarăşi din cap.

– Ăsta nu e Tom, repetă ea.

– Nu, profesore, se auzi o voce dinspre uşă. Ăsta e Ronald Kubik. Iar eu sînt maiorul Waldron.

Maiorul Lucas Waldron era un bărbat înalt, slab, cu părul negru, de aproape patruzeci de ani, a cărui trăsătură predominantă era nasul său acvilin. Nu era nici frumos, nici urît – avea o frunte proeminentă şi buze subţiri, palide –, dar era în mod evident un tip uşor iritabil. Nu zîmbi cînd îşi strînseră mîinile. Claire simţi cum i se strînge stomacul, ca de fiecare dată cînd întîlnea un adversar puternic.

– Poate că începi să înţelegi, profesore, de ce atît de mulţi oameni îl consideră pe soţul dumitale o pată pe reputaţia armatei, spuse Waldron.

Claire îl privi o clipă.

– Eşti mîndru că reprezinţi acuzarea în această farsă?

Waldron schiţă un zîmbet glacial.

– Avînd în vedere cine este soţul dumitale – *ce* este soţul dumitale –, eu unul nici nu cred că merită să fie judecat într-un proces.

– Într-o parodie de proces, replică Claire. Sînt surprinsă că ai fost de acord cu această numire. S-ar putea să ţi se altereze imaginea.

– Să-ţi spun ceva, profesore, zise Waldron. Ăsta nu e un proces pe care să-l piardă armata. Cînd o să arunci o privire

peste probele pe care le avem aici, o să înţelegi. Pot doar să presupun că nu ai nici *o idee* despre ce fel de monstru este acest om, cu ce fel de monstru te-ai căsătorit.

– Trebuie să fii teribil de naiv să crezi în ceea ce ţi-au oferit ei, spuse ea. Dacă nu poţi sesiza înscenarea.

– Tot ce ai de făcut e să verifici dovezile.

– Crede-mă că asta am de gînd să fac.

– Verifică. O să vezi atunci. Cît despre imaginea mea, ei bine, în parte se datorează faptului că sînt norocos. Şi meticulos. Dar motivul principal este că oamenii pe care i-am acuzat s-a întîmplat să fie vinovaţi.

– Sînt sigură că eşti şi bun. Oricine poate acuza un om vinovat, dar trebuie să fii un procuror foarte bun ca să condamni un nevinovat.

– Tatăl meu a fost prizonier de război în Vietnam, zise Waldron. Eu sînt ofiţer şi se întîmplă să fiu mîndru de asta. Am de gînd să-mi desfăşor activitatea în armată toată viaţa. Dar dacă ar trebui să renunţ la carieră pentru a condamna un psihopat ca soţul dumitale, aş face-o. Cu dragă inimă. Mi-a făcut plăcere, profesore.

Se întoarse şi părăsi încăperea.

– Simpatic tip, nu? spuse Grimes.

– Ia uitaţi-vă aici, exclamă Embry. Departamentul de Investigaţii a obţinut şapte declaraţii, de la şapte membri ai unităţii lui Kubik, Detaşamentul 27 al Forţelor Speciale. Luate pe 27 iunie 1985, la interogatoriul de la Fort Bragg. La cinci zile de la incidentul din 22 iunie. Sînt aproape identice. Şi sînt năucitoare.

Embry o privi neliniştit pe Claire, înfiorîndu-se, apoi îşi umezi buzele. Grimes sări de pe scaun.

– Procedura recomandată de articolul 32 îl numeşte martorul chior. E vorba de un colonel, pe nume Jimmy Hernandez, care e acum ofiţer administrativ la Pentagon. Acum, făcînd un efort de imaginaţie, nu cumva se întîmplă să fie unul dintre cei şapte?

Embry căută prin teancul de hîrtii din faţa lui.

– Maiorul James Hernandez, ofiţerul executiv. Da, e aici.

Claire simţi cum i se strînge stomacul.

– Vreau să văd, zise ea.

Embry îi întinse hîrtia, tremurînd involuntar. Cu inima zbătîndu-i-se în piept, ea scăpă mai întîi hîrtia din mînă, apoi începu să citească foarte încet. Gura i se uscase. Se simţea rău.

Prima pagină purta antetul Departamentului de Investigaţii Criminale al Armatei Statelor Unite. Declaraţie luată la Fort Bragg, la 27 iunie 1985. Ora. HERNANDEZ, James Jerome. Numărul de la Asigurarea Socială. Gradul. Apoi urmau mai multe paragrafe lungi, fiecare avînd iniţialele lui Hernandez la început şi la sfîrşit. Apoi, mai multe pagini de întrebări şi răspunsuri.

„Eu, maiorul James J. HERNANDEZ", începea textul, „dau următoarea declaraţie, de bunăvoie şi nesilit de nimeni, lui JOHN F. DAWKINS, despre care ştiu că este ofiţer anchetator în Armata Statelor Unite. Dau această declaraţie liber, fără a fi ameninţat sau a mi se promite ceva.

La data de 22 IUNIE 1985, unitatea mea, Detaşamentul 27 al Forţelor Speciale, o unitate

ultrasecretă de luptă, se afla încartiruită la Ilopango, Salvador. Eu sînt ofiţerul executiv al unităţii. Misiunea noastră era să coordonăm operaţiunile privind forţele antiguvernamentale din Salvador. Comandantul nostru, colonelul William MARKS, primise o informaţie dintr-o sursă demnă de încredere că un grup de combatanţi de stînga, făcînd parte dintr-o organizaţie antiguvernamentală care omorîse patru marinari şi doi oameni de afaceri americani, cu cîteva zile în urmă, la Zona Rosa din San Salvador, se afla într-un sat de lîngă San Salvador. Cătunul, care se numea La Colina, era locul de naştere al mai multor combatanţi. Se presupunea că se ascundeau acolo.

La miezul nopţii de 22 *iunie* 1985, am localizat satul. Unitatea s-a împărţit în două, pentru a se apropia din două direcţii. Pentru a asigura elementul surpriză, aveam amortizoare la arme, în caz că trebuia să împuşcăm cîini, gîşte sau orice animal am fi întîlnit. Amîndouă echipele au ocupat satul, mergînd din casă în casă, trezind locuitorii şi scoţîndu-i afară din colibe. Am luat această măsură pentru a ne asigura că sătenii nu aveau arme de foc.

Toţi locuitorii, în număr de optzeci şi şapte, au fost adunaţi într-o zonă deschisă, care era probabil piaţa satului. Toţi erau civili, bătrîni, femei, copii şi sugari. Au fost interogaţi în spaniolă, însă ei au pretins că nu ştiau unde se aflau combatanţii. Colonelul MARKS, care

rămăsese în urmă la punctul de comandă, a fost informat prin radio că informaţia era falsă şi că nu se afla nici un comando în La Colina în acel moment. Colonelul MARKS ne-a ordonat să părăsim satul. Între cîţiva săteni şi sergentul KUBIK a avut loc o discuţie. Deodată, sergentul KUBIK a îndreptat mitraliera spre o localnică. Am observat că pe umăr îi atîrnau două benzi de mitralieră, prin urmare avea două sute de gloanţe. Sergentul KUBIK a început să tragă în săteni şi în cîteva minute i-a omorît pe toţi.

Întrebările următoare au fost puse de J.F.DAWKINS, iar eu am răspuns.

ÎNTREBARE: S-a făcut vreo încercare de a-l opri pe KUBIK?

RĂSPUNS: Da, însă nimeni nu se putea apropia de el, fiindcă trăgea în neştire.

Î.: Civilii au fost căutaţi de arme?

R.: Nu, deoarece colonelul MARKS s-a gîndit că am putea pierde controlul situaţiei şi ne-a ordonat să plecăm de acolo imediat.

Î.: A făcut sergentul KUBIK vreun comentariu după ce i-a omorît pe cei optzeci şi şapte de civili?

R.: Nu, a spus doar: «Aşa, acum s-a făcut dreptate».“

Claire puse jos pagina pe care o citise, simţindu-se ca într-un coşmar. Se scuză şi se duse la toaleta femeilor de pe coridor. „Capul.“ Se clătina pe picioare şi i se făcuse rău. Apoi se spălă pe faţă la chiuvetă, cu un săpun cafeniu din dotarea armatei.

20

Aşteptînd să i se permită intrarea în închisoare, Claire se cufundă în gînduri. Se întîmplase la scurt timp după căsătoria lor, mai exact în luna lor de miere. Se instalaseră la Hotelul Hassler din Roma, la capătul Scării Spaniole, în Piazza Trinità dei Monte. Ea dorise să stea la o pensiune mai modestă din apropiere, Scalinata di Spagna, dar Tom insistase să meargă într-un loc mai luxos. Totuşi, rezervarea se pierduse. Se făcuse o confuzie. Apartamentul pe care şi-l doriseră nu mai era disponibil. Tot ce puteau să le ofere, cu nenumărate scuze din partea administraţiei hotelului, era un „apartament pentru tineri“. Şi-l aminteşte pe Tom cum, roşu de furie, bate cu pumnul în biroul recepţiei. *„Am făcut o rezervare, fir-ar să fie!“*, tună el. Toată lumea din hol se întoarce spre ei, albă la faţă şi uluită. Funcţionarul de la recepţie continuă cu scuzele, tulburat şi umilit; aproape că dansează în faţa lor. Tom îl priveşte feroce, apoi, la fel de repede pe cît se aprinsese, se calmează. Dă din cap. „Vezi ce poţi să faci“, spune.

Acum îşi amintea şi alte scene asemănătoare. O dată cînd asistenta lui de la firmă încurcase data unei întîlniri de afaceri cu un mare investitor potenţial, încît Tom ratase întrevederea, îl apucase turbarea, devenise violent şi o concediase, apoi, cîteva ore mai tîrziu, se calmase şi o reangajase.

Altă dată, cînd un vecin intrase accidental cu maşina pe peluza lor şi lăsase urme de roţi, Tom ieşise ca o furtună din casă, negru de furie, dar, cînd ajunsese la maşina vecinului, părea să se fi liniştit.

Într-o zi, plimbîndu-se cu Annie prin parc, fata se aplecase să mîngîie un cîine, iar acesta mîrîise şi lătrase la ea ameninţător. Tom înşfăcase cîinele de ceafă şi-l scuturase pînă cînd bietul animal începuse să scheaune. Proprietarul protestase înfuriat; Tom lăsase cîinele care se depărtase cu coada între picioare. „Să nu-ţi fie frică de nimic", îi spusese lui Annie.

Erau zeci de astfel de incidente, dar ce însemnau ele? Un bărbat care nu voia să rateze o lună de miere perfectă; un patron excesiv de punctual; un proprietar grijuliu; un tată foarte protector. În timpul unei căsnicii – chiar al uneia relativ scurte, cum fusese a lor pînă atunci – eşti martor la supărări şi tristeţi. Vezi ce-i mai bun în soţul tău, dar vezi şi ce-i mai rău. Tom avea un temperament vulcanic, dar nu şi-l manifestase niciodată faţă de ea sau faţă de Annie şi reuşise întotdeauna să se stăpînească.

Apoi mai era şi felul în care îl doborîse pe agentul federal care-l urmărise în complex. Fără îndoială că era consecinţa antrenamentului său la Forţele Speciale. Oare fusese brutal fără să fie nevoie? Agenţii încercau să-l aresteze pentru o crimă pe care el declara insistent că n-o comisese. Nu-i omorîse pe oamenii aceia.

Chiar şi modul violent în care se luptase cu şerifii federali la coliba de lîngă lac, în Berkshire, era altceva decît autoapărare, instinct de supravieţuire?

Toate astea făceau din el un criminal?

– Hei, unde-i restul echipei mele? întrebă Tom.

Începuse să aibă unele ieşiri joviale, ceea ce o irita oarecum pe Claire. Se întîlniră în camera mică, cu pereţi de sticlă, de lîngă celula lui. De astădată nu mai avea lanţuri, probabil în semn de respect faţă de ea.

– Acum am venit numai eu, zise Claire calmă. Vreau să ştiu ce s-a întîmplat de fapt în La Colina.

El îşi înălţă capul şi îşi îngustă ochii.

– Ţi-am spus…

– Tocmai am citit şapte declaraţii. În esenţă, toate spun acelaşi lucru.

– Probabil că sînt identice. Militarii pot fi nepricepuţi la însemnări.

– Cine este Jimmy Hernandez?

– Hernandez? Ofiţerul executiv al detaşamentului meu. Numărul doi, după Marks. Un tip din Florida, fiu de imigranţi cubanezi…

– E cinstit? Spune adevărul?

– Claire, spuse Tom exasperat. Cinstea e o noţiune relativă pentru oamenii ăştia. Dacă comandantul lor le spune să tragă pîrţuri, ei trag pîrţuri. Dacă le spune că ăia sînt trandafiri, ei spun că ăia sînt trandafiri. Hernandez e tîmpitul de prieten al lui Marks. O să spună tot ce-i cere Marks să spună.

– Ei bine, acuzarea l-a citat pe Hernandez ca martor ocular la atrocitatea pe care se presupune că ai comis-o. Dacă se arată la fel de convingător ca şi declaraţia lui, o să avem probleme.

Claire vorbea pe un ton profesional, neutru.

– Şi ce, el spune că am făcut-o? Că am fost un fel de ucigaş în masă al celor optzeci şi şapte de civili?

– Da.

– Ţi-am spus, colonelul Marks a dat ordin să terminăm tot satul. „Să le dăm o lecţie", a spus. Hernandez era ofiţerul executiv, credincios lui Marks – nu m-ar mira să fi tras şi el. Eu nu am participat la operaţiune, aşa că au întors foaia şi m-au învinuit pe mine. Despre asta e vorba. Asta a fost acum treisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu, şi nu ştiu de ce n-au lăsat-o moartă pînă acum.

– Departamentul de Investigaţii Criminale a interogat întreaga unitate. Trebuie să te fi interogat şi pe tine.

– Bineînţeles. M-au interogat în cele din urmă, iar eu le-am spus adevărul. Evident, nu le-am dat o declaraţie.

– Şi n-ai raportat asta nimănui? Adică adevărul?

– Cui să-i raportez? Tu nu ştii cum e în armată. Îţi ţii gura închisă şi capul plecat, sperînd să-ţi meargă bine.

– Dar unii dintre camarazii tăi trebuie să te fi văzut în partea cealaltă a satului. Unii dintre ei trebuie să ştie că nu erai acolo.

– N-o să faci pe nimeni să mărturisească asta. Fie au luat parte la masacru, fie la înscenare. Toţi au probabil afaceri, imunitate şi mai ştiu eu ce. Dar poţi afla toate astea la dezvăluiri, nu-i aşa?

– Au obligaţia să-mi spună. Tu n-ai avut prieteni în unitate? Vreun tip care să fi refuzat tîrgul, dar care a fost de acord să tacă? Care ar putea fi dornic să te ajute acum?

– Poate vreo trei tipi mi-au plăcut din unitate. Pe vreo doi i-aş numi prieteni. Ştii că nu mă împrietenesc uşor cu cineva. Oricum, nu ştii dacă n-au tras şi ei în săteni.

– Tom, începu ea. Ron.

– Poţi să-mi spui Ron, dacă vrei, zise Tom încet. Dacă te simţi mai bine.

– Eu te ştiu drept Tom. Dar asta-i o născocire, nu?

– E numele pe care eu l-am ales, nu cel pe care mi l-au dat părinţii. Am devenit Tom pentru tine. Îmi place să fiu Tom.

– Tom, de ce te-aş crede? Sincer. M-ai minţit vreme de şase ani, de cînd te cunosc.

– Am minţit despre trecutul meu. Ca să te protejez de nebunii care nu ştiu de glumă. Care dacă ar fi auzit că eram viu şi locuiesc la Boston m-ar fi găsit şi m-ar fi ucis, pe mine şi pe toţi cei din jurul meu. N-ar fi trebuit să mă îndrăgostesc niciodată de tine, Claire. N-ar fi trebuit să-ţi ruinez viaţa perfectă pe care o duceai cu oribilul meu trecut...

– Nu mi-ai ruinat viaţa.

Ochii i se umplură de lacrimi. Respira uşor.

– Claire, m-am gîndit mult la cine ar putea să ştie adevărul, despre ce s-a întîmplat. Există un tip. Îşi muşcă buza de jos. Cineva care ştie ce s-a întîmplat cu adevărat. El are dovada. El ştie că Pentagonul a încercat să acopere întreaga afacere. Pun pariu că el poate să găsească documentele de care ai nevoie.

– Cine e?

Luă stiloul şi scrise un nume pe un carnet de-al ei. Apoi şopti:

– Ţine minte numele ăsta. Distruge hîrtia. Arunc-o la toaletă.

Claire îl privi, cu sprîncenele ridicate.

– Tom, spuse ea, trebuie să te întreb altceva.

Îi vorbi despre incidentul cu cîinele vecinului şi cutia poştală, din Fayetteville, Carolina de Nord.

Tom închise ochii şi dădu încet din cap.

– Ascultă. Am locuit în afara bazei, la adresa aia, dar pun pariu că, dacă încerci să-l găseşti pe aşa-zisul „vecin", o să afli că nu există. Ochii i se umeziră. Claire, trebuie să discutăm.

– În regulă, zise ea cu prudenţă.

– Ascultă-mă. Acum eşti sprijinul meu. Cînd Jay te-a părăsit, eu am fost alături de tine, fiindcă te preţuiam ca pe un prieten. Am încercat să te sprijin, fiindcă te iubesc. Dar acum am eu nevoie de tine. Nu-ţi pot spune cît mă doare faptul că fiinţa pe care o iubesc mai mult ca orice pe lume se îndoieşte de mine.

– Tom...

– Lasă-mă să termin. Sînt cumplit de singur aici. Cu desăvîrşire singur. Şi dacă n-ai fi tu, fără credinţa ta în mine, nu cred că aş rezista. Chiar nu cred.

– Ce înseamnă asta? întrebă ea încet.

– Doar că nu cred că aş mai putea trăi dacă m-aş gîndi că tu nu crezi în mine. Am nevoie de tine. Te iubesc, ştii asta. Din adîncul inimii. Cînd totul se va termina, dacă o să scap cu bine, o să ne refacem viaţa. Am nevoie de tine, iubito.

Ea îşi simţi ochii înecaţi în lacrimi şi îl îmbrăţişă strîns. Îi simţea transpiraţia fierbinte de pe spate.

– Şi eu te iubesc, Tom, mai reuşi să spună.

21

Biroul din casa pe care o închiriase Claire avea o adevărată bibliotecă, aşa cum se mai găsesc numai în case vechi. Rafturile vopsite în alb adăposteau nu numai volume vechi, legate în piele, în colecţii de cîte zece, douăzeci şi cincizeci de exemplare, ci şi ediţii recente sau relativ recente, cartonate, cele mai multe fiind cărţi de politică şi istorie. Nu se zăreau lucrări de literatură. Genul de cărţi pe care proprietarul, care probabil că bea în clipa aia *un caffé macchiato* la o cafenea din Siena, chiar le citea. Biblioteca sa era prototipul, vechi de un secol, al celei pe care Claire şi Tom o aveau în biroul lor de acasă, în Cambridge.

Căpitanul Embry, îmbrăcat civil (în jeanşi indigo nou-nouţi şi o cămaşă scurtă, proaspăt călcată), stătea pe un scaun masiv de lîngă masă şi îşi lua notiţe într-un carnet. Grimes (îmbrăcat iarăşi cu puloverul oranj din anii şaptezeci) era cufundat într-un fotoliu cu spătar înalt, cu picioarele depărtate.

Claire fuma, aşezată la masa uriaşă de stejar, înconjurată de cărţi de drept: *Manual de reguli militare privind administrarea probelor, Drept penal militar: Practică şi Proceduri, Manualul Curţii Marţiale: Statele Unite.*

– Prin urmare, tot ce are de gînd să prezinte acuzarea la audierile în baza articolului 32 se rezumă la cele şapte declaraţii luate de Departamentul de Investigaţii şi un aşa-zis martor ocular, acest Jimmy Hernandez, care să le confirme? Asta-i tot?

– Mda, spuse Grimes. Oficialii nu sînt obligaţi să prezinte tot ce deţin. Doar cît e nevoie. Aminteşte-ţi că tot ce au ei de făcut este să demonstreze că e vorba de un caz suficient de grav pentru a fi înaintat Curţii Marţiale. Ar fi o prostie din partea lor să scoată la iveală mai mult decît strictul necesar.

Embry interveni:

– Ideea ar fi că ei se aşteaptă să scoatem noi ceva la iveală.

– Ceea ce n-o să se întîmple, zise Grimes. Oricît de greu ne-ar fi. Aşa că trebuie să considerăm audierea în baza articolului 32 drept o avanpremieră a procesului. Avem şansa să ne dăm seama de la început cum consideră ei cazul, să vedem ce pun pe masă. Să examinăm şi să scoatem în evidenţă toate punctele slabe.

– Dar ceilalţi şase membri ai Copacului Ars, care au dat declaraţii? De ce n-au fost citaţi ca martori?

– Unu: nu trebuie s-o facă, replică Grimes. Orice martor care este „indisponibil legal", ceea ce înseamnă că se află la o distanţă mai mare de 150 de kilometri, nu e obligat să depună mărturie. Doi: oficialii nu au nevoie de ei.

Claire dădu din cap.

– Ar putea să ne surprindă cu ceva? Să ne pună în dificultate la audieri?

Embry spuse:

– În mod normal, trebuie să-ţi prezinte dovezile de îndată ce le obţin.

– Mda, zise Grimes studiind ornamentele de pe tavanul boltit, sau pot să ni le dea cu o zi sau două înainte. Dar mă îndoiesc să ne surprindă la audieri. Vor să fie îndreptăţiţi să susţină că ne-au oferit totul dinainte.

– Oricum, spuse Embry, dacă apar cu ceva nou, cerem o amînare, asta-i tot.

– Ca şi la instanţele civile, zise Claire. Dar ce e cu articolul 46 din Cod? Clauza accesului egal?

Grimes îşi înclină capul şi se întoarse încet s-o privească.

– Cineva doarme cu Codul justiţiei militare pe noptieră.

– Că avem „şanse egale de a obţine mărturii şi alte dovezi", bla-bla-bla, corect?

– Corect, spuse Grimes, dar nu scrie şi că *în acelaşi timp,* nu-i aşa?

– Mami? se auzi vocea lui Annie, ascuţită şi nesigură. Purta o salopetă de blugi şi avea părul împletit în cozi. Stătea în pragul uşii, privind pe furiş la cei doi bărbaţi.

– Da, iubito.

– Mami, Jackie pregăteşte masa. O să fie repede gata.

– În regulă, iubito. O să terminăm şi noi imediat. Acum, lasă-ne să lucrăm, da?

– Da.

Privi în jur ruşinată.

– Bună.

– Bună, strigară cei doi bărbaţi.

– De ce fumezi, mami?

– Haide, zise Claire, ieşi afară. Ne vedem la masă.

– Dar vreau să mă joc aici, spuse Annie bosumflată.

– Nu acum, puiule.

– De ce nu?

– Fiindcă mami lucrează.

– *Mereu* lucrezi! zise Annie, îndepărtîndu-se.

– Ia te uită, spuse Grimes, ai creat o adevărată problemă cu obiceiul ăsta urît. Credeam că nimeni din Cambridge nu are voie să fumeze, că există un fel de regulă a locului sau aşa ceva.

– Da, mă rog, o să mă las cînd o să se termine afacerea asta, zise ea. Voiam să vă invit să rămîneţi la masă, dar...

– Accept invitaţia, spuse Grimes. Simt mirosul de aici. Cineva din casa asta ştie să gătească. Îmi place la nebunie usturoiul.

– Terry? întrebă Claire.

– Nu pot, spuse Embry. Roşi imediat. Îmi pare rău, eu... trebuie să mă întîlnesc cu cineva.

– Îţi înşeli deja nevasta? întrebă Grimes.

Embry zîmbi ruşinat şi dădu din cap.

– Bine, zise Claire, acum vreau să aflăm tot ce se poate despre Hernandez. Terry, vreau să-mi faci un dosar cu toţi martorii, reali şi potenţiali, începînd cu Hernandez şi ceilalţi şase care au dat declaraţii împotriva lui Tom. Vreau – cum le

spuneţi voi – calificativele lor, dosarele de serviciu, îndatoririle lor. Pe urmă vreau să-l interoghez pe Hernandez.

– O, mai bine ai lăsa interogatoriul pentru mine sau Embry, spuse Grimes.

– De ce?

– Fiindcă sîntem amîndoi militari. Eu mi-am făcut stagiul în armată. Ştim amîndoi cum funcţionează porcăria asta.

– Bine, dar vreau să fiu şi eu acolo. Vreau să-i văd faţa.

– Desigur, spuse Grimes.

– Vreau să mai aflu dacă acestui tip i s-a oferit ceva în schimbul depoziţiei. Cum ar fi imunitatea. Asta e valabil şi pentru oricine ar putea fi citat la proces.

– O să aflăm asta la dezvăluiri, spuse Embry. Facem o cerere de dezvăluire a tuturor elementelor.

– Nu, nu e necesar s-o facem. Trebuie să înaintezi o cerere specifică. Să le ceri oficialilor să precizeze care martori sînt consideraţi privilegiaţi şi de ce. Să le spui că vrei cîte o copie după garanţiile de imunitate ale tuturor martorilor. Şi după orice promisiune de indulgenţă. Ne trebuie şi cîte o copie după toate înţelegerile cu reclamanţii, incluzînd consemnarea remuneraţiilor monetare sau în natură.

– Foarte bine, spuse Claire, aprinzînd altă ţigară. Vreau numele tuturor membrilor acestei unităţi, numele actuale, adresele şi numerele de telefon. O să-l pun pe Ray Devereaux să le dea de urmă.

– N-o să-i găseşti pe toţi, spuse Grimes. Tipii ăştia dispar cîteodată.

– Ray e bun, zise ea.

– Ei sînt şi mai buni.

– Credeţi că putem avea încredere în ei, la dezvăluiri? întrebă Claire. Că or să ne dea tot ce ne trebuie?

Embry ezită, iar Grimes spuse:

– Poţi avea vreodată încredere în adversar la dezvăluiri? În lumea obişnuită, vreau să spun?

– Nu întotdeauna, admise Claire. Există întotdeauna o problemă.

– Aşa e şi-n armată.

– Dar regula *Brady* le cere să ne dea toate dovezile de disculpare, tot ce ar putea indica nevinovăţia lui Tom, zise ea.

Grimes chicoti.

– N-ai încredere în ei, spuse Claire.

– De asta am o slujbă, fetiţo, spuse Grimes. Asta face banii să curgă.

– Dacă nu deţinem tot ce are şi acuzarea, zise Claire, putem declara că există vicii de procedură.

– Dacă putem dovedi asta, spuse Grimes. Terry, continuă ea, vreau să faci o cercetare amănunţită a audierilor gherilelor iraniene din Nicaragua şi a rapoartelor Naţiunilor Unite privind abuzurile din America Centrală în anii optzeci. Vezi dacă există vreo menţiune despre masacrul din La Colina.

Embry îşi notă în carnet.

– În regulă, zise Claire, apoi o să cerem ca toate întrunirile să fie respinse. Vom argumenta că statul nu are îndreptăţirea juridică, de vreme ce se afla într-o zonă unde nu avea ce căuta. Prin urmare, statul are mîinile murdare.

– Dar învinuirea de dezertare? întrebă Embry. N-o să o conteşti şi pe asta, nu-i aşa? Vreau să spun că a renunţat la uniforma militară şi la identitate. În mod evident. Nu avea de gînd să revină.

– Cea mai măruntă dintre problemele noastre, replică ea. Invocăm violenţa.

– Violenţa?

– Dezertarea e un delict comis cu o anumită intenţie. Asta înseamnă că intenţiile lui contează, nu? Ei bine, el se temea că o să fie omorît – indiferent dacă ar fi fost sau nu omorît, e o tactică oportună cîtă vreme putem dovedi că inculpatul avea convingerea fermă că avea să fie omorît. Poate că reuşim să schimbăm încadrarea în „absenţă neautorizată".

– Nu se spune „inculpatul", ci „acuzatul", zise Grimes. Şi nici „procuror", ci „avocatul acuzării". Va trebui să deprinzi jargonul.

Claire îi aruncă o privire iritată.

– Mulţumesc. În principiu, vom dovedi că statul american încearcă să facă din Tom ţapul ispăşitor al unui masacru înspăimîntător aprobat de guvern.

– Fetiţo, poţi argumenta tot ce vrei, începu Grimes, cu ochii din nou în tavan.

– Susţii că audierile în baza articolului 32 ne permit să aflăm atitudinea oficialilor faţă de acest caz. Ei bine, aşa *o să folosim noi* aceste audieri. O să-i lăsăm să înţeleagă că ştim să jucăm tare, că intenţionăm să jucăm tare. Că, dacă au de gînd să continue această parodie de proces, noi o să scoatem la lumină rahatul pe care ei n-au vrut *niciodată* să-l

arate. Avem de gînd să-i încurcăm al naibii de rău. O să-i amenințăm cu dezvăluirea unor secrete de stat. Cu darea în vileag a unor informații pe care ei nu doresc să le facă cunoscute.

– Totul se va petrece cu ușile închise. Atît audierile, cît și procesul la Curtea Marțială, care le va urma sau nu. Totul perfect sigilat.

– Cu ușile închise? Noi facem să iasă totul la lumină. Un proces cu ușile închise nu-i mare lucru.

Grimes rîdea pe înfundate.

– Să iasă la lumină? întrebă Embry terorizat. Dar am semnat o înțelegere de păstrare a secretului dezbaterilor. Dacă dăm ceva la iveală, ei vor face o investigație și o să fim cu toții învinuiți...

– Hei, ai vrut cazul ăsta, da?

– Păi, nu, doamnă, așa cum v-am spus...

– Claire.

– Poftim?

– Spune-mi Claire. Și să nu transpire treaba asta. Scurgerile de informații sînt aproape imposibil de dovedit dacă ești atent de unde dai telefon. Și dacă nu le pot dovedi, nu ajung nicăieri. Oricum, după aceea o să obiectăm împotriva rahatului ăstuia de proces cu ușile închise. O să invocăm dreptul lui Tom la un proces public, conform Amendamentului Șase, și dreptul publicului la un proces public.

– Iar ei or să invoce securitatea națională, zise Grimes, care se sculase de pe scaun, prins în joc.

– Atunci solicităm o hotărîre judecătorească

extraordinară pentru un proces public. Mergem la instanța federală a districtului.

–Și ăia or să spună: Nu intervenim într-o chestiune de justiție militară, spuse Grimes.

– Atunci solicităm o hotărîre judecătorească extraordinară pentru un proces public la Curtea Militară pentru delicte penale. Și la Curtea de Apel a Armatei. Și la blestemata de Curte Supremă. Și lasă-i să invoce securitatea națională – eu o să argumentez că operațiunea nu mai e de actualitate și încă de mulți ani. Și că ei încearcă doar să protejeze reputația Pentagonului. Unde este interesul securității naționale? Vor să atingă două obiective: să apere securitatea națională, dar și să-mi acuze clientul.

Grimes dădea încet din cap, într-un ritm constant. Pe chip i se furișase un zîmbet. Embry o urmărea, cuprins de panică.

– Și atunci să vezi dacă or să mai vrea să ajungă la Curtea Marțială, spuse Claire. Pun pariu că or să-și piardă entuziasmul.

– Claire, zise Grimes. Chiar vrei un proces public?

Ea rămase pe gînduri multă vreme.

– Nu vreau, nu-i așa? Într-un fel, sîntem cu mîinile legate. Nu vreau ca numele lui Tom să fie pătat. Iar dacă acuzațiile sînt făcute public, asta s-ar întîmpla. Ar fi considerate drept adevărate.

Dădu din cap.

– S-ar putea să ai dreptate, Grimes. Dar o să-ți mai spun ceva. O să-l citățm pe generalul Marks să depună mărturie.

Grimes rîse asurzitor, cu ha-ha-ul lui.

– Vreau şi eu o ţigară din alea ale tale, spuse el.

– Camel Lights, zise ea. Vorbesc foarte serios. Dacă refuză, o să-l citez sub rezerva amenzii în caz de neprezentare.

– Doamna bate şaua să priceapă calul, spuse Grimes.

– Claire, doamnă, zise Embry disperat, generalul William Marks este şeful Statului Major al Armatei. E un general cu patru stele. Nu-l puteţi face să depună mărturie.

– Cine spune asta? Unde scrie? N-am citit nimic de genul ăsta în Codul justiţiei militare.

– Îmi place, zise Grimes. Eşti tare.

– Mulţumesc, spuse Claire, apoi adăugă: Ăsta e un compliment, nu?

22

După masă, Jackie îi spuse lui Claire:

– Te-a căutat la telefon un reporter de la *Washington Post*. De la secţia mondenă, presupun. A auzit că ai închiriat o casă aici şi vrea să ştie de ce. De parcă ar fi blestemata lor de problemă.

– Ce le-ai spus?

– Le-am spus că nu ştiu. Voiau să ştie dacă ai vreun proces important aici sau dacă predai nişte cursuri.

– Fără comentarii, spuse Claire.

– Mi-am închipuit.

– Ce-ar fi să mergem să bem ceva, propuse Grimes.

– Avem şi aici băutură, zise Claire.

– Ştiu un loc pe care vreau să ţi-l arăt. În Southeast.

– Poţi să aştepţi pînă îmi culc fetiţa?

– O să aştept în bibliotecă. Mă mai uit prin dosare.

Mai tîrziu, Grimes cu vechiul său Mercedes argintiu înconjură de trei ori clădirea în care se afla barul, dar nu găsi

loc de parcare. Pînă la urmă zări un spaţiu liber chiar în faţa blocului, dar pînă să ajungă acolo, fu ocupat de un Volkswagen. Grimes opri Mercedesul lîngă el, claxonă şi lăsă geamul portierei.

– Oh, scuzaţi-mă, strigă el. Scuzaţi-mă.

– Haide, Grimes, spuse Claire. Ea a ajuns prima.

– Scuzaţi-mă, strigă iarăşi Grimes.

Femeia de la volan se aplecă, deschise geamul maşinii şi zise răstit:

– Ce doreşti?

– Hei, nu e treaba mea, dar n-aveţi voie să parcaţi aici. E parcarea angajaţilor. Credeţi-mă, ridică maşini de aici zi şi noapte.

– Parcarea angajaţilor? zise femeia, zăpăcită. Dar nu e nici un semn!

– Semnul a căzut, dar asta nu-i împiedică să vă ridice maşina. La zece minute după ce aţi parcat-o, o remorchează în vreo zonă a oraşului unde n-aţi fost niciodată şi nici n-aţi vrea să ajungeţi *vreodată*.

– Iisuse, mulţumesc! zise femeia.

Ridică geamul şi ieşi din parcare în şosea.

– Hei, Grimes, spuse Claire. A fost foarte frumos din partea ta.

El rîse, hă-hăind, în vreme ce întorcea maşina cu spatele.

– Întotdeauna merge trucul ăsta, spuse.

Claire dădu din cap dezaprobator, dar nu-şi putu reţine un zîmbet.

– Parcarea angajaţilor, zise. Îmi place.

Barul era o tavernă întunecată şi murdară, duhnind a bere stătută. Podeaua de lemn scîrţîia sub picioare şi era

cleioasă. Muzica – un cîntec vechi pus la tonomat – te asurzea.

– Ăsta e? întrebă Claire.

– Ceva autentic, nu?

– Înfricoşător, zise ea fără mare entuziasm.

După ce le fură aduse o cană mare cu bere de la dozator, două pahare de plastic şi o farfurie cu covrigi, Grimes spuse:

– Acum, vreau să-ţi spun ceva. Ca să fiu cinstit şi cu totul sincer.

– Da?

– Vrei să fiu al doilea avocat, foarte bine. Dar vrei ca eu să supun unui interogatoriu contradictoriu un martor în vreme ce tu stai şi te uiţi – tu, unul dintre cei mai buni avocaţi? Nu *cred* că merge.

Ea rîse.

– Am cam uitat să conduc interogatorii. Oricum, ce ştii tu despre mine?

Grimes luă o înghiţitură zdravănă de bere.

– După ce ai absolvit Facultatea de Drept de la Yale, ai lucrat ca secretară la două firme. Doi ani pentru Arthur Iselin, la Curtea de Apel. Acolo te-ai ocupat de verdicte şi ai redactat pledoarii. Ai avut un caz cu un psihopat şi ai fost asistentă la alte cîteva procese fără importanţă. Apoi ai lucrat la Curtea Supremă, unde te-ai ocupat de cererile pentru ordonanţe de rejudecare.

– Impresionant, spuse Claire. Ai studiat cumva interviurile pe care le-am dat?

Grimes mai luă o gură de bere.

– Adevărul e că am citit toate interviurile şi articolele despre tine. Chiar înainte de a ne întîlni. Cred că eşti grozavă.

Zîmbi stingherit, apoi adăugă repede:

– Cum era Şeriful Federal? Un tip simpatic?

– Foarte, zise ea. Teribil de amuzant. Şi un tip simpatic, în mod sigur cel mai simpatic de la Curtea Supremă. Era de fapt singurul care mai stătea de vorbă cu funcţionarii. Una dintre emisiunile TV care îi plăceau era *Instanţa populară*, ştii, aia cu judecătorul Wapner.

Grimes izbucni în rîs.

– Nu cred.

– Vorbesc serios. Acum, vreau să te întreb şi eu ceva. De ce ai plecat din armată?

El se uită la paharul cu bere şi mai luă o înghiţitură.

– Ţi-am spus, m-am pensionat.

– De bunăvoie.

– Da, ce dracu'! zise el supărat.

– N-am vrut să te jignesc. Credeam că ai fost oarecum obligat.

– Ce ţi-a spus Iselin?

– Doar că e vorba de un nu ştiu ce scandal.

– A, da? Scandal, aşa a zis?

– Cam aşa ceva.

El dădu din cap şi bău din nou. Tăcură o vreme.

– Deci, ce a fost, Grimes?

– Dacă ai fost douăzeci de ani avocat militar, e logic să te pensionezi. Ai învăţat aritmetică.

– N-ai fost obligat s-o faci?

– N-ai de gînd să încetezi?

Grimes ridică privirea spre ea, cu o ostilitate amestecată cu disperare.

– Îmi pare rău, spuse ea repede. Dar trebuie să-ţi cunosc trecutul.

El lăsă paharul pe masă şi îşi împreună degetele.

– Ascultă. M-am înrolat în armată ca soldat, am fost în Vietnam şi am supravieţuit. În regulă? M-am întors, am făcut cursuri serale ani de zile, am dat bacalaureatul, am absolvit Facultatea de Drept şi mi-am luat diploma. La treizeci şi unu de ani eram avocat. În armată se spune mereu că doar acolo ai şanse reale de a promova, că negrii sînt trataţi la fel cu albii, iar într-o vreme chiar începusem să cred asta. N-am trecut niciodată de gradul de maior, însă asta fiindcă începusem tîrziu cariera. Bun. Grimes se aplecă în faţă. Acum apare povestea cu tipul de la Fort Jackson, Carolina de Nord. Un negru, acuzat că l-a tîlhărit, sub ameninţarea armei, pe un alb de la bază. Cred că am acceptat cazul pentru singurul motiv că sînt negru. Mă duc acolo, vorbesc cu puştiul. N-a făcut nimic rău în viaţa lui, înţelegi? Adică a fost premiant în liceu, a făcut atletism, n-a avut niciodată necazuri, iar armata urma să-l trimită la colegiu – din cauza asta se şi înrolase, fiindcă familia lui era săracă. Şi ce deţine acuzarea? Imposibilitatea identificării – victima nu poate deosebi un negru de altul. Între timp, reuşesc să întocmesc dosarul. La vremea cînd avusese loc tîlhăria, se întîmpla că puştiul era acasă, la trei sute de kilometri distanţă, într-o permisie. Mai mult, am obţinut confirmări pentru fiecare blestemată de secundă petrecută de băiat în acel week-end. Şapte martori diferiţi, nici unul cu cazier sau cu alte probleme. Am obţinut mărturii ale vecinilor privind caracterul lui. Dacă spun că era „uşă de biserică", nu exagerez deloc. Dar acuzarea îl aduce pe puşti în faţa instanţei în cătuşe, ceea ce nu trebuia să facă şi nici măcar nu era nevoie, fiindcă instanţa militară, formată numai din albi, a judecat cauza în cinci minute. N-au aplicat nici măcar procedura votului secret. I-au dat zece ani la Leavenworth.

Grimes ridică privirea. În ochi îi scînteiau lacrimi. Pe chip avea întipărită o expresie cumplită.

– I-au dat băiatului ăstuia, care era pîinea lui Dumnezeu şi care s-a înrolat ca să-şi poată continua studiile, zece ani la Leavenworth pentru tîlhărie sub ameninţarea armei. Bine, ştiau că asta nu stătea în picioare, dar sînt avocat, înţelegi? Voiam să ajung pînă la Curtea Supremă. Toată unitatea lui ştie că e nevinovat, iar după sentinţă îi acordă cincisprezece zile de suspendare a arestului, ca să poată merge acasă, să-şi ia rămas-bun de la mamă şi de la fraţi. Grimes îşi strînse pumnul şi bătu uşor în masă. Mi-am dorit mai mult ca orice să-l ducă la închisoare.

Dădu din cap. Claire, mişcată pînă la lacrimi, întrebă:

– De ce?

– Dacă îl duceau la închisoare, îl dezarmau şi îl supravegheau să nu se sinucidă. N-ar fi putut s-o facă niciodată. Dar puştiul s-a sinucis. Şi-a zburat creierii cu pistolul. A doua zi, mi-am depus demisia.

– Doamne, Grimes!

Foarte calm, el spuse:

– Aşa că, vezi tu, puştoaico, nu e nevoie să mă convingi pe mine de ce porcării e în stare un juriu militar, da?

Urmă o pauză lungă, stînjenitoare, apoi vocea lui Grimes se auzi mai tare, cu un ton agresiv.

– Acum să-ţi pun o întrebare personală. Chiar crezi că soţul tău e nevinovat? Sigur, nu fiindcă ar avea vreo importanţă pentru cazul nostru.

– Sigur că aşa cred, spuse Claire. Altfel nu m-aş fi înhămat la corvoada asta.

– Mă rog, *eşti* măritată cu el.

– Grimes, dacă aş fi crezut că e vinovat, aş fi angajat pe altcineva. Nu l-aş fi apărat eu, nu dacă m-aş fi gîndit că el e

într-adevăr genul de monstru pe care ei încearcă să-l facă să pară.

El o privi, cu ochii înroşiţi.

– Sigur, l-ai apărat şi pe Gary Lambert, nu?

– Acum e altceva, Grimes, zise ea exasperată. Tom e soţul meu.

– Şi crezi că toată povestea e o înscenare.

– Sigur că asta e. Colonelul Bill Marks se întoarce în State după masacrul pe care l-a ordonat şi îşi dă seama că e mai bine să-şi acopere spatele, aşa că dă vina pe singurul tip din unitate care a refuzat să mintă, să muşamalizeze afacerea. Singurul care ar fi putut să-i distrugă cariera. Iată-l acum, după treisprezece ani, şef al statului major al armatei, în curînd şef al Marelui Stat Major şi îşi imaginează că a scăpat cu faţa curată. Ei bine, idiotul s-a înşelat. N-a ţinut cont de mine.

– Şi eu ce sînt, un ficat tăiat mărunt? zise Grimes.

– Nu, eşti pateu. Ascultă, exclamă ea deodată, de ce nu l-am pune la detectorul de minciuni? Şi să introducem rezultatul la audieri? Asta ar determina Curtea Marţială să anuleze urmărirea penală mai repede ca orice altceva.

– Nu se poate. Nu bate într-acolo. Scoate-ţi ideea asta tîmpită din cap. Oricum, detectoarele de minciuni nu sînt admise.

– Ba da, sînt admise. Nu ştii că se folosesc şi acum?

– Regula 707 din Regulamentul Militar pentru Probe spune că nu. În cazurile consemnate. Şi se bazează pe o decizie din 1989 a Curţii Militare de Apel. Categoric nu.

– Grimes, nu *erau* admise, dar acum pot fi. În cazul Statelor Unite contra lui Scheffer, din 1996, a fost dată hotărîrea Curţii de Apel pentru Forţele Armate. Dacă astfel poate fi disculpat învinuitul şi avocatul apărării argumentează temeinic, poate fi admisă proba detectorului de minciuni.

– Şi dacă tu greşeşti? Dacă el chiar e vinovat?

– Nu e.

– Îţi asumi riscul ăsta? În plus, poate că era nevinovat, dar a făcut o criză, fiindcă e un tip nervos. Atunci am încurcat-o, pentru că oamenii vorbesc, ştii prea bine. Zvonurile circulă. Juraţii de la Curtea Marţială aud şi apa curgînd prin conducte. Toată lumea o să ştie că a avut o criză. Tipii ăştia, examinatorii ăştia sînt nişte palavragii.

– Nu şi dacă unul dintre ei e angajat de noi. Drept consilier al avocatului apărării. Se află sub autoritatea procurorului şi constituie un privilegiu al avocatului apărării. O să văd ce spune Tom, dar cunoşti vreun examinator bun?

Grimes oftă resemnat.

– Cunosc pe cineva. Lucrează mult pentru armată. Mai bem o cană cu bere?

– Nu mai pot s-o beau şi pe a treia. Şi nici tu n-ar trebui să mai bei, dacă te sui la volan.

Pe cînd părăseau taverna, Grimes mergea clătinîndu-se uşor printre mese. Claire îşi spuse că avea să insiste să-l conducă ea acasă. Putea să-l ia de acasă a doua zi de dimineaţă, dar nu voia să-l lase să conducă maşina în starea în care era. Trecură pe lîngă o masă mare, rotundă, de lîngă intrare, şi auziră brusc un hohot de rîs. Se întoarse instinctiv şi-l văzu pe Embry înconjurat de cîţiva bărbaţi tunşi scurt, unii îmbrăcaţi civil, alţii în uniformă militară.

– Grimes, zise ea.

El se întoarse cu un rînjet strîmb, văzu încotro se uita Claire şi cine stătea lîngă Embry.

– Hei, bună seara. Căpitanul nostru Terry Embry în persoană. Stînd la una mică împreună cu însuşi acuzatorul nostru, maiorul Lucas Waldron. Hei, sa-lut.

PARTEA A TREIA

23

Nu se făcuse încă ora patru dimineaţa, iar cerul era tot negru, tăiat cu o dungă purpurie la orizont. Iarba era plină de rouă pe moviliţa din faţa „prăvăliei apărării", o construcţie cu aspect provizoriu ce adăpostea birourile instituţiei Judecătorul Avocat General de la Quantico. Părea o variantă îmbunătăţită a unui adăpost din timpul războiului.

Grimes sosise primul, îmbrăcat în jeanşi, un pulover de bumbac şi o scurtă din piele neagră. Claire purta jeanşi, un jerseu verde de lînă şi o jachetă din velur. Aşteptau în tăcere. Doi tipi în pantaloni gri şi tricouri militare identice trecură în fugă pe lîngă ei. O Honda gri închis opri în apropiere. Maşina căpitanului Terry Embry. Grimes şi Claire se priviră. Nu-l mai văzuseră din seara de la bar, nici nu mai vorbiseră cu el.

Embry ieşi din maşină şi alergă spre ei.

– Îmi cer scuze, zise el.

– Nici o problemă, spuse Claire. N-a venit încă nimeni.

– 'Neaţa, zise Embry, dînd din cap către Grimes.

Era îmbrăcat într-o uniformă, perfect călcată, ca de obicei. Avea chipul senin şi era rumen în obraji. Cînd vorbea, se simţea aroma pastei de dinţi.

– Claire, doamnă, veşti proaste în legătură cu generalul. Am primit în sfîrşit răspunsul la cererea noastră, care spune că generalul nu va putea să depună mărturie şi nici măcar să dea o declaraţie. S-a produs o modificare a programului său. Trebuie să plece la Camp Smith, Hawaii. Aşa că va fi total indisponibil pentru audieri.

– Solicită o amînare pînă se întoarce.

– Mda, zise Grimes, dar n-o s-o obţii. Mormăi: Ticălosul.

– Vestea cea bună e că am dat de Hernandez, care e pregătit pentru o întrevedere cu noi.

– Mulţumesc, Terry, zise Claire.

– Dar...

Vocea lui Embry se stinse.

– Îţi aminteşti că lucrează la Pentagon?

– Da?

Embry deschise portiera din faţă a maşinii şi aprinse farurile.

– Da, este ofiţerul administrativ al generalului Marks.

– Ce? spuse Claire.

– Da. Se întîmplă că Hernandez e un fel de aghiotant al generalului Marks. Ofiţerul său operativ. Se ocupă de problemele lui personale, programe, treburi de genul ăsta. L-a urmat pe generalul Marks peste tot, din 1985. Cu totul loial.

– Sînt sigur că *el* o să spună adevărul, spuse Grimes sarcastic. El n-o să-l apere pe general, o, nu, nu *Hernandez*.

Îl urmară într-o sală de şedinţe pe Embry, care aprinse luminile.

– Vreţi să rămîn şi eu sau nu? întrebă căpitanul.

– Mai bine nu, spuse Claire.

– În regulă, atunci nu vă supăraţi, o să mă întorc la biroul meu de la Fort Belvoir.

– Bine, zise Claire. Mulţumesc.

Specialistul pentru detectorul de minciuni sosi după cincisprezece minute. Era un bărbat scund şi robust, cu barbă, de aproape şaizeci de ani, purtînd ochelari cu ramă de baga. Avea cu el o valiză din metal argintiu. În vreme ce îşi aranja instrumentele, începu să vorbească. Îl chema Richard Givens. Avea o voce blîndă, profundă. Vorbea rar, cu grijă, ca unor copii şi cu un uşor accent din Sud. Era din Raleigh, Carolina de Nord. Învăţase să lucreze cu poligraful în timpul serviciului la Departamentul Naval de Investigaţii şi fusese examinator al marinei din Newport, Rhode Island, şi San Diego.

– Crezi că se află pe undeva nişte scaune mai confortabile? întrebă el. Ne-ar prinde foarte bine dacă le-am avea.

Grimes ieşi pe hol şi se întoarse după un minut, cu cîte un scaun sub fiecare braţ.

– Astea sînt bune?

– Sînt grozave, spuse Givens.

Se mai agită o vreme prin încăpere.

– Folosesc un instrument cu cinci canale, explică el. Asta înseamnă cinci trasoare care se mişcă pe bobina de hîrtie de aici. Există trei parametri – respirator, cardiac şi electrostatic: pulsul, ritmul respiraţiei şi reacţia electrostatică a pielii.

– Putem să rămînem aici? întrebă Grimes.

– Dacă vreţi, spuse el. Dar va trebui să staţi în spatele deţinutului. În afara cîmpului său vizual.

– Bine, zise Grimes.

– Testul pe care îl fac, zise Givens, oprit în faţa lui Grimes şi legănîndu-şi mîinile pe lîngă *cap,* e foarte bine structurat, foarte curat. E foarte exact. Mai întîi mă întîlnesc cu deţinutul şi stau de vorbă cu el pînă cînd ne acomodăm unul cu altul. Îi fac cunoscute întrebările pe care o să i le pun, spunîndu-i-le de cîteva ori. El o să ştie fiecare întrebare dinainte. Nu vor exista surprize. Cînd o să-mi dau seama că testul s-a încheiat, o să vă trimit afară, împreună cu deţinutul şi am să mă uit pe grafice. Apoi o să vă chem înăuntru.

Claire încuviinţă. Stătea pe unul din scaunele aduse de Grimes.

– Dacă descopăr o înşelătorie – dacă, după părerea mea minte –, o să vă spun. Vă rog să înţelegeţi că rezultatul testului rămîne confidenţial. Apoi o să chem deţinutul şi o să-i spun şi lui despre ce e vorba. Dacă a eşuat la test, o să-i spun că acesta nu-l va ajuta în nici un fel. Apoi, dacă doriţi, o să încep interogatoriul. Pentru a obţine o confesiune.

– O să vă comunicăm asta la momentul potrivit, spuse Claire.

Givens îşi privi ceasul.

– Deţinutul nu va sosi mai devreme de o jumătate de oră, da? Pînă la şi cinci?

– Da.

– Bun. Acum aş vrea să cunosc exact ce parametri vă interesează.

Claire şi Grimes îl văzură pe Tom – pentru ea rămăsese Tom, indiferent de numele lui real – sosind într-o camionetă albă. Era în lanţuri, îmbrăcat într-o uniformă kaki, şi era

escortat de cîţiva gardieni înarmaţi de la închisoare. Îl conduseră, în zăngănit de lanţuri, pe holul clădirii. Un gardian rămase afară, lîngă fereastra sălii de şedinţe. Altul se postă pe hol, lîngă uşă. Al treilea îi scoase lanţurile, apoi se alătură celui de lîngă uşă.

– Tom, acesta e Richard Givens, spuse Claire, făcînd prezentările ca la o petrecere. Richard, el este... Ronald Kubik.

Urmau să treacă printr-un examen al adevărului. Ea trebuia să folosească numele lui adevărat. Totuşi, asta avusese efectul secundar de a-l face să pară în ochii ei o altă persoană.

– Bună ziua, Ronald, zise Givens în vreme ce-şi strîngeau mîinile.

Se aşeză pe unul din scaunele confortabile şi-i făcu semn lui Tom să ia loc. Stătură de vorbă multă vreme. Givens nu mai avea tonul profesoral de adineauri, devenind dintr-o dată apropiat şi vorbăreţ. Transformarea era surprinzătoare. La începutul conversaţiei, Tom fusese ostil, dar după o vreme rezerva îi dispăruse şi îşi recăpătase amabilitatea obişnuită.

– Ronald, ai mai fost examinat cu detectorul de minciuni? întrebă Givens.

– Da, am mai fost, zise Tom.

– Cînd?

– De cîteva ori, înainte şi în timp ce activam în Detaşamentul 27.

– Înseamnă că ai făcut testul pe care îl foloseşte armata. Se numeşte Testul Zonei de Comparaţie. E foarte simplu şi foarte eficient. Ăsta-i testul pe care o să-l facem în dimineaţa asta. Nu ştiu cum a lucrat examinatorul care ţi-a făcut testul, dar cînd o să pun în funcţiune poligraful nu vor exista surprize. Nu o să pun întrebări-surpriză. De fapt, tu şi cu mine o să întocmim o listă de întrebări şi pe urmă o să le folosim, de acord?

– De acord.

– Fără surprize. Fără capcane. Totul prietenește, în regulă?

– În regulă. Sună destul de bine.

– Acum, profesore Heller, domnule Grimes, vreți să veniți aici? Doresc să stați în afara cîmpului vizual al lui Ronald. Ca să nu-i distrageți atenția. Vă rog.

Se duseră amîndoi acolo unde stătea Givens. Pulsul lui Claire se acceleră – să fi fost o reacție de solidaritate cu experiența prin care trecea soțul ei?

– Te numești Ronald Kubik? întrebă Givens.

Vocea îi devenise iarăși joasă și monotonă.

– Da.

Glasul lui Tom era clar și puternic.

Urmă o lungă pauză. Claire numără cel puțin cincisprezece secunde. Uitase Givens întrebarea următoare?

– În legătură cu prezența ta la incidentul din La Colina, de pe 22 iunie 1985, o să răspunzi la întrebările mele cu sinceritate?

– Da.

Altă pauză lungă. Grimes o privi pe Claire.

– Ești convins că n-o să-ți pun o întrebare-surpriză la acest test? întrebă Givens.

– Da.

Claire numără din nou cincisprezece secunde. Tăcerile lungi erau intenționate.

– Înainte de a te înrola în armată, ai fost violent în mod deliberat cu cineva?

– Nu.

– Ai participat în mod activ la uciderea cuiva în timpul atacului din 22 iunie 1985?

Claire își ținu respirația. Se simțea complet înghețată pe dinăuntru. Părea că și inima încetase să-i mai bată.

– Nu.

Răspunsul lui Tom se auzi puternic și clar. Claire răsuflă ușurată. Privi cu coada ochiului la aparat, încercînd să deslușească semnificația mîzgălelilor de pe bobina de hîrtie, însă nu reuși.

– După dezertarea ta din armată, în 1985, ai provocat intenționat suferințe fizice cuiva?

– Nu.

De astădată, o pauză de optsprezece secunde.

– Ai luat parte la împușcarea civililor din La Colina, Salvador, din 22 iunie 1985?

Replica lui Tom veni mai repede acum.

– Nu.

Șaisprezece secunde. Claire se trezi că urmărea mișcarea delicată a secundarului de la ceasul ei.

– Există altceva despre care ți-e teamă să te întreb, chiar dacă ți-am spus că n-o s-o fac?

– Nu.

Exact cincisprezece secunde.

– Ai amenințat vreodată pe cineva iubit cu violența fizică?

– Nu.

Șaptesprezece secunde de tăcere.

– Ai văzut vreun civil murind în satul La Colina, pe 22 iunie 1985?

– Nu.

Cincisprezece secunde, apoi încă douăzeci. Cea mai lungă pauză de pînă acum.

– Mulţumesc, Ronald, spuse Givens. Am terminat.

Grimes bătu la uşă. Era deschisă, iar cei doi gardieni intrară. Îi puseră din nou lanţurile lui Tom. Îl scoaseră pe hol, iar Claire şi Grimes îl urmară. Se aşezară în faţa biroului stenografilor. Tom stătea cu gardienii pe partea opusă. Aşteptară în tăcere, cinci minute care părură o veşnicie.

Givens deschise uşa.

– Profesore Heller, domnule Grimes, vă rog, aş dori să vorbesc cu dumneavoastră.

Pătrunseră în încăpere. Inima lui Claire bătea să-i spargă pieptul. Simţea broboane de sudoare după urechi.

Givens aşteptă pînă cînd se aşezară amîndoi. Nu părea dornic să provoace suspans; se uita pe nişte însemnări, pe care le parcurgea cu o încetineală deliberată.

– Ei bine, spuse Grimes, e un mincinos ordinar?

Claire ar fi vrut să-l sugrume. Givens nu zîmbea.

– După părerea mea, spune adevărul. Voi trece în raportul meu NMI. Nici o minciună indicată.

– Aha, spuse Claire, pe un ton profesional, calm la suprafaţă. În sinea ei era în culmea fericirii. De fapt, de la naşterea lui Annie nu mai încercase o senzaţie de exaltare atît de concretă: o revărsare în interiorul cutiei toracice, senzaţia că organele ei, inima şi plămînii, se înălţaseră cu cîţiva centimetri. Simţi în acelaşi timp eliberarea de tensiunea psihică.

– Mulţumesc, spuse ea. Cînd va fi gata raportul?

24

Sala de judecată unde urma să aibă loc audierea era o cameră fără ferestre, recent construită la subsolul uneia dintre clădirile din Quantico, nu departe de Academia FBI. Fusese special amenajată pentru întruniri secrete sub pază strictă, şedinţe ale Curţii Marţiale şi alte proceduri juridice, fiind folosită de toate cele patru arme ale serviciului militar. Doi poliţişti militari stăteau de pază în faţa scării ce cobora spre uşile duble de oţel încuiate cu un cifru electronic. Erau de o siguranţă maximă.

Puţin înainte de ora nouă dimineaţa, Claire se întîlni cu Grimes în faţa clădirii din cărămidă roşie. Purta un taior clasic, bleumarin – nu foarte modern ori epatant. Fu încîntată să vadă că şi Grimes venise în costum: reiat, la două rînduri, elegant.

– Nu vreau să vorbească Embry, spuse ea.

– Nici eu.

– Şi vreau să începi cu primul martor. Eu o să asist.

– În regulă.

– Arăţi bine.

– Te surprinde, nu?

– Da. Hai să mergem.

Pătrunseră în clădire şi coborîră la subsol, apoi aşteptară să se deschidă uşile de oţel. Moderna încăpere era curată, cu tavanul jos şi avea vreo şase metri lăţime şi nouă lungime. Podeaua din beton era acoperită cu linoleum gri; pereţii erau tot din beton. Altfel, arăta ca o sală de judecată obişnuită, cu estrada pentru judecător înălţată şi cu un scaun pentru martor, cu o boxă a juraţilor (zece scaune în loc de douăsprezece, dar goale, fiindcă la această audiere nu exista juriu), o masă lungă pentru apărare şi una pentru acuzare. Mobilierul – scaunele juriului, al martorului, ale publicului, mesele – era modern şi estetic, din lemn galben tapiţat cu stofă gri. Pe un suport, lîngă masa judecătorului se afla un steag american, iar pe perete era o stemă din alamă a armatei. Pe peretele din spatele boxei juraţilor exista un ceas masiv. În mod curios, sunetele se auzeau înăbuşit: camera era, desigur, izolată fonic.

Claire fu surprinsă cînd văzu patru sau cinci spectatori cu chipuri serioase, aşezaţi deja pe scaune. Erau bărbaţi în uniformă, purtînd nişte ecusoane atîrnate de gît. Nu recunoscu pe nici unul dintre ei. De ce se aflau aici şi cum li se permisese prezenţa la o dezbatere atît de secretă?

– Credeam că e o audiere cu uşile închise, îi şopti Claire lui Grimes.

– Spectatorii sînt admişi dacă au autorizaţii de acces la secrete.

– Cine sînt?

– Mulţi oameni de la Pentagon urmăresc îndeaproape acest caz.

Claire, care avusese sute de procese şi asistase la şi mai multe, nu-şi putu stăpîni nervozitatea. Îşi simţea gîtlejul uscat. Se uită în jur după nişte apă. O cană plină se afla deja pe masa apărării. Turnă în pahare pentru ea şi Grimes, apoi puse servieta pe masă şi o deschise, scoţîndu-şi dosarele. Înăuntru se mai afla o păpuşă de culoarea mierii, un mic cadou, un mesaj de la Annie. Zîmbi, aproape că rîse de încîntare.

Cîteva minute mai tîrziu apăru maiorul Lucas Waldron, înalt, deşirat şi sever, însoţit de asistentul său, al cărui nume i se spusese că era Philip Hogan, căpitan. Amîndoi erau în uniformă şi duceau nişte serviete din piele burduşite, identice. Waldron îi văzu pe Claire şi Grimes şi îi salută din cap, apropiindu-se de masa acuzării.

– E aproape toată gaşca aici, zise Grimes. Dar unde-i omul nostru?

– Trebuie să apară dintr-un moment în altul, spuse Claire.

Văzu uşile de oţel deschizîndu-se, apoi apăru Tom, flancat de doi gardieni. Era îmbrăcat într-o uniformă militară. Claire fu surprinsă văzîndu-l astfel: ţinuta i se potrivea perfect şi părea foarte natural în ea.

Cătuşele, lanţurile de la picioare şi din jurul taliei arătau ca nişte bijuterii trăsnite. Cămaşa era călcată impecabil, dar se vedea că era prea largă la gît. Slăbise. Arăta palid.

Privi neliniştit încăperea pînă o zări pe Claire, apoi zîmbi. Claire îi făcu semn cu mîna. Fu condus spre scaunul liber dintre Claire şi Grimes.

Cu trei minute înainte de ora nouă sosi şi Embry, îmbrăcat în uniformă, şi se grăbi spre ei.

– Îmi cer scuze, spuse el, aşezîndu-se lîngă Grimes.

– Te-ai culcat tîrziu? întrebă Grimes.

Embry dădu din cap şi zîmbi politicos.

– Necazuri cu maşina.

– Eşti prieten cu acuzarea? zise deodată Grimes.

Claire se înfioră. Îi spusese să nu-l înfrunte pe Embry, nu încă.

– Nu în mod special. De ce?

– Fiindcă, dacă aud că le-ai suflat ceva, vreau să spun orice, oricît de banal sau stupid, o să renunţ la serviciile dumitale, pe urmă o să-ţi pun boaşele într-un borcan de murături în biroul meu, lîngă trofeele de la bowling.

– Ce înseamnă asta? zise Embry, ofensat.

Grimes privi în faţă şi-l văzu pe ofiţerul anchetator intrînd în sală.

– O să vorbim mai tîrziu despre asta. Acum începe spectacolul.

– Începem audierea în baza articolului 32. Sînt locotenent-colonel Robert T. Holt. După cum ştiţi, am fost numit ofiţer anchetator, conform articolului 32 din Codul de justiţie militară.

Locotenent-colonelul Holt era ofiţer de carieră –, de vreo cincizeci de ani, un membru JAG cu autorizaţie. Chiar şi aşezat pe scaunul de la masa completului de judecată părea înalt; era slab, cu părul rar, cu o frunte înaltă deasupra unei feţe lungi, ascuţite, ciupită de vărsat. Purta ochelari cu rame metalice pătrate. Avea o voce aspră, înaltă, cu un ritm prozaic. În faţa lui, la o masă mai mică, stătea grefiera, o femeie

robustă de vîrstă mijlocie, care şoptea ceva într-o mască stenografică din cauciuc negru.

– Scopul acestei investigaţii este să cerceteze adevărul şi forma învinuirilor aduse sub prestare de jurămînt sergentului de clasa întîi Ronald M. Kubik, din Forţele Armate ale Statelor Unite. Copii ale acestor învinuiri şi ale ordinului prin care s-a hotărît investigaţia de faţă au fost distribuite acuzatului, avocatului acuzatului, avocatului Statelor Unite şi grefierului. Sergent clasa întîi Kubik, ai văzut învinuirile care ţi se aduc?

Tom stătea între Claire şi Grimes la masa apărării. Cătuşele îi fuseseră scoase.

– Da, domnule, le-au văzut.

– Înţelegi că ai fost învinuit de uciderea a optzeci şi şapte de persoane, ceea ce este o crimă capitală.

– Înţeleg.

– Ţi se aduce la cunoştinţă că ai dreptul să supui unui interogatoriu contradictoriu orice martor împotriva ta care se prezintă la această audiere. Acum să trecem la primul aspect al problemei. Au fost semnate declaraţiile de păstrare a secretului de către cele două părţi: acuzare şi apărare?

– Da, au fost, spuse Waldron.

– Au fost, zise Grimes.

– Înţelegeţi cu toţii că orice se spune sau se întîmplă la această audiere nu trebuie divulgat în afara acestei încăperi.

– Înţelegem, zise Waldron.

Grimes se ridică în picioare.

– Da, domnule, înţelegem, dar vrem să precizăm că, prin semnarea declaraţiilor de păstrare a secretului, nu renunţăm la dreptul de a avea un proces public, aşa cum este

el garantat de Amendamentul şase. Guvernul nu precizează în nici un fel de ce trebuie considerate secrete aceste proceduri.

Locotenent-colonelul Holt îl privi cîteva clipe, apoi îşi drese glasul.

– Precizarea dumneavoastră a fost consemnată la dosar.

Fu rîndul maiorului Waldron să se ridice.

– Domnule ofiţer anchetator, acuzatul nu are nevoie de o procedură publică pentru efectuarea unei audieri corecte. Cîtă vreme apărarea are deplina posibilitate de a asculta toate mărturiile, publicul nu are de ce să cunoască aceste lucruri.

– Mulţumesc, domnule maior, spuse Holt.

Waldron rămase în picioare.

– Domnule, mai mult decît atît, acesta este un caz RPIS (se referea la Reglementarea Procedurilor cu Informaţii Secrete), care implică securitatea naţională şi informaţii secrete.

– Mai mult decît atît, şopti Grimes ironic.

– În afară de asta, guvernul are motive să creadă că apărarea ar putea încerca să ameninţe cu dezvăluirea unor secrete de stat, continuă Waldron, pentru a obţine în mod indirect avantaje la această instanţă. Sau ar putea chiar să lase să se scurgă unele informaţii, în încercarea de a influenţa opinia publică în favoarea lor – ceea ce ar fi o încălcare a declaraţiei de păstrare a secretului pe care au semnat-o. În interesul corectitudinii acestei proceduri, vă solicit să ordonaţi avocaţilor apărării să nu facă nici un fel de dezvăluiri presei.

Claire şi Grimes se priviră uluiţi. Ce ştia Waldron despre intenţiile lor? Oare Embry îi spusese? Cine altul putea fi?

– A, da, spuse colonelul Holt. Avocat, ţi se aminteşte

că aceasta e o procedură secretă şi eşti sfătuită să nu faci nici un fel de declaraţii presei.

Claire se ridică de pe scaun.

– Domnule, apreciez avertismentul dumneavoastră, însă, aşa cum bine ştiţi, eu şi cu asistentul meu, domnul Grimes, fiind civili, nu ne supunem ordinelor dumneavoastră. Sînt sigură că asistentul meu militar, căpitanul Embry, va rămîne fidel ordinelor dumneavoastră. Dar am semnat cu toţii declaraţia de păstrare a secretului dezbaterilor şi intenţionăm să respectăm această înţelegere. Orice altceva ne veţi sugera în această chestiune vom considera ca pe un aspect pur informativ.

Ofiţerul anchetator o privi cu asprime. După o pauză semnificativă, murmură:

– S-a consemnat. Avocatul acuzării are în acest moment o listă cu martorii pe care intenţionează să-i citeze?

Căpitanul Phil Hogan replică:

– Domnule ofiţer anchetator, în acest moment acuzarea a prevăzut să-l citeze pe colonelul James Hernandez şi pe ofiţerul de rangul patru Stanley Oshman.

– Cine e ultimul citat? îi şopti Claire lui Grimes.

Grimes dădu din umeri.

– N-am idee, zise.

– În regulă. Căpitan Hogan, maior Waldron, puteţi începe expunerea cazului.

Waldron se ridică.

– Domnule, acuzarea prezintă probele materiale ale investigaţiilor, numerotate de la 2 la 21, ale căror copii au fost înmînate apărării, pentru examinare şi posibile obiecţii, şi solicită să fie luate în considerare de către ofiţerul anchetator.

– Avocatul apărării? întrebă colonelul Holt.

– Da, domnule, spuse Grimes. Obiectăm la admiterea probei materiale 3, o declarație a Departamentului de Investigații Criminale referitoare la presupusa atitudine necorespunzătoare a clientului meu față de un vecin în Carolina de Nord, în anul 1984.

– Pe ce bază?

– Pe baza faptului că e vorba despre o atitudine pentru care nu a fost menționat și nu e relevantă pentru acest caz. De asemenea, e o probă cu caracter impropriu. Nu s-a stabilit niciodată vreo vinovăție în legătură cu acest presupus incident – pe care, oricum, noi îl contestăm –, iar termenul de prescripție a expirat. De aceea, obiectăm sprijinindu-ne pe regula militară a probelor 404 (b) și 403. Această atitudine nesancționată nu are nici o legătură cu faptul că clientul meu a ucis sau nu optzeci și șapte de civili. Acuzarea încearcă în mod evident să admită această probă falsă cu unicul scop de a pune la îndoială reputația clientului meu la audierea de astăzi.

– Avocat al acuzării, în ce fel e relevantă această probă? întrebă Holt.

– Domnule, replică Waldron, am prezentat acest alt act criminal – uciderea unui cîine – nu pentru a demonstra înclinația acuzatului...

– Stai, zise Holt. Uciderea unui *cîine?*

– *Presupusă,* șopti Tom.

Într-adevăr, Devereaux nu reușise să afle nimic despre acest incident sau despre presupusul vecin.

– Da, domnule, continuă Waldron. Nu pentru a arăta înclinația acuzatului spre crimă, ci faptul că acuzatul e capabil să premediteze crima.

Oare ce ar însemna asta, își spuse Claire.

Se așternu o lungă tăcere.

– O să fiu de acord cu avocatul apărării, zise în cele din urmă Holt. Este un act exterior de comportament, care nu e relevant pentru nici unul dintre elementele constitutive ale învinuirii, și n-o să-l iau în considerare. Avocat al acuzării, nu vei prezenta această probă.

– Da, domnule, zise Waldron neutru, fără să-și trădeze dezamăgirea.

Grimes zîmbi.

– Obiectăm, de asemenea, la probele materiale ale investigațiilor numerotate de la 6 la 11, zise el. Presupusele declarații date sub prestare de jurămînt de către ceilalți șase membri ai unității Forțelor Speciale din care făcea parte clientul meu, Detașamentul 27. Nu se pot supune unui interogatoriu contradictoriu niște foi de hîrtie. Unde sînt ceilalți șase oameni?

– Acuzarea? zise Holt.

– Domnule, cîțiva dintre aceștia oameni au decedat. Cît despre ceilalți, ni se cere să-i prezentăm numai pe cei care sînt „disponibili în limite rezonabile", ceea ce înseamnă că trebuie să se afle la mai puțin de 150 de kilometri de locul audierii. Ceilalți sînt indisponibili, conform Regulilor Curții Marțiale 405G (1a).

Holt ezită.

– În regulă. Voi aprecia singur aceste declarații sub prestare de jurămînt. Dacă nu mai există obiecții, acuzarea poate chema primul martor.

Waldron strigă, de-a dreptul cîntat:

– Acuzarea îl cheamă pe colonelul James Hernandez.

25

Colonelul James Hernandez, aghiotantul generalului, era scund, însă vînjos, cu părul negru şi ondulat, tuns scurt, o mustaţă subţire şi un ten închis. Sub ochiul drept avea o cicatrice. Vorbea cu un slab accent cubanez. În timp ce-şi rostea depoziţia, ţinea strîns bara din faţa boxei martorilor.

– Implorau îndurare, zise el. Spuneau că nu sînt rebeli.

– Şi ce făcea sergentul Kubik în vreme ce trăgea în ei cu mitraliera? întrebă Waldron.

– Ce făcea?

– A reacţionat în vreun fel?

– Păi, a zîmbit, cam aşa ceva.

– A zîmbit? Ca şi cum s-ar fi bucurat?

– Obiectez! strigă Claire.

Simţi mîna lui Grimes strîngîndu-i braţul.

– Acest martor nu poate să depună mărturie dacă sergentul Kubik se bucura...

– Ah, doamnă Chapman, zise colonelul Holt, aici nu sîntem la Curtea Marţială. Aici are loc o audiere conform articolului 32. Asta înseamnă că nici una dintre regulile probelor nu se aplică. Respectăm numai regulile militare de procedură într-o investigaţie dinainte de proces, conform articolului 32.

– Onorate domnule judecător...

– Şi nu sînt „Onoratul domn judecător", oricît mi-ar plăcea să fiu. Îmi poţi spune „domnule" sau „domnule ofiţer anchetator", dar nu sînt „Onoratul domn judecător". Pe urmă, o să-l supuneţi interogatoriului contradictoriu pe acest martor, la momentul potrivit.

– Da, domnule, spuse Grimes.

– Păi atunci, avocat, nu văd de ce mai obiectezi. Domnul Grimes ar trebui să obiecteze. Avem o regulă – un avocat, un martor. Nu echipe de dublu. S-a înţeles?

– S-a înţeles, zise Claire, schiţînd un zîmbet.

Îi şopti lui Grimes:

– Nu mai am nimic de întrebat.

Grimes se ridică în picioare. Se aşeză în faţa mesei apărării şi spuse:

– Colonel Hernandez, atunci cînd ai fost contactat în legătură cu această audiere, ai fost ameninţat că vei fi învinuit dacă nu cooperezi?

– Nu, spuse Hernandez.

– Nu ai fost constrîns în nici un fel?

– Nu, n-am fost, răspunse martorul şi-l privi pe Grimes în faţă, sfidător.

– Înţeleg, zise Grimes, ca şi cum nu-l credea deloc. Şi atunci cînd ai fost interogat de către Departamentul de

Investigații, în 1985, în legătură cu acest incident din La Colina, ai fost supus vreunor presiuni din partea Departamentului?

– În 1985?

– Da.

– Nu, n-am fost.

– Nimeni nu te-a amenințat că vei fi acuzat – dacă nu cooperezi – de complicitate, implicare în presupuse crime, conspirație pentru comiterea de crime, chiar de crime?

– Nimeni.

– Nici un fel de amenințări?

– Nici una.

– Deci a fost o declarație cu totul voluntară?

– Corect.

– Acum lucrezi pentru generalul William Marks, șeful statului major al armatei, așa e?

– Da. Sînt ofițerul său operativ.

– Ți-a cerut să dai o declarație?

– Nu. Am dat-o din proprie inițiativă.

– Nu te-a constrîns în nici un fel?

– Nu, domnule.

– Nu ți-e teamă că îți periclitezi cariera dacă spui ceva critic la adresa generalului?

Hernandez ezită.

– Dacă aș avea de spus ceva critic, ar trebui să spun. Sînt sub prestare de jurămînt. Dar el n-a făcut nimic rău.

– *Aha.* Acum, spune-mi ceva, colonele. Cînd l-ai văzut pe sergentul Kubik descărcîndu-și arma în acei civili, ai încercat *personal* să-l oprești?

Hernandez îl privi bănuitor. Să fie vorba despre vreun truc avocățesc?

– Nu, zise în cele din urmă.

– N-ai făcut-o?

– Nu.

– Cine a încercat să-l oprească?

Hernandez ezită din nou. Stătea drept pe scaun. Privi spre Waldron și colegul lui.

– Nu știu. N-am văzut pe nimeni să încerce să-l oprească.

– Hm, exclamă Grimes.

Făcu cîțiva pași spre el. Dădu din umeri, apoi spuse pe un ton de conversație liberă:

– Prin urmare, n-ai văzut de fapt *pe nimeni* încercînd să-l oprească?

– Nu, n-am văzut.

– Și, colonele, cînd generalul Marks – pe atunci *colonelul* Marks – s-a întors la cartierul general, ai rămas la comandă, nu-i așa?

– Da.

– Colonel Hernandez, de cînd lucrezi pentru generalul Marks?

– Din 1985.

– E ceva timp. Trebuie să aibă o încredere enormă în dumneata.

– Așa sper, domnule.

– Ai primi și un glonț pentru general.

– Dacă ar fi cazul, da, aș face-o.

– Ai și minți pentru el, nu-i așa?

– Obiectez! strigă Waldron.

– Retrag, zise Grimes. În regulă, acum, colonel

Hernandez, o să te conduc pas cu pas prin acest incident. O să explorăm foarte atent cel mai mic amănunt, astfel încît să nu-mi scape nimic, de acord?

Hernandez dădu din umeri.

Cu nenumărate detalii, punîndu-i peste două sute de întrebări, Grimes analiză cu martorul cel mai mărunt aspect la care se putea gîndi. Părea că urmăreau un film cadru cu cadru. Unde se afla el? Ce spusese sergentul-major cutare?

Apoi, dintr-o dată, Grimes păru să schimbe direcţia.

– Colonel Hernandez, te consideri un prieten al lui Ronald Kubik?

Hernandez aruncă o privire spre Waldron. Părea închis în sine. Deschise gura, apoi o închise.

– Poţi să ne spui adevărul, îl îndemnă Grimes, întorcîndu-se de la boxa martorului spre masa apărării.

– Nu, nu mă consider.

– Nu prea îţi plăcea, nu-i aşa?

– Credeam că era cam sucit.

– Sucit?

– Aşa am spus.

– Sucit ca un om bolnav?

– Da. Bolnav.

– Serios? Grimes părea curios. Şi în ce fel era bolnav?

– Era sadic. Îi plăcea să ucidă.

– Adică în luptă.

Hernandez părea încurcat.

– Da, unde în altă parte?

– Dumneata nu ai omorît oameni în afara luptei, nu-i aşa?

– Nu. Nu, în afara unei operaţiuni comandate, care nu trebuia să fie întotdeauna o luptă.

– Înţeleg. Deci, în timpul unei operaţiuni comandate, lui îi plăcea să omoare.

– Aşa e.

– Ceea ce era meseria lui – meseria *dumitale*.

– Numai uneori...

– Uneori era treaba dumitale să omori oameni.

– Corect.

– Iar el era bun la asta. De fapt, îi plăcea.

– Aşa e.

– Vrei să spui că Ronald Kubik era un soldat bun?

– Ce a făcut el a fost ilegal...

– Nu te întreb despre ce s-a întîmplat pe 22 iunie 1985. Te întreb pînă la acea dată, pînă la acea noapte, vrei să spui că Ronald Kubik era un tip valoros pentru Forţele Speciale?

Hernandez părea încolţit şi nemulţumit.

– Da.

– Era foarte bun.

– Da, admise Hernandez. Era atît de curajos încît te înspăimînta. A fost unul dintre cei mai buni tipi pe care i-am avut.

– Asta-i tot ce am dorit de la acest martor, spuse Grimes.

– Pentru că e timpul de masă, suspendăm şedinţa pentru o oră şi jumătate, pînă la ora paisprezece.

Se iscă un freamăt, înăbuşit de izolaţia fonică şi murmurul agitat al vocilor. Cei cîţiva spectatori se ridicară în picioare; Waldron se îndreptă spre ieşire; Hogan, asistentul lui, zăbovea în spate, la masa acuzării. Uşile de oţel se deschiseră.

Tom o îmbrăţişă pe Claire şi spuse:

– Ne descurcăm de minune, nu crezi?

– Ne descurcăm bine, zise Claire. Aşa cred. De unde să ştiu?

În acea clipă, Hogan veni repede lîngă masa apărării. Se apropie de Tom şi şopti:

– Ştii că o să punem mîna pe tine, idiot psihopat, într-un fel sau altul. În instanţă sau afară.

Tom făcu ochii mari, dar nu spuse nimic. Claire, care auzise remarca, simţi că i se urcă sîngele în cap, dar nici ea nu spuse nimic.

Tom întinse mîinile pentru a i se pune cătuşele. I se puseră şi lanţurile, apoi fu condus spre închisoare, pentru dejunul din celulă.

Embry înconjură masa şi se apropie de Grimes, să-i strîngă mîna şi să-l felicite. Grimes nu-i întinse mîna. Se aplecă şi-i spuse căpitanului cu o voce joasă, ameninţătoare:

– Ce dracu' le-ai spus despre informaţiile pentru presă?

Embry îşi lăsă încet mîna jos. Aproape că se învinţise la faţă.

– Te-am văzut, Embry. Te-am văzut cînd beai bere cu Waldron şi restul găştii.

– Da? Păi asta a fost tot. Am băut bere. Lucrez cu tipii ăştia, după cum ştii. Sînt colegii mei. Trebuie să trăiesc împreună cu ei, să lucrez cu ei şi după ce se va încheia procesul ăsta.

– Şi din cauza asta te simţi îndreptăţit să le divulgi secrete? întrebă Claire.

– El te-a făcut să gîndeşti aşa? Nu le-am spus nimic, Claire. Absolut nimic. N-aş fi făcut-o niciodată. N-ar fi profesional şi m-ar vîrî în necaz. În plus, m-ar face să par un tont. Şi oricum, de ce le-aş fi spus că fac parte dintr-o conspiraţie pentru a viola păstrarea secretului? Asta m-ar fi băgat într-o grămadă de necazuri.

Se întoarse, părînd jignit, şi plecă.

– Îl crezi? întrebă Grimes.

– Nu mai ştiu ce să cred, spuse Claire. Hai să mîncăm. Maşina e parcată aproape. E un McDonald's în apropiere.

– Bine, merg la McDonald's.

– Există cîte un McDonald's în fiecare bază militară din lume?

– Sau Burger King.

În drum spre maşină, după ce se convinsese că nu avea cine s-o audă, Claire zise:

– Nu înţeleg de ce nu l-ai încolţit, Grimes. În declaraţia lui, spune ceva de genul: „Toţi am încercat să-l oprim". Dar acum a modificat afirmaţia asta. Asta e contradicţie majoră! De ce n-ai scos la lumină treaba asta?

– Pentru că nu e scopul acestei proceduri, spuse Grimes. Noi căutăm să închidem martorul în propria lui declaraţie. S-o avem pe hîrtie. Nu încercăm să-l punem la îndoială în etapa asta.

– Explică-mi.

– Nu-ţi risipi argumentele la audiere. O să ajungem la proces, amîndoi ştim asta. Aşa că trebuie să ne păstrăm muniţia ca să-l găurim la proces. Tratăm această audiere ca pe o dezvăluire. Nu confrunta martorul cu inadvertenţele sale. Nu aici. Poate că le vom evidenţia la sfîrşit, însă aş prefera să n-o facem nici atunci. Să păstrăm artileria grea pentru proces.

Ea clătină din cap, gîndindu-se la ciudăţeniile sistemului militar.

– Uite, îi explică Grimes, seamănă cumva cu diferitele tipuri de capcane pentru şoareci, da? Există capcanele cu adeziv, de care şoarecele se lipeşte, apoi începe să se învîrtă în jurul cozii, iar tu îl iei şi îl arunci. Şi sînt capcanele de

modă veche, care îl strivesc pe micul tîlhar în jumătate de secundă – îi rup spinarea. Audierea e ca o capcană cu adeziv. Îl faci pe martor să-şi vîre lăbuţele în clei şi să se lipească acolo – se agită de colo-colo, dar e viu. Nu-l striveşti încă pe bandit.

– Da, mă rog, eu voiam să-l strivesc pe bandit.

– Pentru că îţi aperi soţul. Dar sistemul nu funcţionează aşa. Ar fi fost un gest necugetat.

Ea roşi, înţelegînd că Grimes avea dreptate. Nu era obiectivă. Cum se putea ca sentimentele ei pentru Tom să nu influenţeze felul în care acţiona la proces?

Deschise portiera maşinii şi se suiră amîndoi. În clipa în care întoarse cheia în contact, fură invadaţi de un zgomot teribil, urletul radioului de la bord, dat la maximum.

– Doamne, vrei să mă omori? strigă Grimes. Era cît pe ce să surzesc. Nu ştiam că eşti melomană.

Ea închise radioul.

– Iisuse, ce-a fost asta?

– Cred că Marilyn Manson. Nu ştiu. Nu mă întreba, că nu ascult porcăriile astea.

– Nu l-am deschis eu, spuse ea. Nu ascult niciodată radioul.

– Poate că ai atins butonul din întîmplare.

– L-aş fi auzit mergînd. Crede-mă, n-am deschis eu radioul. Altcineva a făcut-o.

– Un avertisment, spuse Grimes. Să-ţi transmită că pot intra în maşina ta sau în casa ta oricînd, aşa că fii atentă.

– Subtil, zise ea.

26

Şi ultimul dumitale martor, avocat al acuzării? întrebă Holt.

– Domnule ofiţer anchetator, zise Waldron, am o mărturie care nu este relevantă acum, dar pe care am pregătit-o ca răspuns la ceea ce bănuiesc că pregăteşte apărarea.

Grimes o privi uimit pe Claire.

– Aşa că, decît să-l mai las să aştepte o zi sau două pe ofiţerul Stanley Oshman, aş prefera să-l prezint acum.

– Apărarea are obiecţii? întrebă Holt.

Claire îi şopti lui Grimes:

– N-ai aflat cine e tipul ăsta?

– N-am avut noroc, îi spuse tot în şoaptă Grimes. E în regulă, o să-l interogăm, poate ne ajută la proces.

Apoi spuse tare:

– Nu avem obiecţii.

– Îl chem pe martorul următor, ofiţerul Oshman, anunţă Waldron, care face examinări cu poligraful la Fort Bragg.

În sală se auzi rumoare.

– Ce dracu' e asta? zise Grimes cu voce tare. Se uită la Claire, apoi la Embry. Ce dracu' e asta?

Ofiţerul Stanley Oshman, suplu, cu o faţă de bufniţă ascunsă de nişte ochelari cu lentile groase, cu părul blond şi rar, de vreo patruzeci de ani, se sculă de pe unul din scaunele unde se afla publicul. Fusese acolo tot timpul, observînd ce se întîmplă. Se îndreptă spre boxa martorilor şi depuse jurămîntul. Waldron trecu repede peste formulele introductive, în vreme ce Claire şi Grimes urmăreau scena încremeniţi de oroare.

– Ofiţer Oshman, întrebă Waldron, pe lîngă responsabilităţile cotidiene, cu ce te mai ocupi în cadrul unităţilor din Forţele Speciale cu care lucrezi la Fort Bragg?

– Îi învăţ să spargă puşculiţa, zise Oshman.

– Să spargă puşculiţa? Ce înseamnă asta?

– Îi învăţ tehnici – trucuri , dacă vreţi – care le permit să falsifice rezultatele examinării cu poligraful, în caz că sînt capturaţi şi interogaţi în spatele liniilor inamice.

Cu voce tare, dar evident pentru sine, Grimes spuse:

– Aşteaptă o blestemată de secundă.

– Deci asta e mărturia dumitale de azi, continuă Waldron, şi anume că unii militari ai Forţelor Speciale, ca Ronald Kubik, pot falsifica rezultatele unui poligraf.

– Corect. Pot, în mod sigur.

– Că, dacă e supus unei examinări, un astfel de militar poate da răspunsurile cum doreşte, adevărate sau nu, iar examinatorul va conchide că nu a fost spusă nici o minciună.

– Aşa e.

Foarte tare, Grimes spuse:

– Iisuse Hristoase. Tipul poate să plece dracului acasă.

– Şi acum o să mă acuzaţi că am furnizat informaţii? întrebă Embry după ce audierea luă sfîrşit. Asta vreţi să sugeraţi?

– Nu sugerez, afirm de-a dreptul, tună Grimes. Ai altă explicaţie pentru faptul că Waldron ştie că o să-l chemăm pe examinatorul nostru şi că o să aducem rezultatul testului? Ai altă explicaţie, filfizonule?

– Nu am nici o explicaţie. Embry roşi pînă în vîrful urechilor. Am fost la fel de şocat ca şi dumneavoastră...

– A, da, serios? zise Grimes.

– Lasă-l să vorbească, spuse Claire.

– Pentru ce? zise Grimes cu amărăciune. Ca să stea aici şi să ne prostească? Acuzarea a reuşit să ne scoată asul din mînecă. Îţi închipui că o să mai dea cineva atenţie unui test care disculpă învinuitul, luat unui tip antrenat să păcălească poligraful?

Claire se întoarse instinctiv spre locul unde stătea Tom, dar îşi aminti că fusese dus la închisoare.

– Foarte bine, spuse Embery. Văd încotro bateţi. Pricep că nu vă interesează ce am de spus. Aşa că o să vă dau o mînă de ajutor. Mă retrag.

Se întoarse şi se îndepărtă cu paşi mari.

– Nu uita că trebuie să respecţi în continuare secretul, ticălosule, strigă Grimes după el. Apoi murmură: Nu că l-ai fi respectat pînă acum, biet nătărău.

Embry se pierdu în asistența care ieșea din sală. Waldron se apropie de masa apărării. Claire se întreba cît auzise el. Nu trebuia să ai un auz foarte bun pentru a fi auzit schimbul aprins de replici.

Cînd ajunse la cîțiva pași de ei, Waldron îi spuse lui Claire:

– Căpitanul Embry nu mi-a spus nimic. Ar trebui să-i cereți scuze. Lumea e mică, iar zvonurile circulă.

Claire se decise să nu-i dea satisfacție continuînd discuția pe această temă. În schimb, îi spuse cu blîndețe:

– Poate că mă poți lumina asupra unei chestiuni. Ce rost are să conduci un proces dacă urmează să fie ținut în spatele ușilor închise? Vreau să spun că eu am fost învățată că un proces are loc pentru a demonstra publicului că s-a făcut dreptate. Dar care-i publicul? Cinci tipi anonimi cu autorizații de acces la secrete?

– Discută asta cu secretarul de stat al Apărării, zise Waldron.

– S-ar putea chiar s-o fac, replică Claire. Însă mi-e limpede că singura justificare pentru păstrarea unui secret atît de mare în legătură cu afacerea asta este că anumite persoane nu trebuie deranjate. Este clar că nu e vorba de o chestiune de securitate națională, de vreme ce evenimentele în discuție s-au petrecut acum treisprezece ani.

– Securitatea națională... începu Waldron.

– Sîntem numai noi aici, spuse Claire. Nu ne arbitrează ofițerul anchetator. Doar noi. Așa că putem fi sinceri. Vezi, chiar nu pricep de ce trebuie judecat soțul meu de o Curte Marțială. De ce nu-l încuiați pur și simplu într-o casă de nebuni?

– Acolo ar trebui să stea de fapt, replică Waldron. Soțul

dumitale e un psihopat, un sucit, un nemernic bolnav. A dovedit asta cînd ucidea oameni în Vietnam. Era o legendă, legenda unui țăcănit în lumea aia închisă. Dar era strălucit, vorbea cîteva limbi și dialecte perfect și nu avea nici un fel de scrupule cînd era vorba să ucidă ființe umane. Era tipul ideal pentru scopurile armatei. Aceeași situație ca la sfîrșitul celui de-al doilea război mondial, cînd guvernul american a angajat niște naziști. Numai că Pentagonul credea că-l poate controla pe Kubik. Dar el le-a scăpat.

– Întreabă-te dumneata ce vor de fapt nerușinații ăia, zise Claire. Spune cîte minciuni vrei despre soțul meu, tipii de sus vor doar să îngroape toată afacerea. Vor să se asigure că masacrul american din Salvador n-o să ajungă niciodată la cunoștința publicului. Iar noi sîntem gata să acceptăm acest lucru. Dumneata renunți la învinuiri, iar noi vom păstra secretul absolut. Îți dăm și în scris, dacă vrei. Nimic n-o să iasă vreodată la iveală. Dar dacă afacerea ajunge la Curtea Marțială, dumneata îl distrugi pe șeful statului major. Asta ți-o promit eu. Și o să fac publică toată povestea – toată lumea o să afle. Pune-ți întrebarea dacă chiar vrei asta. Dacă Tom o să dispară, vei dispărea și dumneata.

Waldron zîmbi. Era un zîmbet neplăcut, funebru, al cuiva care nu are acest obicei.

– Chiar că nu dau două parale pe cine vrea să le acopere spatele. Sau pe cine dispare. Treaba mea este să acuz un ucigaș în masă și să-l trimit la Leavenworth pentru tot restul vieții lui fără sens. Preferabil să determin executarea lui. Asta-i treaba mea. Și o s-o fac bucuros. Ne vedem la proces.

27

În timp ce făceau curăţenie în bucătărie după masă, Claire şi Jackie stăteau de vorbă. Annie se spăla pe dinţi în baie, pregătindu-se de culcare. Jackie punea vasele în maşina de spălat, iar Claire, epuizată şi gînditoare, le ştergea.

– Poate cineva să-mi explice şi mie cum stă treaba cu Emery? Adică să-i dea bietului tîmpit nişte Prozac, ştii?

Claire dădu din cap şi zîmbi.

– Şi Kubik ăsta. Nu pot să-i spun Ron, zise Jackie. Îmi sună complet aiurea.

– Nici eu nu pot să-i spun aşa. Nu ştiu cum să-l numesc şi asta mi se pare oarecum simbolic. E ca şi cum ar fi altă persoană, numai că eu nu ştiu cine sau ce e. L-am văzut cinci minute înainte de începerea audierii şi am vorbit despre problema lui. Numai despre asta. Îmi spune că fac treabă bună sau îmi cere vreo lămurire de procedură. Cînd îl vizitez la închisoare, vorbim despre cazul lui. Doar despre asta.

– Dar nu-i normal? Tu îl aperi, tu eşti avocatul lui, e vorba în primul rînd de viaţa lui.

– Da, ai dreptate. Dar, într-un anume fel, el parcă nu e acolo.

– Oricine în locul lui şi-ar ieşi din minţi. Te superi dacă te întreb ceva? Au fost admise rezultatele examinării cu poligraful?

– Da, sigur. Dar au fost discreditate. Şi eu, dacă aş fi în locul ofiţerului anchetator, aş considera că a păcălit poligraful, fiindcă a fost antrenat s-o facă.

– Şi tu ce crezi? Ah, detest maşina asta de spălat vase.

– Despre ce?

– Despre faptul că „a spart puşculiţa" – dacă l-a păcălit sau nu pe examinator.

– Cum aş putea să răspund? Ar fi putut – adică, se pare că ştie s-o facă. Deşi nu cred că trebuia să recurgă la asta – e nevinovat.

– Foarte bine, zise Jackie cu grijă.

– Simt că înnebunesc. Am susţinut apărarea în destule cazuri împotriva statului, în care autorităţile persecutau pe cineva sau îl scoteau ţap ispăşitor – vreun informator sau altcineva –, aşa că ştiu cum procedează oficialii în cazurile astea. Cît de corupţi pot fi. Am apărat odată un tip care fusese concediat de la Agenţia pentru protecţia mediului pentru că informase despre o scurgere de substanţe toxice la o întreprindere. S-a dovedit că şeful lui măsluise şi antedatase dosarul lui personal şi calificativele, pentru a lăsa impresia că omul avea probleme cu alcoolul. Cînd de fapt era un funcţionar model. Aşa că *am văzut* cum se întîmplă treburile astea.

Jackie întoarse una dintre farfuriile pictate manual.

– Astea sînt grozave, zise ea. Mă miră că ne lasă să le folosim. Crezi că le pot pune în maşină?

– Nu mi-au spus să nu le pun.

– Pot să fiu sinceră cu tine?

– Ce este?

– Ascultă, acum două luni, amîndouă credeam că Tom Chapman e un tip grozav – macho, arătos, priceput la orice. Un adevărat *bărbat*. Bun gospodar, tată grozav, soţ minunat, nu?

– Da. Şi?

– Iar acum ştim că se ascundea de noi. Are alt nume, are acest trecut secret care îţi dă fiori...

– Jackie...

– Nu, aşteaptă. Oricare ar fi adevărul despre aceşti criminali. El a fost membru al acestei unităţi militare ultrasecrete, care paraşuta oameni în ţări străine unde nu aveau ce căuta, cu acte de identitate false. Terorizau regiunea, apoi dispăreau. Şi tu vorbeşti despre ceva simbolic? El s-a paraşutat în viaţa ta venind de nicăieri, ţi-a luat-o în stăpînire, cu o falsă identitate...

– Foarte inteligent.

Claire începu să frece concentrată farfuria în care mîncase Annie.

– Iar noi nici măcar nu ştim cine e.

– Orice ar pune ei pe seama lui, rămîne bărbatul de care m-am îndrăgostit.

Jackie se opri din treabă şi se întoarse s-o privească în faţă pe Claire.

– Dar *tu nu ştii cine e acest om*. Nu e bărbatul care ai crezut că este – nu e bărbatul pe care l-ai iubit.

– Ah, dar ce înseamnă asta, de fapt? Cînd ai de gînd să încetezi? Nu eram tîmpită sau naivă atunci cînd am spus că

e bărbatul de care m-am îndrăgostit. Oricine ar fi, am ajuns să-l cunosc aşa cum era, să-l apreciez pentru ceea ce era. L-am iubit – îl iubesc – pentru ceea ce este, pentru ceea ce ştiu că este. Oricine are un trecut, oricine ascunde ceva. Nimeni nu vorbeşte pe deplin sincer despre trecutul său, fie că ascunde ceva intenţionat sau nu, fie că e vorba despre sexualitatea sa ori...

– Şi tot aşa, făcînd speculaţii logice. Jackie îşi ridică vocea. Tu nu ştii, şi asta-i esenţial, cine e el şi dacă a făcut ceea ce spun ăia că a făcut...

– *Ştiu* că nu a făcut faptele de care e învinuit!

– Tu nu *ştii* nimic despre el, Claire. Dacă a putut să te mintă despre familia lui, despre părinţi, copilărie, colegiu, practic despre toată blestemata lui de viaţă, crezi *într-adevăr* că nu putea să te mintă şi despre treaba asta?

Annie stătea în uşa bucătăriei îmbrăcată în pijama, sugîndu-şi degetul, cum nu mai făcuse de mult.

– Annie! strigă Claire.

Annie îşi scoase degetul umezit din gură. Se uita supărată şi bănuitoare la mama ei.

– De ce te certi cu mătuşa Jackie?

– Nu ne certăm, puiule. Stăm de vorbă. Discutăm.

Annie zise pe un ton acuzator:

– Vorbeai parcă te certai.

– Stăm de vorbă, fetiţo, zise Jackie.

Apoi adăugă către Claire:

– O să fumez o ţigară.

– Afară, te rog, spuse Claire. Poate vin şi eu după ce se culcă Annie.

– Am creat un mic tiran, zise Jackie.

– Nu, nu vreau să mă culci tu, îi spuse Annie mamei sale. Jackie să mă culce.

– Oh, dar pot s-o fac şi eu. Te văd rar în ultima vreme – *mi-e dor* de tine!

– *Nu,* zise Annie cu voce tare. *Nu vreau* să mă culci tu. Vreau să mă culce Jackie.

Jackie se întoarse.

– Fetiţo, las-o pe mami să te culce.

Claire adăugă:

– Iubito, mami...

– *Nu!* Tu du-te să lucrezi! Jackie o să mă culce! Pleacă *de-aici!*

Fugi din bucătărie, tropăind pe scări pînă la etajul doi. Claire se uită la Jackie, iar aceasta dădu din umeri.

– Du-te după ea. Nu poţi învinui copilul.

Dormitorul provizoriu al lui Annie era o cameră de oaspeţi a cărei mică tentă personală era dată de jucăriile împrăştiate pe podea. Annie se suise deja în pat şi citea *Madeline şi tîlharul,* sugîndu-şi furioasă degetul.

– Pleacă, zise ea cînd intră Claire în cameră.

– Draga mea, spuse Claire încet, apropiindu-se de pat şi îngenunchind lîngă el.

Annie îşi scoase degetul din gură.

– *Pleacă!* Du-te să lucrezi!

– Vrei să-ţi citesc eu? Aş vrea tare mult.

– Da' eu nu vreau, aşa că poţi să pleci.

Îşi puse din nou degetul în gură, privind încruntată cartea.

– Pot să vorbesc cu tine?

Annie o ignoră.

– Te rog, puiule. Vreau să vorbesc cu tine.

Annie nu-şi dezlipea ochii de pe carte.

– Ştiu că eşti supărată pe mine. N-am fost deloc o mămică bună, ştiu asta. Îmi pare tare rău.

Privirea lui Annie păru să se îmblînzească o clipă, apoi se încruntă din nou. Tăcea. Claire îi spusese că tatăl ei avea un proces, dar cît putea ea să înţeleagă?

– Am fost foarte ocupată, încercînd să-l ajut pe tata. Plec de-acasă dimineaţa şi vin seara tîrziu, frîntă de oboseală, şi nu mai facem nimic din ce făceam noi întotdeauna. Dar vreau să ştii că te iubesc foarte mult. Mai mult decît orice pe lume. Serios. Şi cînd totul o să se termine, o să ne jucăm mult, o să mergem la Grădina zoologică, o să mîncăm îngheţată şi mai ales o să fim cu toţii împreună, cum eram de obicei.

Annie îşi trase plapuma pînă sub bărbie. Fără să-şi ia ochii de la carte, zise supărată, aproape poruncitor:

– Cînd se întoarce tati acasă?

– Curînd, cred. Sper.

Urmă o pauză, apoi Annie spuse în silă:

– Jackie zice că e la închisoare.

Claire ezită. Nu-i făcea nici o plăcere s-o mintă, iar acum Annie, teribil de atentă, ca toţi copiii, aproape că o soma să-i spună adevărul.

– Este, dar e o greşeală.

Annie se încruntă din nou.

– Cum arată o închisoare?

Părea că vrea amănunte ca să fie sigură de Claire că nu o mintea.

– Păi, îl ţin într-o cameră, îi dau să mănînce acolo şi îi aduc cărţi.

– Nu sînt gratii şi lacăte? întrebă Annie cu luare-aminte.

– Ba da, sînt gratii.

– Tati e trist?

– E trist că nu poate fi cu tine.

– Pot să merg să-l văd ?

– Nu, puiule, îmi pare rău.

– De ce nu?

Chiar aşa, de ce nu?

– Copiii nu au voie, minţi Claire.

Era posibil să li se dea voie copiilor în sala de vizite. Annie păru să accepte explicaţia.

– E speriat?

– La început a fost, dar acum nu e. Ştie că o să-i dea drumul repede, apoi vom fi din nou împreună. Hai să citim o carte.

– Nu, nu vreau, zise Annie.

Claire nu-şi dădea seama dacă fata se calmase sau nu.

– Sînt obosită.

Se întoarse cu spatele.

– Noapte bună, mami.

Claire adormi pe canapeaua din camera de zi, înconjurată de cărţi de legislaţie militară şi pachete cu documente.

Pe la ora nouă, se trezi brusc auzind soneria. Alergă să deschidă înainte să mai sune o dată şi s-o trezească pe Annie.

Grimes avea un aer solemn.

– S-a pronunţat hotărîrea, nu-i aşa?

El încuviinţă.

– Cînd începe procesul?

– Pot să intru? Sau trebuie să stau la uşă?

– Scuze.

– Punerea sub acuzare are loc peste şase zile, zise el,

scoţîndu-şi pardesiul verde şi agăţîndu-l în cuier. Asta înseamnă că trebuie să avem totul pregătit pînă atunci sau, oricum, aşa ar trebui. Procesul o să înceapă probabil într-o lună.

– De ce oare mi-am permis să cred altceva?

– Fiindcă, dincolo de toată agitaţia ta, de cinismul foarte omenesc, eşti o optimistă. De un optimism nebunesc.

– Poate, zise Claire nesigură. Vrei cafea sau altceva?

– Nu. Nu cu noaptea-n cap.

– Deci aşa, spuse Claire, după ce se aşezară la locurile lor din biblioteca-birou. Dacă pierdem procesul, sîntem terminaţi.

– Nu pot să cred că aud aşa ceva de la regina Curţilor de Apel din Cambridge. E ca la base-ball. Petiţiile constituie primul fundament. Procesul este al doilea. Apoi mai e şi Curtea Militară de Apel. Pe urmă Curtea de Apel a Forţelor Armate. Dacă am obţinut un punct, nu înseamnă că s-a terminat jocul.

– Acum cine e de un optimism nebunesc?

– Îţi spun doar cum se desfăşoară jocul ăsta. Se serveşte de multe ori.

– Dar toată şarada asta e ridicolă. Concluzia ofiţerului îi arată oricărui ofiţer care ar putea fi în juriu că şeful lor crede că Tom e vinovat. N-or să-l achite după aşa ceva! Ce-i asta?

Observă o foaie de hîrtie în mîna lui Grimes.

– Ordinul de convocare, spuse el ridicîndu-se în picioare şi întinzîndu-i hîrtia. Aruncă o privire. Vezi cine a ordonat trimiterea în faţa Curţii Marţiale?

Grimes contemplă o vază delicată din porţelan, aşezată pe un piedestal din lemn alb lîngă birou.

Pe antetul documentului scria SECRETARUL DE

STAT AL ARMATEI. Ordinul era semnat chiar de către secretarul de stat al armatei.

– Nu înţeleg, zise Claire. De ce a făcut tocmai secretarul această convocare? Credeam că trebuie emisă de cineva de rang mai mic în ierarhia militară, cum ar fi comandantul de la Quantico sau aşa ceva.

– Aşa se întîmplă de obicei. Şi asta-i interesant. Ca şi cum au emis ordinul ăsta din vîrful ierarhic pentru a transmite un mesaj: Ştiţi, nu facem treabă de mîntuială, asta-i ceva serios.

– Nu, spuse Claire.

– Ce, nu?

– Nu ăsta-i motivul. E un motiv legal, pot să jur. Şi unul chiar interesant.

– Spune-mi-l.

– Au procedat aşa pentru că generalul Marks, şeful statului major al armatei, e implicat în povestea asta. În mod legal, el e un acuzator al lui Tom. Articolul 1 din Codul de justiţie militară şi Regula Curţii Marţiale 504 (c) (2) spun că o curte marţială nu poate fi convocată de cineva cu rang inferior acuzatorului. Iar singurul aflat deasupra generalului...

– E secretarul de stat. Corect. Îşi trecu degetul pe suprafaţa vazei şi dădu din cap. Aşa-i.

– Şi ce-i cu lista asta? zise Claire privind documentul. Ăsta e juriul?

– Da, numai că în instanţele militare poartă numele de „membri".

– Vreau să li se verifice acestor tipi toate înclinaţiile. Toate predispoziţiile. Tot ce-am putea folosi pentru jurămîntul preliminar al martorilor. Cum se face că toţi sînt ofiţeri

înaintaţi în grad prin decret prezidenţial? Tom era subofiţer, ăsta-i un rang inferior. N-ar trebui să se afle printre juraţi şi un subofiţer mai vîrstnic?

– Dacă vrem subofiţer vîrstnic, putem să-l cerem. Dar eu cred că o să facem treabă mai bună dacă ne mulţumim cu ofiţerii. Din cîte ştiu eu, sînt mai dispuşi să ia în considerare probele.

– Presupun că cel mai mare în rang devine automat preşedintele juriului.

– Te-ai prins. Totul e rangul.

– Şi de unde ştiu că tipii ăştia n-au fost aleşi pentru disponibilitatea lor de a acuza?

– Nu ştim. Oficial, este ilegal să încerci să influenţezi decizia juriului, dar trebuie să ai noroc să dovedeşti asta. Nu poţi.

Se auzi soneria de la uşă.

– Fir-ar să fie, zise Claire. O să se scoale Annie. De-abia am culcat-o.

– Aştepţi pe cineva?

– Pe Ray Devereaux. Detectivul meu. Scuză-mă o clipă.

Ray stătea în faţa uşii, asemenea unei statui imense cu un cap incredibil de mic. Purta unul dintre costumele lui bune.

– Bună seara, zise el cu exagerată curtoazie.

– Bună, Ray, spuse Claire.

Se duse să-l îmbrăţişeze, dar nu reuşi decît să-l prindă de talie. El intră şi privi în jur.

– Îmi place, zise Devereaux. Te lăfăi într-un Taj Mahal, iar eu stau într-un pîrlit de motel.

– Nu e un pîrlit de motel, Ray, e...

– Las-o moartă, glumeam. Ţi-ai pierdut simţul umorului?

În bibliotecă fu prezentat lui Grimes, dar refuză să se aşeze undeva.

– Vreau să ştiu de ce nu strecuraţi voi ceva la *Post* sau la *Washington Times,* zise Devereaux. E singura chestie care ar face să deraieze expresul ăsta. Deschideţi şi lăsaţi să intre lumina zilei.

– Nu, zise Claire repede, scuturînd din cap. Atunci Tom ar deveni William Calley. Indiferent dacă-l scoatem de acolo sau nu. Toată viaţa lui o să fie considerat ucigaş în masă, iar fiica mea ar trebui să trăiască în situaţia asta.

– Dar dacă te răzgîndeşti, spuse Grimes, să nu foloseşti telefonul. Nici măcar să nu vorbeşti despre asta la telefon.

– Crezi că îmi ascultă ilegal convorbirile?

Devereaux rîse, ca un om care văzuse multe.

– Doamnă, spuse Grimes, eu îi cred în stare de orice.

– Foarte bine. Raport de activitate, anunţă Devereaux. Dintre membrii Detaşamentului 27 pe care am reuşit să-i localizez, l-am găsit pe Hernandez, care probabil că ia poziţie de drepţi la fiecare mişcare a maţelor generalului Marks. Doi lucrează în sectorul privat. Pe doi n-am reuşit să-i găsesc. Ăştia-s toţi.

– Şi cu Tom fac şase, spuse Grimes. În unitate erau doisprezece. Unde sînt ceilalţi şase?

– Morţi.

– Asta mi-a spus şi Tom, zise Claire.

– În unitatea asta pare să fie o rată ridicată a mortalităţii, nu crezi? Şase oameni au murit din 1985 pînă acum.

– Cum? întrebă Claire.

– Doi au murit în luptă, dar n-am găsit nici o consemnare privind împrejurările morţii lor. Trei au murit în accidente de circulaţie. Unul, care trăia în New York şi nu

avusese niciodată maşină sau permis de conducere, a murit în urma unui atac de inimă.

– Pentru că n-au putut înscena un accident plauzibil de maşină pentru tipul ăsta, zise Grimes, dînd din cap. Dar atacul de inimă poate fi provocat, cu substanţe adecvate.

– Tom avea dreptate, spuse Claire. Zicea că îl vînează şi pe el.

– Nu şi-au imaginat că or să-i piardă urma, aşa cum s-a întîmplat, zise Devereaux.

Claire auzi un zgomot slab la uşă şi o văzu pe Annie acolo, cu degetul în gură, trăgînd plapuma după ea. Situaţia se repeta.

– De ce te-ai dat jos din pat?

– M-a sculat soneria, zise Annie încet.

Se uită în încăpere, clipind din ochi.

– Annie! strigă Devereaux. Se duse spre ea şi îşi ridică braţele. Vrei să te plimbi cu liftul?

– Da! spuse Annie, întinzînd braţele.

Devereaux o ridică pînă aproape de tavan.

– Etajul zece! Coborîm.

Lăsînd-o jos, cu pauze, anunţa:

– Etajul opt! Etajul şase! Etajul trei! Parter!

Fata ţipă de plăcere. Apoi, ridicînd-o din nou spuse:

– Hopa! Urcăm! Etajul zece!

Pe urmă, lăsînd-o pe podea:

– Coborîm! Rapid! Subsol!

– Ray! strigă supărată Claire. Fetiţa asta trebuie să se culce, iar tu ai trezit-o de-a binelea.

Annie chicoti:

– Mai vreau!

– Gata, spuse Devereaux. Mami spune că e timpul să te culci.

– Pot să mă joc aici puţin?

– Du-te şi te culcă, puiule, spuse Claire.

– Dar mîine nu o să merg la şcoală.

Claire ezită o clipă.

– Bine, dar numai puţin. Vă deranjează, băieţi? Nu m-a mai văzut de multă vreme.

– A depus jurămîntul de păstrare a secretului? întrebă Grimes.

– O să fii cuminte, da? zise Claire.

– Da.

Annie începu să se plimbe prin bibliotecă, cercetînd obiectele, jucîndu-se cu un prespapier.

– O să trebuiască să-l înlocuim pe Embry, spuse Grimes. Sau mai curînd or să-l înlocuiască ei. Dar e limpede că avem nevoie de cineva din interiorul sistemului.

– Chiar crezi că le-a spus ceva despre planurile noastre în legătură cu poligraful?

– Ai alţi candidaţi?

– Nu. Dar, avînd în vedere caracterul lui, mi se pare greu de crezut.

Annie îşi vîrîse amîndouă mîinile în vaza de porţelan.

– Fii atentă, zise Claire. Asta nu-i casa noastră.

Dar Annie nu-şi scoase mîinile din vază. Îşi privea sfidător mama.

– Judeci atît de bine caracterele? mormăi Devereaux.

– Armata e o lume diferită, spuse Grimes. Cu reguli diferite. Cu loialităţi diferite. Cu valori diferite. Cu o morală diferită. Embry poate fi un tip moral, dar e loial sistemului, îi protejează pe militari, nu pe voi.

– Dacă chiar crezi asta, zise Claire, de ce n-am încerca să renunţăm la el? Annie, iubito, vorbesc serios. Vreau să te duci la culcare acum.

– Ei, ziceam şi eu aşa. Cum aş putea dovedi? N-o să se întîmple asta.

Urmă o mişcare bruscă, iar vaza căzu pe podeaua de lemn, spărgîndu-se cu un zgomot cumplit.

– Annie! strigă Claire.

Fata se uită fioros la Claire, apoi îşi privi isprava. Vaza se spărsese în cioburi mici, împrăştiate pînă departe pe podeaua lustruită.

– Oh, Doamne! zise Claire, sărind în picioare. Gata, în pat cu tine.

– Nu, nu vreau să mă culc!

– În pat, domnişoară.

Claire o luă pe sus. Annie se zbătu, se răsuci, protestînd înfuriată.

– Nu... vreau... să mă culc!

– Hei, spuse Devereaux.

– Ce? zise Claire, în vreme ce Annie reuşi să se elibereze din braţele mamei ei şi ateriză pe podea. Fugi din cameră.

– Annie, vino înapoi, fetiţo!

– Ia uitaţi-vă la asta!

Devereaux arătă spre cioburile de porţelan. Claire şi Grimes se apropiară.

– Despre ce e vorba? întrebă Grimes.

– Despre asta, spuse Devereaux.

– O, Doamne! zise Grimes.

– Ce-i asta? întrebă Claire.

Se uita la un obiect mic şi negru, pe care nu-l mai văzuse. Devereaux îl ridică. Era lunguieţ, de vreo trei centimetri pe unu, cu un fir lung şi subţire ce ieşea din el.

– Un microfon, şopti Grimes.

– O, Doamne, zise Claire cu o şoaptă ascuţită.

– Deci astfel stăm, spuse Grimes.

Claire înşfăcă dintr-o dată un căţel din ceramică, aflat pe masă lîngă scaunul lui Grimes, şi îl trînti pe pardoseală. Se sparse şi ieşi la iveală alt microfon.

– O, Doamne, repetă ea.

– Claire, o avertiză Grimes.

Ea ridică lampa neagră, sferică, de pe masa pe care o folosea drept birou, şi o trînti tot pe podea. Se sparse în două, scoţînd la lumină alt microfon.

– Calmează-te, Claire, spuse Grimes. O să ai de plătit toată mizeria asta.

– Destul, Claire, zise şi Devereaux. Nu trebuie să mai spargi nimic. O să le localizez eu pe celelalte.

– Locul ăsta e plin de microfoane! strigă Claire.

– Ţi-am spus, zise Grimes, ţinînd-o de mîini pentru a o reţine, că îi cred în stare de orice. Acum vezi la ce mă referam.

28

Casa era ticsită de agenţi ai FBI-ului – anchetatori, tehnicieni şi lucrători ai serviciului judiciar. Sosiseră neaşteptat de repede după ce Ray Devereaux, unul de-al lor, îi chemase în dimineaţa următoare. Sunase după ce îşi încheiase propria investigaţie, în urma căreia mai găsise vreo douăsprezece microfoane, în bibliotecă, în dormitorul lui Claire, în bucătărie. Fără îndoială, mai erau şi altele. Într-un dulap aflat într-o cameră de oaspeţi neocupată de deasupra bibliotecii Devereaux, găsise o cutie mare, neagră, despre care detectivul spusese că folosea la recepţionarea semnalelor, la amplificarea şi transmiterea lor la mai mulţi kilometri distanţă.

La ora unu era programată o întîlnire cu judecătorul militar care fusese desemnat pentru procesul de la Curtea Marţială a lui Ronald Kubik. În drum spre Quantico, Grimes îi spusese lui Claire:

– Plîngerea ta va grăbi cu siguranţă desfăşurarea evenimentelor.

Se referea la plîngerea pe care o depusese Claire la biroul procurorului federal al Districtului Virginia, în care se menţiona descoperirea dispozitivelor ilegale de supraveghere, ca şi amestecul, de maximă gravitate, în relaţia confidenţială avocat–client.

– În felul ăsta s-a ajuns la desemnarea judecătorului militar – aveau nevoie de el pentru rezolvarea plîngerii privind supravegherea. Necazul e că acum ne-am ars.

– De ce? întrebă Claire, privindu-l atent, să vadă dacă nu cumva glumea.

– Ne-am ars fiindcă judecătorul numit este Warren Farrell, care întîmplător e un nazist.

– Cum adică? întrebă Claire.

– E ceea ce se cheamă o adevărată mînă de fier.

– Da?

– E una dintre acele păsări rare, aflat spre sfîrşitul carierei militare, ceea ce înseamnă că e aproape de pensie şi nimic nu-l mai poate ameninţa. Aşa că poate fi total lipsit de scrupule şi ne poate crea probleme. Asta îi şi place să facă, mai ales cînd are de-a face cu avocaţi civili. În mod sigur, nu dă doi bani pe ideea unei răsturnări de situaţie.

– Înţeleg că te-ai întîlnit la proces cu el.

– N-am avut niciodată plăcerea asta. Totuşi, am auzit multe despre el. Nu prea-i plac băieţii care s-au retras din armată, ca mine.

Grimes se opri şi luă o gură de cafea din paharul pe care-l avea în mînă.

– Am acum marea ocazie de a-l întîlni pentru prima dată.

– Ce tot spui acolo? Asta-i grozav. Să-i punem în defensivă, iar noi să părem mai buni, prin contrast.

– Nu-l cunoşti pe judecătorul Farrell.

– Cum adică, o să fie împotriva noastră pentru că am avut ghinionul să găsim microfoane amplasate ilegal în birou?

– Nu e obligatoriu să le fi pus acuzarea, spuse Grimes.

– Da? Ai cumva alţi candidaţi?

– Ce dracu', putea să le pună Pentagonul. Sau serviciul secret al armatei, sau vreuna dintre grupările militare ţinute sub cheie în subsolul Pentagonului. Ar putea fi vorba chiar despre vreo asociaţie particulară, formată din veterani ai Forţelor Speciale care nu doresc să iasă la lumină tot rahatul ăsta. Sau care vor să se asigure că o să pierdem procesul.

– Poate nişte prieteni de-ai generalului, spuse Claire. Dar FBI-ul n-o să găsească amprente sau alte urme, nu-i aşa? N-au fost ei atît de neatenţi.

Grimes dădu încet din cap, cu un aer absent.

– Aşa ceva se întîmplă mereu.

– În armată?

– O, da. Cînd eram judecător avocat general, deci acuzator, auzeam tot timpul despre plantări de microfoane în birourile avocaţilor civili. Ţi-am spus, militarilor nu le place prezenţa avocaţilor civili în ograda lor.

– Astea-s prostii, Grimes. Să nu-mi spui că acuzarea folosea informaţiile obţinute cu ajutorul microfoanelor.

– A, nu, mai întîi le „spunem". Totdeauna se întîmplă aşa. Găseşti o sursă independentă, căreia să-i atribui informaţiile. Crezi că glumesc?

– Nu, nu cred. Numai că nu vreau să mă gîndesc că ai dreptate.

Întîlnirea cu judecătorul militar se ţinea *in camera,* sala de judecată cu maximă securitate de la subsolul clădirii.

Cînd sosiră ei, Waldron se afla deja acolo. Răsfoia nervos nişte documente, în timp ce căpitanul Hogan îi spunea ceva. Un grefier punea benzile într-un magnetofon şi testa echipamentele de sonorizare. Boxa juraţilor era pustie. Tom era aşezat la capătul mesei apărării, îmbrăcat în uniformă.

La ora fixată, aprodul intră în sală, venind dinspre camera judecătorului, şi strigă:

– Toată lumea în picioare!

Îşi făcu apariţia un bărbat masiv, cu umeri largi şi o claie de păr alb în cap. Sub roba neagră purta o uniformă de gală. Ducea o mapă din piele într-o mînă şi o cutie de Pepsi în cealaltă. Părea constipat. Claire era sigură că omul era furios. Fără grabă, se îndreptă spre masa completului de judecată şi bătu cu un deget în microfon. Mulţumit de amplificare, rosti grav, cu o voce aspră:

– Deschid această şedinţă, în conformitate cu articolul 39. Luaţi loc.

După ce avocaţii apărării şi ai acuzării se aşezară, spuse:

– Sînt judecătorul Farrell.

Îşi puse o pereche de ochelari cu rame negre şi consultă nişte hîrtii. Sfîrşi cu preliminariile în cîteva minute.

Claire îşi simţea inima cît un purice. Auzise voci ca aceea în Charlestown, în cartierele de albi, Boston – sigure de sine, intolerante, banditeşti. Părea un tip imparţial, dar instinctul îi spunea că era mai curînd un tiran.

Vorbea de parcă ar fi fost deja sătul pînă-n gît de proces, înainte chiar de a începe, înainte de punerea sub acuzare.

– După cum ştiţi, scopul acestei şedinţe este acela de a discuta o plîngere depusă de avocatul apărării, privind nişte presupuse microfoane sau transmiţătoare sau ceva de genul

ăsta, despre care se pretinde că au fost găsite în locuinţa şi în biroul său.

Coama bogată de păr alb a lui Warren Farrell contrasta cu faţa lui roşcovană, pe care se zărea o reţea de vinişoare ce trădau un băutor învederat. Grimes îi spusese că fusese în tinereţe boxer, ceea ce explica faptul că avea nasul spart. Absolvise cursurile serale ale Facultăţii de Drept.

– Avocat al apărării, mormăi el, ai ceva de spus?

Claire se ridică în picioare.

– Domnule judecător, mă numesc Claire Heller Chapman. Sînt avocatul principal al apărării.

Ridică un săculeţ transparent din plastic, pe care era scris cu litere mari „FBI" şi „PROBĂ", în care se afla unul dintre microfoane. Chiar aşa şi arăta, cu forma lui prelungă şi firul subţire ce atîrna la un capăt. FBI-ul i-l împrumutase cu mare greutate, după numeroasele insistenţe ale lui Ray Devereaux.

– Domnule judecător, continuă ea, am primit asistenţă tehnică de la FBI, care anchetează în prezent această afacere şi care confirmă că biroul meu a fost înţesat cu microfoane de către persoane necunoscute.

Ştiind că era înregistrată, vorbea cu mare atenţie, pentru a nu depăşi limita.

– Am motive să cred că autorităţile sînt implicate în acest caz. Doresc să solicit efectuarea demersurilor legale pentru dezvăluirea tuturor conversaţiilor interceptate din biroul meu. De asemenea, vă solicit respectuos să dispuneţi autorităţilor să dezvăluie toate informaţiile privind interceptarea convorbirilor telefonice, ascultările etc. şi să scoată la iveală copiile transcrierilor sau înregistrărilor făcute.

– Acuzarea? zise judecătorul plictisit.

Waldron sări în picioare.

– Domnule judecător, considerăm aceste afirmaţii jignitoare şi menite, în mod evident, să vă îndrepte împotriva autorităţilor. Nu există nici cea mai mică dovadă a faptului că sîntem în vreun fel implicaţi în această scandaloasă violare a confidenţialităţii relaţiei avocat–client, prin urmare respingem hotărît această acuzaţie.

Waldron vorbea atît de înfierbîntat, cu atîta îndreptăţită indignare, încît, pentru o clipă, Claire îl crezu. Era foarte posibil ca omul să nu ştie nimic despre această afacere sordidă. Dacă Grimes avea dreptate spunînd că informaţiile obţinute ilegal puteau fi „spălate" de către surse independente, n-ar fi vrut ei – oricine ar fi fost „ei" – să-l lase pe Waldron în necunoştinţă de cauză privind proveniența informaţiilor?

– Îmi spui că nu ai nici o legătură cu afacerea asta, spuse Farrell, fixîndu-l pe Waldron cu ochi apoşi.

– Domnule judecător, nu numai că nu avem nici cea mai mică legătură cu afacerea, replică Waldron plin de mînie, dar mă consider insultat personal de faptul că...

– Da, da, zise Farrell, întrerupînd tirada lui Waldron, de parcă îl plictisise deja. În regulă, uite, o să se rezolve treaba asta repede. Avocat al acuzării, o să ordon autorităţilor să demonstreze că afirmaţiile apărării sînt neadevărate şi că ele nu au nici o responsabilitate în privinţa acestor microfoane. Dar dacă acuzarea este cît de puţin implicată în povestea asta, o să vă cer să aduceţi imediat copii ale tansmisiilor sau înregistrărilor făcute şi să dovediţi că atitudinea voastră nu e în contradicţie cu legea. Şi cu titlu personal, vreau să-ţi spun că, dacă găsesc cea mai mică

dovadă că aţi măsluit întreaga afacere, oricare dintre părţi, o să mi-o plătiţi cu vîrf şi îndesat.

Bătu cu ciocanul în masă.

– Asta-i tot.

În drum spre ieşire, Waldron trecu pe lîngă masa apărării şi, înainte de-a apuca să spună ceva, Claire îi privi chipul cu buze subţiri.

– Ar trebui să ştii că am de gînd să cer respingerea acţiunii pentru comportament ultragios al autorităţii, spuse ea. Ai cam încurcat-o, domnule maior. Violarea confidenţialităţii relaţiei avocat–client e o faptă gravă la un proces în derulare. Îşi încreţi buzele, dezgustată. Ai fost de-a dreptul patetic. Ca un amator.

Waldron o privi ţintă cu ochii săi albaştri.

– Sper că nu crezi în mod serios că avem măcar *nevoie* să-ţi ascultăm convorbirile. Dădu din cap şi zîmbi sinistru. N-ai nici cea mai mică idee, nu-i aşa?

29

Bărbatul ale cărui prenume şi număr de telefon i le notase Tom pe un petic de hîrtie la închisoare se întîlni cu Claire într-un bar frecventat de funcţionari tineri din Georgetown. Fusese alegerea lui, deşi, de îndată ce ajunse acolo, spuse că nu-i plăcea localul. Prea multe afişe vechi cu reclame italieneşti, prea mult fum de trabucuri. Dar nici unul din ei nu sugeră să plece în altă parte.

Era un tip scund şi zvelt, cu aspect atletic, de vreo cincizeci de ani. N-avea nici un fir de păr în cap, iar chelia îi strălucea de parcă şi-ar fi lustruit-o aşa cum auzise Claire că făceau unii bărbaţi. Privindu-l mai atent, observă că părul de la tîmple era ras, probabil zilnic. Avea sprîncene negre şi groase. Aerul lui morocănos accentua impresia nefericită pe care o făcea. Claire nu se simţea deloc în largul ei.

– Eu sînt Dennis, zise el, fără să-i întindă mîna. Nu se aştepta la un astfel de prenume. Un Dennis nu avea un cap ca de obuz.

– Claire, spuse ea.

Cîteva seri la rînd sunase la numărul pe care i-l dăduse Tom, dar nu răspunsese nimeni. Era telefonul de acasă al omului, care nu avea robot, nici poştă vocală. Sună mereu, pînă cînd, cu o seară în urmă, răspunsese.

– Cine ştie că eşti aici? întrebă Dennis.

Purta un costum gri, o cămaşă albă, ce părea scumpă, şi o cravată argintie cu un ac mare, de aur.

– De ce? Ai de gînd să mă ucizi?

Nu-l amuză replica.

– Ai spus ceva vreunui asistent de-al dumitale sau vreunui militar?

– Nu.

Avea de gînd să-i spună mai tîrziu lui Grimes, dar pentru moment nu i se păruse necesar acest lucru.

– Presupun că nu ai adus vreun reportofon.

– Nu, n-am adus.

– Te cred pe cuvînt. Aş putea intra într-o grămadă de necazuri, aşa că, te rog, nu vreau înregistrări ale întîlnirilor noastre, nici să spui cuiva. Cunoşti regula.

Ea încuviinţă.

– Ai şi un nume, Dennis?

– Deocamdată ajunge ăsta.

– Cum l-ai cunoscut pe Ronald Kubik?

– Îl cunosc.

– Din Vietnam?

– Mai bine nu discutăm despre asta.

– Te deranjează dacă fumez?

– Aş prefera să n-o faci.

Schiță un surîs amabil, dar numai cu buzele.

– Bine, zise ea. Mă bucur că am lămurit treaba *asta*. Unde lucrezi?

– La Langley, spuse el, cu chipul imobil.

– A, la Agenție. Trebuia să-mi închipui. Nu cred că vrei să-mi spui și la ce direcție.

El dădu din umeri și zîmbi. Era aproape un surîs fermecător de copil.

– Ce-ar fi să revenim la treburile noastre?

Costumul său era cutat la subsuori, de parcă l-ar fi purtat în fiecare zi. Cu siguranță nu lucra în cămașă cu mînecă scurtă. Claire bănui că era un oficial de rang înalt al CIA.

– Presupun că nu știi prea multe despre felul cum funcționează sistemul militar, spuse el.

– Sînt pe cale să învăț.

El zîmbi din nou.

– Din ceea ce vezi?

– N-am de gînd să-mi iau notițe, dacă la asta te referi.

– Ei bine, atunci cînd o unitate de luptă se întoarce la bază după o acțiune, comandantul trebuie să întocmească un raport. În armată se numește Raport După Acțiune. Așa că te rog să-mi spui: sînt sigur că voi ați studiat dosare cu dezvăluiri și așa mai departe. Ați găsit vreo copie a acestui Raport După Acțiune pe care l-a întocmit colonelul Marks după atrocitățile din La Colina?

– Nu. Am cercetat o sumedenie de cutii cu documente, dar așa ceva n-am găsit.

– Și nici n-o să găsiți. Nu există. Eram doar curios să știu dacă au falsificat vreun act. Poanta e următoarea: atunci

cînd Departamentul 27 s-a întors la bază, colonelul Marks – acum generalul Marks – a redactat ceea ce se numește un MPD. Asta înseamnă „memoriu pentru dosar". Pentru a relata povestea lui, versiunea lui asupra celor întîmplate. Trei sau patru rînduri, scrise de mînă. Înțelegi, Marks e un tip meticulos, da? Organizează totul pînă în cele mai mici amănunte. În armată circulă o vorbă – MPD egal AS. Știi ce înseamnă AS?

– Da, chiar și noi ne acoperim spatele la Facultatea de Drept.

Dennis nu zîmbi.

– Trebuie să obții MPD-ul ăla.

– Cum?

– Menționează-l în cererea pentru studierea documentelor.

– Crezi că o să-l obținem?

– Greu de spus. Pentagonul se pricepe să „rătăcească" documente. Congresul american a încercat să obțină dosarele privind Guatemala. A durat cinci ani. Pentagonul a afirmat că le rătăcise.

– Bine. Deci, nu obținem MPD-ul. Oricum, la ce ne-ar folosi. Am avea aceeași istorie de rahat despre Tom... ăăă, Ron, care a masacrat niște oameni nevinovați.

– Poate.

Chelnerul aduse paharul de whisky cu sifon comandat de Claire, dar Dennis își trăsese deja pardesiul oliv pe el.

– Dumneata trebuie să ai o copie pe undeva.

El schiță un zîmbet, dezvăluind o dantură perfectă.

– Păi, de fapt, e posibil. Dar n-o să-ți vină să crezi în

ce dezordine sînt dosarele noastre. O să pun pe una din subalternele mele să caute. O să te anunț dacă apare ceva.

– Și ce-o să dovedim cu asta?

– Poate faptul că Marks e sau nu un mincinos. Ascultă, nimeni n-o să depună mărturie împotriva generalului Marks. Dar poate că nici n-o să ai nevoie de asta.

Jackie nu se culcase atunci cînd se întorsese Claire. Se duseră să fumeze și să bea un whisky în „cămăruța" de lîngă spălătorie. Nu mai țineau cont de regula ei de-a-nu-fuma-în-casă. Buna-cuviință fusese uitată.

– Oho, poveşti cu spioni, zise Jackie. Grozav. Tipul ăsta pare să fie... cum îl cheamă... G. Gordon Liddy. Îl ştii, tipul din afacerea Watergate care îşi ținea degetul deasupra flăcării unei lumînări ca să arate ce bărbat e el?

– Cred că toate arătările cu chelie vor să fie G. Gordon Liddy.

– De ce te ajută?

– Asta-i marea întrebare. Cred că o face fiindcă-i un prieten de-al lui Tom.

– De cînd?

– N-a vrut să spună.

– Crezi că spune adevărul?

– Să vedem dacă aduce ceva.

– Dar asta te-a întărit în convingerea că Tom ți-a spus adevărul.

– Ardoarea lui Tom m-a făcut să cred asta. Fără nici o legătură. Am auzit vocea adevărului din gura unui om disperat. Și nu și-a pierdut încrederea. Știi, ultima dată cînd

l-am vizitat la închisoare, mi-a spus că voia să se ducă la liturghie, dar nu l-au lăsat să plece din celulă. I-au adus preotul acolo.

– Livrare la domiciliu. Asta e. Crezi că-l poți aduce să depună mărturie?

– Nu știu, spuse Claire cu amară ironie. Operații estetice, schimbarea numelui, falsă identitate – sînt sigură că ar fi un martor grozav.

– Da, înțeleg.

– Și nu e numai asta. Cred că ar reuși să depună mărturie; știu că ar reuși. Dar dacă am face-o, toate acele episoade din tot trecutul lui, din viața lui așa cum se pare că a fost, ar deveni plauzibile. Așa cum sînt ele, măsluite, deși nu putem dovedi asta: ce a făcut în Vietnam, faptul că a fost sau nu un fel de ucigaș oficial care i-a omorît pe dezertorii americani sau dacă s-a purtat ca un nebun cu cîinii.

– Cu cîinii?

Claire își aprinse altă țigară.

– E ciudat, nu-i așa, cît de tare sîntem noi revoltați de uciderea cîinilor mai mult decît de a oamenilor?

– Presupun că soldații americani din Vietnam erau puși pe rele. Cîinii sînt nevinovați.

Scoase două șuvițe de fum pe nări.

– Te-a sunat secretara de la facultate, Connie. Are o listă lungă cu oameni care vor să te angajeze.

– Presupun că i-a refuzat.

Jackie încuviință.

– Au sunat iarăși cei de la *Washington Post*. Cred că s-au supărat rău că nu vrei să vorbești cu ei.

– Nu am de ce să discut cu jurnaliştii.

– Ei consideră că au dreptul moral, lăsat de la bunul Dumnezeu, să stea de vorbă cu tine.

Se aşternu tăcerea.

– Claire, spuse Jackie într-un tîrziu.

– Da.

– Dacă există posibilitatea – fie şi cea mai măruntă – ca el să fie vinovat, să fie monstrul despre care acuzarea susţine că ar fi, ai mai dori ca el să se afle alături de Annie?

– Dacă e vinovat, sigur că nu.

– Îmi pare bine că aud asta, spuse Jackie cu un aer sumbru. Pentru că în ultimele săptămîni, am avut impresia că eşti mai întîi soţie şi pe urmă mamă, că fiica ta se află *pe planul doi*. Uită-te la Annie, ce reacţii are. Dă-ţi seama cît de mult ai ignorat-o.

Claire se uită la Jackie şi înţelese cît de furioasă era. N-o văzuse niciodată astfel. Încă o dată, Jackie sărea mînioasă în apărarea nepoatei sale.

– Fac ce pot, zise Claire cu glas scăzut. Muncesc zi şi noapte...

– Hai, termină, spuse brusc Jackie. De obicei o răsfăţai. Pînă să se întîmple toate astea. Acum, de-abia îi mai adresezi cîte o vorbă. Iisuse Hristoase, tu eşti singurul părinte al acestei copile, Claire! Are mare nevoie de tine. Mai multă decît are nevoie soţul tău. El îşi poate lua alt avocat. Annie nu poate avea altă mamă.

Claire o fixa şocată, incapabilă să-i răspundă.

Stînd în pat, trează, Claire nu reuşi multă vreme să adoarmă; se gîndea la cele întîmplate, cu mintea zburîndu-i

în toate părţile. Îşi făcea reproşuri pentru felul cum îşi neglijase fiica. Nu reuşi să adoarmă pînă tîrziu după ora două.

La ora trei treizeci şi şapte dimineaţa, telefonul sună. Sări în sus şi întinse mîna după receptor, cu inima bătînd să-i spargă pieptul.

– Da?

Privea ţintă cifrele roşii ale ceasului de pe noptieră. La telefon nu se auzea nimic. Era pe cale să închidă, atunci cînd se auzi o voce. O voce stranie, metalică şi găunoasă. Modificată electronic.

– Poate că te întrebi cine vrea să-l bage la închisoare.

Vocea avea un timbru grav, alterat.

– Cine e? întrebă Claire.

– Waldron e doar unul de la înaintare, spuse vocea. Apoi se aşternu tăcerea.

– Cine e? repetă Claire.

Legătura se întrerupse.

Claire reuşi să adoarmă după mai bine de o oră.

30

Îmbrăcat în salopeta albastră de deţinut şi cu lanţuri la mîini şi la picioare, Tom arăta foarte neajutorat. Escorta lui, cei doi gardieni solizi de la închisoare, se afla în apropiere, urmărindu-l cu atenţie în timp ce examina o mitralieră. Erau într-o cameră mare, pustie, de lîngă un depozit de armament de la Quantico.

Arma, un M-60, avea ceva mai mult de un metru lungime, era sigilată într-un sac lung din plastic şi era considerată probă la proces. Se pretindea că era arma lui Tom, cea pe care o folosise pe cînd făcea parte din Detaşamentul 27, cea cu care se presupunea că masacrase optzeci şi şapte de civili. Pentru Claire era doar o mitralieră; nu mai văzuse niciodată vreuna de aproape.

Ea şi Grimes stăteau pe nişte scaune metalice, în timp ce Tom întorcea arma pe toate părţile.

– Ştii cum i se spune locului ăstuia? întrebă Grimes. Scorbura Adormită din Quantica.

– De ce? zise Claire, fără să pară curioasă.

– Fiindcă e liniştit şi înconjurat de copaci.

– Şi atît de paşnic, spuse Claire cu ironie. Vreau să se întoarcă Embry.

– Ce?

– Ai auzit bine. Îl vreau pe Embry înapoi în echipă.

– Ce te face să crezi că o să revină?

– Faptul că acum se ocupă probabil de drogaţi şi şoferi care conduc beţi. O să sară în sus bucuros cînd o să audă.

– El a plecat, nu uita. Nu l-am dat noi afară.

– L-am făcut de ruşine şi l-am determinat să plece. Şi ne-am înşelat asupra lui. L-am acuzat că a furnizat informaţii, iar acum ştim că biroul meu era înţesat de microfoane. Avem nevoie de el. Ne trebuie cineva din interior, dumneata ai spus asta. Avem nevoie de cineva pentru interogatoriu şi pentru strîngerea dovezilor, să facă toate treburile de rutină pentru care noi nu avem timp.

– Hei, nu pe mine trebuie să mă convingi. Vorbeşte cu el. Sînt al naibii de sigur că n-o să vrea.

Strigă apoi spre Tom:

– Ţi se pare cunoscută puşca aia?

– Ce pot spune? zise Tom. Adică de unde să ştiu că e a mea? Serios. E un M-60. Tot ce ştiu sigur e că noi foloseam tipul ăsta de armă.

– În mod sigur vom aduce un expert independent s-o examineze, dar şi muniţia şi tuburile cartuşelor trebuie verificate, zise Claire. N-am încredere în ei.

– Mă întreb de ce, spuse Grimes. Există un număr al seriei acolo. Gravat pe încărcător. Ţi se pare cunoscut?

– Grimes, zise Tom, îți închipui că-mi pot aminti numărul seriei după atîția ani?

– Încercam să te ajut. Mă gîndeam că militarii care acționau sub acoperire își ștergeau numărul seriei de pe arme, pentru a nu fi identificate dacă ar fi fost găsite.

– Poveşti de adormit copiii, spuse Tom. Făceam parte din armată – aveam nevoie de numerele astea ca şi ceilalți ca să ştim unde se află. Pentru noi era doar o fantezie. Noi foloseam arme noi, cumpărate de guvernele din Panama sau Honduras, care nu figurau în evidențele depozitelor.

– Ar fi uşor să ne dăm seama dacă asta a fost arma care i-a ucis pe toți oamenii ăia? întrebă Claire.

– Sigur, replică Grimes. Se face o analiză balistică, se compară tuburile cartuşelor şi gloanțele cu calibrul mitralierei, pentru a vedea dacă există vreo potrivire.

– Şi dacă există? întrebă Claire. Cum pot ei dovedi că Tom a tras?

– Dacă există o potrivire, zise Tom obosit, înseamnă că asta nu e puşca mea.

Vocea lui avu dintr-o dată un ton resemnat.

– Dar se consemna undeva cine folosea fiecare armă?

Tom dădu din umeri, privind în pămînt.

– Da, zise el încet. Fiecare dintre noi avea cîte o mitralieră, o puşcă şi un pistol. Tot timpul foloseau aceleaşi arme. Trebuia să semnăm pentru ele.

– Deci există aceste consemnări, spuse Claire.

– Ale depozitelor de arme, zise Grimes.

– Dar noi nu le avem.

– Nu ne-au parvenit încă. Poate că nici ei nu le au.

– Dacă e o dovadă de disculpare, spuse Claire, pot să jur că le-au „pierdut". Iar fără aceste consemnări nu există un caz.

– Poate să fie arma mea, zise Tom şi mai încet, acoperindu-şi ochii cu o mînă, dar dacă asta e... nu e cea care a tras în oameni. Şi dacă e cea care a tras în oameni... Sughiță dintr-o dată. Claire?

Ea îl privi cu atenție. Fusese un suspin, pe care încercase să şi-l reprime. Plîngea. Bruscheţea acestei reacții o sperie pe Claire. Tom se aplecă în față, spre ea. Gardienii săriră spre el şi-l trîntiră la podea. Se auzi un zgomot sec – țeasta lui lovindu-se de pardoseală. Însoțitorii săi păreau satisfăcuți. El strigă de durere.

– Iisuse, spuse Grimes.

– Ce faceți? țipă Claire.

– E soția mea, pentru Dumnezeu! zise Tom. N-am dreptul s-o ating?

Gardienii tăceau.

– Claire, vreau să vorbesc cu tine! Doar noi doi!

– Nu putem permite asta, doamnă, zise unul din paznici.

– Aceasta e o vizită oficială, spuse ea. Avem dreptul să vorbim fără să fiți de față.

Îl duseră pe Tom în camera de gardă, apoi se instalară afară împreună cu Grimes, în vreme ce Claire şi Tom stăteau de vorbă. El părea că-şi revenise.

– Îmi pare rău. Numai că nu-mi iese din minte.

– Ce anume?

– Tot ce mi se întîmplă. *Statele Unite contra lui Ronald Kubik.* Mă gîndesc uneori şi-mi zic că e, poate, un vis urît. Dar asta e realitatea. Asta se întîmplă. N-or să-mi dea drumul niciodată. Acum înţeleg asta. E ceva foarte real.

– Înţeleg ce simţi, zise ea încet.

Simţea cum i se strînge inima. Voia să plîngă pe umărul lui, însă ştia că nu trebuia să-şi piardă cumpătul. El avea nevoie de forţa şi încrederea ei, chiar dacă nu reuşea să i le ofere.

– E un coşmar, pentru noi toţi. Dar nu trebuie să-ţi pierzi încrederea. Eu şi cu Grimes facem tot ce putem. N-o să-i lăsăm să scape nepedepsiţi. Îţi promit.

– Embry, zise Claire atunci cînd el răspunse. Terry.

– Doamnă... Claire. Bună.

Părea bucuros să-i audă vocea.

– Cum merge?

– Toate vechi, nimic nou, spuse ea. Vrem să te întorci în echipă.

Urmă o pauză lungă.

– V-aţi dat seama că nu eu am fost informatorul.

– Niciodată n-am crezut asta.

– Vrea şi Grimes să mă întorc? Sau doar dumneata?

– Da, vrea şi el. Sigur.

– Dar n-o să mai fiţi bănuitori? Adică, vreţi să dau şi testul cu poligraful?

– De unde ştim noi că n-ai fost antrenat să-l păcăleşti? răspunse Claire rîzînd.

31

La ora nouă fără un sfert dimineaţa, Waldron aştepta în faţa uşii sălii de judecată de la subsol, nu departe de Grimes şi Embry. Cînd sosi Claire, îi făcu semn cu mîna.

– Doamnă Chapman.

– Domnule maior, zise e amabilă.

– Eşti pregătită să facem un tîrg?

Claire încercă să-şi ascundă uimirea.

– Nu m-am gîndit la asta.

– Mi-ar plăcea să te cred. Mi s-a cerut să-ţi fac o ofertă. Personal, mă opun oricărei tîrguieli – cred că ştii asta. Sînt pregătit să cer pedeapsa cu moartea şi sînt ferm convins că o putem obţine, în condiţiile actuale. Dar mi s-a cerut să fac această ofertă.

– Te ascultăm.

Embry şi Grimes se apropiară.

– Sîntem dispuşi să ne rezumăm la acuzaţia de omor prin imprudenţă – articolul 119.

– Cu cîte capete de acuzare? întrebă Grimes.

– Unul, spuse Waldron.

Grimes ridică din sprîncene.

– Nu optzeci şi şapte. Acelaşi tip de conduită.

– Omorul prin imprudenţă înseamnă cincisprezece ani, interveni Embry.

– Aici e esenţa tîrgului nostru, spuse Waldron. Insistăm pentru păstrarea secretului absolut. În scris, desigur. Dacă guvernul din Salvador află ceva despre afacerea asta, se va declanşa un scandal internaţional major. Sergentul Kubik nu va vorbi nimănui despre împrejurările acestui incident, despre termenii acestei înţelegeri sau despre orice altceva legat de aceste negocieri. Fără cărţi, articole de revistă, scrisori către editori. Nici un fel de publicitate. Nici o conversaţie particulară despre acest caz.

Embry şi Grimes dădură din cap. Claire îl urmărea pe Waldron, cu chipul inexpresiv.

– De asemenea, li se va cere tuturor avocaţilor, asistenţilor şi anchetatorilor să semneze declaraţii de păstrare a secretului, continuă Waldron. În plus, renunţaţi la revizuirea procesului la Curtea de Apel. Kubik va fi demis din armată pentru dezonoare şi va pierde toate plăţile şi indemnizaţiile.

– Şi care e pedeapsa? întrebă Grimes.

– Va face cinci ani, spuse Waldron. Iar orice pedeapsă mai mare de cinci ani va fi suspendată vreme de cincisprezece ani de la data procesului. Păstrarea secretului va face parte din clauza de bună purtare. Dacă violează secretul, anulăm înţelegerea şi el se întoarce la Leavenworth.

Grimes se întoarse spre Claire. Pe un ton sumbru, Waldron zise:

– Nu-i rău deloc, nu? Cinci ani pentru uciderea a

optzeci şi şapte de oameni? N-o să găsiţi niciodată o asemenea ocazie.

– De ce ai devenit brusc atît de interesat să faci un tîrg? întrebă Claire.

– Pentru că e vorba de un proces lung, dificil şi costisitor, iar noi credem că e mai bine pentru toată lumea să ajungem acum la o înţelegere.

– Cînd vrei să afli răspunsul?

– Acum.

– Acum? Eşti nebun. Trebuie să vorbesc cu soţul meu.

– Va fi aici în cîteva minute. Trebuie să te avertizez că tîrgul ăsta devine secret de îndată ce va fi trimis în judecată.

– Mai avem trei săptămîni pînă la proces, zise Claire. De ce atîta grabă?

– Vreau doar să ştiu ce-aţi hotărît înainte de punerea sub acuzare. Ceea ce se va întîmpla peste cinci minute.

Atunci cînd Claire îi spuse lui Tom despre oferta lui Waldron, în vreme ce i se scoteau lanţurile în Sala de judecată, el dădu din cap în semn de refuz.

– De ce nu? întrebă Claire. Păstrarea secretului nu e mare lucru – tu n-ai suflat o vorbă despre asta vreme de treisprezece ani! Iar cinci ani la Leavenworth – sigur, nu desconsider asprimea oricărei perioade de detenţie, dar pare o perspectivă grozavă, ţinînd cont de alternativă.

– Claire, sînt un om nevinovat, spuse Tom. Nu o să fac cinci ani pentru o crimă pe care nu am comis-o. Oricum, n-aş supravieţui la Leavenworth. M-ar ucide. Iar dacă propun un tîrg, asta înseamnă că le e frică. Frică de ce am putea dezvălui la proces. De ce ar putea deveni public. Nu simţi şi miros de sînge?

– Eşti îngrozitor de curajos pentru un om care are în faţă posibilitatea de a fi executat. Ăsta e un joc, Tom. Cu o miză uriaşă.

– Tot ce-am făcut în viaţă a fost un joc, spuse el.

Lui Grimes nu-i venea să-şi creadă urechilor. Îi şopti lui Tom:

– N-am auzit eu bine sau tocmai ai respins oferta lui Waldron?

– *N-o să fac puşcărie pentru o crimă pe care n-am comis-o!* şopti Tom apăsat.

Grimes se întoarse spre Claire.

– Nu l-ai *făcut* să accepte?

– Nu-l pot face să accepte un tîrg, îi şopti ea.

– Omul ăsta o să-ţi decline mai tîrziu competenţa, zise el, dezgustat.

Claire se apropie de masa acuzării şi-l bătu pe Waldron pe umăr.

– Renunţăm la tîrg, spuse ea.

– Kubik a auzit condiţiile şi n-a sărit în sus de bucurie? zise Waldron. Vorbeşti serios?

– Fără închisoare, cădem la învoială.

– Nu mă tocmesc.

– Atunci mergem la proces.

Waldron îi aruncă un zîmbet de învingător.

– O să-ţi doreşti să fi acceptat.

– Poate.

– Crede-mă. Nu ştii ce se află în rezervă.

– Nici dumneata, spuse Claire.

PARTEA A PATRA

32

Toată lumea în picioare! strigă aprodul.

Judecătorul Farrell, purtînd roba neagră peste uniforma de gală, pătrunse în sală şi urcă pe podiumul de judecată. Se aşeză pe fotoliul tapiţat cu piele cu spătar înalt. Rosti în microfon, cu voce tunătoare:

– Vă rog să luaţi loc. Deschid lucrările acestei audieri în conformitate cu articolul 39(a).

Waldron rămase în picioare.

– Această curte marţială este convocată de către secretarul de stat al armatei, prin citaţia 16-98, zise el. În cadrul curţilor marţiale, acuzatorul îndeplineşte şi funcţia de grefier. *Statele Unite* împotriva *sergentului clasa întîi Ronald M. Kubik.* Acuzatul este învinuit de încălcarea articolului 85 – dezertare, şi de încălcarea articolului 118 – crimă cu premeditare, optzeci şi şapte de capete de acuzare.

Şi continuă să citească lista preliminariilor. În faţa completului de judecată se află raportul curţii, aceeaşi femeie

blondă de vîrstă mijlocie care fusese şi la ultima şedinţă, aşezată la o masă mică, purtînd pe cap o pereche de căşti. Ledurile de la magnetofonul din faţa ei scînteiau linii verzi ce se aprindeau cu intermitenţă.

– În regulă. Eu sînt colonelul Warren Farrell, din armata Statelor Unite, începu judecătorul. Am fost desemnat pentru acest proces de către consiliul judecătorilor militari. Am fost autorizat în conformitate cu articolul 26(a) al Codului de justiţie militară. Doreşte vreuna din părţi să decline competenţa judecătorului militar?

Se referea la dreptul părţilor, rareori folosit, de a pune sub semnul întrebării, chiar de a contesta competenţa judecătorului desemnat de a conduce procesul.

Waldron se ridică.

– Nu, domnule judecător.

Claire se sculă în picioare.

– Da, domnule judecător. Noi dorim.

Grimes se lovi cu palma peste frunte. Sunetul se auzi pînă la masa acuzării, unde căpitanul Hogan zîmbea cu un aer compătimitor. Grimes încercase s-o facă pe Claire să se răzgîndească în această privinţă, însă ea era hotărîtă.

– Foarte bine, doamnă Chapman, spuse judecătorul Farrell, încercînd să mimeze buna dispoziţie.

– Domnule judecător, întrebă ea, ştiţi de ce aţi fost desemnat pentru a judeca acest proces?

Farrell îşi înălţă bărbia şi-i aruncă o privire piezişă. Luă o gură de cafea.

– Presupun că am fost desemnat pentru experienţa mea în cazurile ce privesc securitatea naţională.

Claire reflectă o clipă la cele auzite, apoi se hotărî să meargă mai departe.

– Vă rog să declaraţi pentru dosar ce conversaţii aţi avut cu vreunul din membrii Biroului Judecătorului Avocat General.

Ochii lui Farrell sticliră imperceptibil. Dar continua să se stăpînească.

– Din cîte îmi amintesc, avocat, am avut una sau două conversaţii de interes strict administrativ.

– Înţeleg. Vă mai rog să declaraţi pentru dosar ce conversaţii aţi avut cu vreunul dintre membrii secretariatului de stat pentru armată sau şeful statului major.

Era o întrebare interesantă, iar Claire se întreba cît de onest avea să fie el şi dacă avea să rişte încercînd să-şi acopere urmele.

Dar judecătorul era prea isteţ. Mai luă o gură de cafea şi privi spre tavan, ca şi cum încerca să rememoreze o amintire îndepărtată.

– Ei bine, avocat, pot să-mi amintesc doar o conversaţie în legătură cu acest caz, pe care am avut-o acum cîteva zile cu unul dintre membrii statului major.

– Puteţi declara pentru dosar ce vă amintiţi din acea conversaţie?

Judecătorul avea o privire inexpresivă.

– O, am vorbit doar generalităţi în legătură cu etapele procesului şi altele asemenea.

Dar de ce să vorbească judecătorul cu cineva din cabinetul generalului Marks despre etapele procesului? N-avea sens.

– Cu cine aţi vorbit, domnule?

– Cu colonelul Hernandez.

Din spatele ei, Claire îl auzi pe Grimes exclamînd:

– Cum?

Încercînd să-şi ascundă uimirea, Claire întrebă:

– Colonelul Hernandez se află în subordinea dumneavoastră?

– Nu, nu se află.

Judecătorul îşi pierdea în mod vizibil răbdarea.

– Domnule judecător, aţi mai vorbit vreodată cu colonelul Hernandez despre etapele unui proces?

Vocea lui părea acum ezitantă.

– Nu cred, nu.

– N-a mai avut niciodată vreo conversaţie cu dumneavoastră privind etapele vreunui alt proces?

– Cum am spus, nu-mi amintesc de alte conversaţii.

– Acum, domnule judecător, ne puteţi preciza ce aţi vorbit cu colonelul Hernandez?

Dar Farrell se săturase.

– Avocat, eu sînt un om ocupat, zise el cu asprime. Zilele mele de lucru sînt programate pînă la ultimul minut. Stau de vorbă în fiecare zi cu zeci de oameni, despre sute de lucruri. Din nefericire, nu-mi amintesc întotdeauna fiecare cuvînt pe care l-am rostit. Acum, dumneata sau acuzarea doriţi să formulaţi recuzarea judecătorului militar?

Waldron se ridică.

– Domnule judecător, cu siguranţă noi nu solicităm recuzarea.

– Domnule judecător, noi solicităm o scurtă suspendare a şedinţei, pentru a ne consulta asupra recuzării, zise Claire.

– Şedinţa se suspendă pentru zece minute, zise judecătorul Farrell şi lovi cu ciocanul în masă.

După ce Claire se aşeză, Grimes o strînse de umăr.

– Vreau să-ţi pun o întrebare simplă. Ţi-ai ieşit din minţi sau doar ai fumat prea multă marihuana? Nu te gîndeşti

serios să-l recuzi, nu-i aşa? Fiindcă *nu avem* nici un motiv.

– Nu, admise ea. Din nefericire, e tare ca piatra şi nu putem folosi nimic împotriva lui.

– Foarte bine, a vorbit cu Hernandez. Mare surpriză. Deci, vrei doar să-l enervezi pe ticălosul ăsta?

– Grimes, vreau să-l fac să înţeleagă că îl urmărim cu atenţie şi că ar face foarte bine să acţioneze cu mare grijă.

Cînd şedinţa fu reluată, Claire spuse:

– Domnule judecător, nu avem în acest moment un motiv de recuzare.

Judecătorul Farrell păru că-şi reprimă un zîmbet.

– Foarte bine. Acuzatul este rugat să se ridice.

Tom se sculă încet de pe scaun. Fusese instruit despre ce trebuia să spună.

– Sergent Kubik, în ce fel doreşti să fii judecat?

Tom cunoştea răspunsul.

– De către o curte marţială avînd un juriu format din ofiţeri, domnule.

Membrii juriului erau selectaţi de către autoritatea care făcea convocările. Influenţarea juriului era ilegală, totuşi era cunoscut faptul că acest lucru se mai întîmpla. Se pornea de la premisa că membrii juriului erau liberi să voteze conform propriei lor conştiinţe, fără îndrumări din afară sau „influenţă comandată". În general, membrii trebuiau să fie superiori în rang acuzatului. Dacă acuzatul era un subofiţer, avea dreptul să ceară ca măcar o treime dintre membrii juriului să fie subofiţeri; dar Grimes îl îndemnase pe Tom să solicite numai ofiţeri, care erau consideraţi mai demni de încredere şi mai puţin nechibzuiţi. Sau cel puţin aşa îi spusese Grimes.

– Cine doreşti să te reprezinte? întrebă judecătorul.

– Doamna Chapman, domnul Grimes şi căpitanul Embry, domnule.

– Se aprobă această cerere. Acum, acuzatul va fi învinuit. Apărarea solicită să i se citească acuzatului învinuirile?

– Renunţăm la citirea lor, domnule judecător, zise Claire.

– Sergent clasa întîi Kubik, te voi întreba cum pledezi, dar înainte de asta, îţi atrag atenţia că orice cerere de respingere sau pentru alte reparaţii trebuie făcută acum.

– Domnule judecător, apărarea are un număr de cereri, spuse Claire.

Ochii judecătorului sticliră. Cererile nu erau o surpriză, de vreme ce el le ceruse să le formuleze cu trei zile înainte de punerea sub acuzare şi să le prezinte în absenţa juriului. Întreaga procedură era o formalitate, un ritual perfect codificat, un dans Kabuki.

– Sergent Kubik, zise Farrell, poţi să iei loc.

Tom se întoarse la scaunul său cu o mişcare vioaie. Fusese singura dată cînd i se ceru să vorbească în instanţă şi tocmai se achitase de această sarcină.

Şi dansul Kabuki începu; Claire îşi prezentă argumentat cererile, una după alta, iar Waldron, în picioare, se străduia să o respingă pe fiecare. Erau mai multe. Cerere pentru revocarea curţii marţiale, pe temeiul insuficienţei probelor. Cerere *in limine* pentru excluderea dintre dovezi a dosarului din Vietnam al lui Tom, despre care acesta susţinea că fusese măsluit, pe temeiul că nu era relevant pentru învinuirile ce i se aduceau.

Şi tot aşa. Judecătorul Farrell scria înfuriat, în vreme ce Claire vorbea, expunîndu-şi motivele. Toată povestea dură cîteva ore. După ce Claire sfîrşi, judecătorul spuse:

– Avocat, am analizat cererea dumitale de revocare, ca şi mărturiile şi dovezile în sprijinul ei, la fel cu dovezile

prezentate de acuzare, şi se respinge. Constatările mele privind faptele şi concluziile legale vor fi anexate la dosarul procesului, înainte de autentificare.

Nu era o surpriză, dar Claire dorea să păstreze dosarul în forma iniţială.

– Obiectez faţă de decizia dumneavoastră, domnule judecător.

– Obiecţia se respinge. Pe urmă, avocat, am analizat cererea dumitale pentru admiterea unui martor expert care să aducă drept mărturie un test la poligraf cu caracter disculpatoriu, care să facă propria sa declaraţie, ca şi dovezile acuzării. Cererea se respinge. Constatările mele privind faptele şi concluziile legale vor fi anexate la dosarul procesului, înainte de autentificare.

Aceasta era o pierdere importantă, iar Claire sări în sus.

– Obiectez faţă de decizia dumneavoastră, domnule judecător.

– Obiecţia se respinge.

Şi tot aşa, una după alta. Fiecare cerere, atît de măiestrit prezentată, atît de convingător argumentată – respinsă. Claire sărea în sus de fiecare dată, ca o jucărie cu arc, prezentîndu-şi obiecţia, dar asta era situaţia. Respinsă. Cu un licăr de triumf în ochi, judecătorul Farrell spuse în cele din urmă:

– Alte cereri, avocat?

Grimes dădea din cap, încruntat. Tom privea drept înainte, nevenindu-i să creadă. Embry părea absent, tulburat.

– Da, domnule judecător, zise Claire, ridicîndu-se obosită în picioare. Apărarea recuză încă o dată caracterul exclusiv al acestor proceduri. Acuzatul, aşa cum continuăm să susţinem, are dreptul la un proces public, garantat de Primul şi Al Şaselea Amendament, pe care cu respect...

– Nu, zise scurt judecătorul Farrell.

– Domnule judecător?

– Am discutat despre asta, aşa că las-o baltă.

– Domnule judecător, apărarea susţine respectuos că un astfel de proces...

– Stai jos. Am spus s-o laşi baltă. Nu vreau să mai aud de asta.

Faţa roşcovană a judecătorului se înroşi şi mai mult.

– Acuzarea a expus deja o pledoarie convingătoare despre faptul că drepturile acuzatului nu sînt compromise prin desfăşurarea procesului cu uşile închise. Că e vorba de probleme serioase de securitate naţională. Toate astea sînt prevăzute de Regula militară a dovezilor 505. Am luat deciziile de rigoare. Eşti atentă la desfăşurarea lucrărilor?

De pe scaunul de la masa apărării, Claire spuse:

– Domnule judecător...

– Să-ţi spun ceva, doamnă Chapman. Tare şi răspicat. Nu vreau să mai aud de asta. Şi dacă o să ridici chestiunea asta în faţa juriului, o să te expun dispreţului curţii, m-ai auzit?

– Da, domnule, zise Claire.

Spre Grimes, murmură:

– Mai tot timpul sînt expusă dispreţului acestei curţi.

– Ai spus ceva? se răsti judecătorul.

– Nu, domnule.

– Bine. Să ştii că vorbesc foarte serios. Dacă aduci în discuţie problema asta în faţa membrilor – asta înseamnă juriul, ţi-o spun fiindcă nu pari prea familiarizată cu regulile de judecată ale curţii marţiale – o să te trimit şi pe dumneata la închisoarea din Quantico. Şi nu ştiu cum funcţionează treaba asta la *Cambridge,* profesore, dar pe-aici avertismentele nu sînt obligatorii. Şi nu mai ai dreptul să faci apel. M-ai auzit?

Claire se ridică.

– Nu puteţi impune lucrul ăsta. Eu sînt avocat civil, ceea ce înseamnă că nu mă supun jurisdicţiei dumneavoastră. Şi în mod sigur nu mă puteţi arunca într-o închisoare militară.

– Vrei să vezi dacă pot?

Claire şi judecătorul se priviră ţintă cîteva lungi momente, apoi Claire se aşeză. Grimes îşi acoperi ochii cu mîna şi se cufundă în scaun. Farrell zise:

– Eşti pregătită să susţii pledoaria în interesul clientului dumitale?

– Da, domnule, spuse Claire cu dispreţ rece. Sînt pregătită.

– Acuzat, te rog să te ridici.

Tom se ridică în picioare.

– Domnule preşedinte, spuse Claire, prin avocat, sergentul clasa întîi Ronald M. Kubik pledează, pentru toate învinuirile şi capetele de acuzare, nevinovat.

– Foarte bine. Am înţeles pledoaria şi poţi să iei loc.

Se aşezară. Claire luă mîna lui Tom şi i-o strînse cu putere, iar el făcu la fel. Ea îi şopti:

– Gata, am ajuns şi aici.

– Un drum cam greu, nu-i aşa? răspunse Tom.

– Mai greu decît mă aşteptam. Judecătorul ăsta nu dă doi bani pe proces.

– Avocat, strigă judecătorul Farrell, eşti pregătită să asişti jurămîntul preliminar al martorilor?

– Cum? exclamă Claire.

– Am întrebat dacă eşti pregătită pentru introducerea juriului.

Claire se întoarse către Grimes, care era la fel de uluit ca şi ea. Tom zise cu voce tare:

– Procesul ăsta trebuia să înceapă peste trei săptămîni!

– Da, domnule, spuse Waldron, sîntem pregătiţi.

Claire sări în picioare.

– Nu, domnule judecător, în mod sigur noi nu sîntem pregătiţi. Noi am înţeles că acest proces urma să înceapă peste trei săptămîni. E vorba de un proces ce vizează pedeapsa capitală, învinuirile sînt extrem de serioase, iar apărarea nu e pregătită pentru interogatoriile contradictorii ale martorilor.

– Ce vrei să spui cu „am înţeles"? strigă Farrell cu ochii îngustaţi.

Grimes se sculă.

– Aşa ni s-a spus, neoficial, de la biroul Judecătorului Avocat General.

Claire nu-l mai auzise niciodată vorbind atît de neliniştit şi de timorat.

– Da, bine, poate că aţi avut această înţelegere cu biroul Judecătorului Avocat , spuse judecătorul Farrell, dar eu sînt judecătorul militar şi controlez evidenţa sentinţelor.

– Domnule judecător, zise Claire, tocmai am avut azi-dimineaţă o şedinţă de prezentare a cererilor. E limpede că nu ne-am putut pregăti înainte de a cunoaşte deciziile dumneavoastră privind probele noastre. Hotărîrile dumneavoastră asupra admiterii sau neadmiterii anumitor dovezi dau formă cazului nostru. Există anumiţi martori pe care încă nu am avut ocazia să-i interogăm. Pe alţi martori trebuie să-i mai anchetăm, pentru a le corobora sau combate mărturiile.

– Avocat, zise judecătorul Farrell cu răceală, ai avut o grămadă de timp să te pregăteşti.

Lui Claire îi trebui toată stăpînirea de sine ca să nu-i răspundă urît judecătorului.

– Domnule judecător, apărarea n-a stat degeaba. Ne-am

planificat activitatea bazîndu-ne pe programul decis neoficial – adică o perioadă de trei săptămîni între punerea sub acuzare şi proces. Voi mai preciza şi că am încercat în repetate rînduri să-l chestionăm pe martorul esenţial care a depus împotriva clientului meu – şeful de stat major al armatei –, iar acesta ne-a refuzat cererea în mod repetat. De aceea, sîntem cu desăvîrşire nepregătiţi să prezentăm cazul astăzi, nefiind pregătiţi nici să interogăm martorii. Cerem, prin urmare, un termen de o lună pentru a ne pregăti de proces.

– Cererea se respinge, spuse judecătorul hotărît.

Waldron se ridică şi zise:

– Domnule judecător, de la biroul Judecătorului Avocat ni s-a comunicat hotărîrea generalului Marks de a se pune la dispoziţia avocatului apărării pentru un interogatoriu.

Claire îl privi pe Grimes. Asta era o lovitură de teatru. Se ridică în picioare.

– În acest caz, domnule judecător, vă solicităm respectuos un termen de două săptămîni, pentru a pregăti şi susţine acest interogatoriu înainte de începerea procesului.

– Se respinge, spuse judecătorul Farrell.

– Domnule judecător, interveni Grimes, apărarea va accepta amînarea într-un proces în procedură de urgenţă. Urmărirea penală a acuzatului a început, astfel că procedura de urgenţă nu mai este o prioritate. Tot ce contează acum este să ştim dacă clientul nostru va avea un proces corect şi *nu va obţine* un astfel de proces dacă avocatul apărării nu e pregătit.

– Ei bine, avocat, zise Farrell, apărarea *trebuia* să fie pregătită, iar dacă nu e, asta nu e vina instanţei. Acest caz se va judeca astăzi.

Grimes se lăsă în scaun, copleşit. Tom făcu ochii mari şi se întoarse spre el şoptindu-i:

– Vorbeşte serios?

– Asta-i o instanţă militară, murmură Grimes. Au dreptul. Numai într-o instanţă militară.

– Jigodia dracului! şopti Embry, nevenindu-i să creadă.

– Domnule judecător, spuse Claire, rămasă în picioare, obiectăm încă o dată faţă de începerea procesului astăzi.

– Obiecţia dumitale a fost consemnată şi respinsă, avocat. Sînteţi pregătiţi pentru interogarea martorilor?

– Pregătiţi, domnule judecător, strigă Waldron.

– Domnule judecător, spuse Claire, ne-am făcut deja cunoscută poziţia privind acest aspect. Nu sîntem absolut deloc pregătiţi, deoarece ni s-au dat asigurări că acest proces nu va începe mai devreme de trei săptămîni.

Farrell îşi îndreptă arătătorul butucănos spre ea.

– Am spus, sînteţi pregătiţi pentru interogarea martorilor?

– Dacă o să ne obligaţi să începem procesul, zise Claire caustică, vom conduce interogatoriile cu toată priceperea noastră.

– Foarte bine, spuse Farrell. Vă dau două ore pentru a vă formula întrebările pentru juriu. Deoarece a sosit ora mesei, va fi exact timpul unei pauze.

Şi lovi cu ciocanul în masă.

33

Acuzarea este pregătită să prezinte o expunere a faptelor? întrebă judecătorul Farrell.

Waldron se ridică.

– Da, domnule.

Acest dialog avu loc după cîteva ore de interogare a membrilor juriului. După cîteva recuzări motivate de ambele părţi şi după două recuzări definitive, rămaseră două femei şi patru bărbaţi care urmau să decidă soarta lui Tom. Cel mai vîrstnic membru, un locotenent-colonel, deveni preşedintele juriului, echivalentul primului jurat din legislaţia civilă. Era un negru cu un ten mai deschis, care purta ochelari cu rame metalice. Stătea în rîndul din faţă al boxei juraţilor, pe scaunul din centru, avîndu-l în dreapta pe următorul în rang, în stînga pe cel de-al doilea şi aşa mai departe. Formau un grup oarecare şi urmăreau lucrările procesului cu maximă atenţie. Fiecare dintre ei avea autorizaţie de acces la secrete, fiind mai presus de îndoială faptul că aveau să păstreze o discreţie absolută.

*

Waldron începu să vorbească încet, recitînd parcă o litanie. Claire se aşteptase la o tiradă răsunătoare, însă acuzatorul era un tip inteligent.

– Pe data de 22 iunie 1985, în cătunul La Colina, nu departe de San Salvador, optzeci şi şapte de oameni au fost treziţi din somn şi măcelăriţi ca nişte animale.

Reuşise să capteze întreaga atenţie a juriului. Membrii lui nu scriau nimic: judecătorul îi avertizase că expunerea faptelor nu constituia o dovadă şi că nu era nevoie să-şi ia notiţe. Îl priviră pe Waldron cum se apropie de boxă şi se opreşte în faţa lor.

– Aceşti optzeci şi şapte de oameni nu erau soldaţi. Nu erau combatanţi. Nu erau rebeli. Nu aveau nimic de-a face cu luptele care tulburau atunci liniştea ţării. Erau bărbaţi, femei şi copii – civili nevinovaţi.

Iar aceşti civili nevinovaţi nu au fost masacraţi de vreo grupare paramilitară, nici de către soldaţii guvernului salvadorian sau de către rebeli.

Au fost măcelăriţi de către un soldat american.

M-aţi auzit bine: de către un soldat american.

Unul singur.

Şi nu în focul luptei. Nu din întîmplare, ci fiindcă asta îl excita.

Claire îl privi pe Grimes, care dădu din cap. Nu obiecta asupra acestei motivaţii, însemna gestul lui. Nu acum. Nu le atrage atenţia asupra acestui aspect. Nu încă.

– Cum a fost posibil să se întîmple aşa ceva?

Waldron îşi înclină capul, părînd să mediteze la situaţie. Îşi muşcă buza de sus.

– Cu cîteva ore mai devreme, o unitate secretă a Forţelor Speciale ale armatei Statelor Unite, Detaşamentul

27, primise ordinul să cerceteze acest sat şi să stabilească dacă informaţiile primite erau corecte – dacă în acel loc se ascundeau într-adevăr rebeli antiguvernamentali.

În realitate, nu se afla nici unul acolo. Informaţia, aşa cum se întîmplă adesea în vreme de război, era falsă.

Waldron dădu din umeri.

– Iar Detaşamentul 27, sub comanda priceputã a colonelului William Marks – acum şef al statului major al armatei – făcuse această constatare. Şi se pregăteau să se întoarcă la baza lor de la Ilopango.

Şi deodată, fără avertisment, cineva a deschis focul. Cu o mitralieră. Un M-60. Pentru a trage în sătenii vinovaţi.

Claire se întoarse să-i spună ceva lui Tom şi văzu lacrimi curgînd pe obrajii lui. Îi luă mîna şi i-o strînse.

– Veţi auzi toate astea de la doi membri ai unităţii, colonelul James Hernandez, ofiţerul operativ, şi sergentul Henry Abbott, care l-au văzut pe *acest* om.

Waldron se întoarse încet şi merse către masa apărării. Îl arătă cu degetul pe Tom.

– Pe sergentul clasa întîi Ronald M. Kubik. L-au văzut ridicîndu-şi mitraliera şi îndreptînd-o spre cei optzeci şi şapte de săteni, aliniaţi pe patru rînduri, apoi începînd să-i secere.

I-au văzut pe săteni, care nu aveau arme, implorînd îndurare. I-au auzit ţipînd.

Şi l-au văzut pe sergentul clasa întîi Kubik, în timp ce-i mitralia pe cei optzeci şi şapte de civili, cum zîmbea.

Waldron se întoarse către juriu, cu perplexitatea zugrăvită pe chip.

– Zîmbea.

Tom scutură din cap. Continua să plîngă în tăcere. Îi şopti lui Claire:

– Cum poate să mintă în halul ăsta?

– Comandantul, reluă Waldron, generalul William Marks, a fost incapabil, în ciuda eforturilor sale, să oprească această atrocitate.

Membrii juriului erau nemişcaţi. Îl urmăreau fascinaţi. Unul dintre ei îşi pusese arătătorul pe buze. Grefiera, o negresă de vîrstă medie cu un aer obosit, bătea încet la maşină.

– Doi membri ai unităţii ne vor vorbi despre acea noapte cumplită. Ca şi comandantul.

Dar nu ne vom opri la declaraţiile martorilor oculari. Avem şi probe materiale. Vom prezenta dovezi balistice: unele gloanţe folosite pentru a-i omorî pe acei civili şi cîteva tuburi de cartuşe rămase din timpul acelui masacru. Şi vom demonstra fără nici un dubiu că gloanţele respective provin de la arma sergentului clasa întîi Kubik. Nu va exista nici o îndoială, nici o ambiguitate, nici urmă de incertitudine. Avem martori oculari şi avem probe materiale legale.

Şi asta nu-i totul.

După acel incident de coşmar, membrii Detaşamentului 27 au fost rechemaţi la cartierul general al Forţelor Speciale de la Fort Bragg, pentru a raporta despre cele întîmplate. Şapte militari au făcut declaraţii sub jurămînt. Ce-a făcut sergentul Kubik? Sergentul Kubik a fost interogat minuţios, dar a refuzat să dea o declaraţie sub jurămînt.

Apoi a reuşit să fugă din arest.

A fugit. A dezertat din armată. A cutreierat ţara. Şi-a creat o falsă identitate, folosind documente măsluite cu inteligenţă. Şi-a luat alt nume, şi-a inventat chiar şi altă biografie. Apoi a făcut mai multe operaţii estetice, pentru a-şi modifică semnificativ fizionomia.

În cele din urmă, sergentul Kubik, sub numele Thomas Chapman, s-a mutat la Boston, unde a trăit ca un fugar, cu o

identitate falsă şi un nou chip. Vreme de treisprezece ani, a scăpat de judecată.

Pînă acum cîteva săptămîni, cînd o indicaţie norocoasă ne-a pus pe urmele lui, reuşind să-l capturăm cu ajutorul şefilor federali.

Acesta, doamnelor şi domnilor, nu e comportamentul unui om nevinovat. Aceasta este conduita unui om foarte inteligent, foarte calculat, care ştia că e pasibil de pedeapsă pentru comiterea cu sînge rece a unei crime.

Avem reguli, doamnelor şi domnilor. Avem legi. Chiar şi în timp de război – mai ales în timp de război, ar spune unii – purtarea noastră e guvernată de legi stricte. Şi nu măcelărim civili nevinovaţi pentru satisfacerea unei plăceri demente. Asta ar duce la instaurarea nebuniei.

Dovezile pe care le veţi vedea în acest proces vă vor şoca şi vă vor umple de oroare. Tot ce doresc este ca ele să vă impresioneze – pentru a demonstra că noi, americanii, nu trebuie să comitem niciodată astfel de fapte cumplite. Şi pentru a-l găsi şi pe sergentul clasa întîi Ronald Kubik vinovat de crimă de gradul unu.

Dreptatea cere acest lucru.

Waldron se întoarse în linişte la masa lui. Şocată, asistenţa păstra liniştea. Judecătorul Farrell îşi drese glasul.

– Apărarea are de făcut o expunere a faptelor sau îşi rezervă dreptul?

– Ne rezervăm dreptul, domnule judecător.

– Foarte bine. Atunci vom suspenda şedinţa pentru week-end. Luni dimineaţă, la ora nouă treizeci, vom continua cu audierea acuzării.

Claire se cufundă în scaun, sleită de puteri.

34

Pe biroul din bibliotecă se aflau două cutii de carton pătate de grăsime, în care fusese pizza, iar deasupra lor erau aruncate mai multe cutii goale de Coca-Cola. Era o oră tîrzie a serii de vineri. Între expunerea de dimineaţă a lui Waldron şi întîlnirea cu generalul Marks, după-amiază, fusese o zi lungă. Trecuse doar o săptămînă de la audierea în baza articolului 32, dar părea că se scurseseră luni de zile.

Grimes şi Embry erau aşezaţi în fotoliile lor, Ray Devereaux căuta camera de microfoane, urmărind frecvenţele unui mic aparat ce semăna cu un tranzistor cu antenă lungă. Claire păşea de colo-colo.

– Şi dacă nu l-am fi adus niciodată pe general în faţa instanţei? Dacă nu s-ar fi lăudat niciodată că are imunitate? Cînd avea de gînd acuzarea să ne spună şi nouă?

Grimes şi Embry tăcură.

– Nu sînt obligaţi să înştiinţeze apărarea despre orice

garanţie de imunitate, continuă Claire, şi să ne înmîneze o copie a acesteia înainte de punerea sub acuzare?

– De fapt, zise Grimes obosit, scrie aşa: „Sau într-un interval rezonabil de timp înainte de declaraţiile martorilor", cam aşa ceva.

– Ceea ce înseamnă oricînd dracu' vor ei.

– Elementar.

– E curat, anunţă Devereaux. Puteţi vorbi liber.

– Microfoanele n-au împiedicat-o niciodată pe Claire, spuse Grimes.

– Mă întreb dacă am putea ridica această chestiune în faţa judecătorului, zise Claire.

Embry dădu încet din cap, dar nu zise nimic.

– Claire, spuse Grimes, vreau să-ţi spun ceva. Cînd te-ai hotărît să declini competenţa judecătorului, cînd te-ai dat la el, l-ai enervat rău de tot. I-ai pus la îndoială integritatea. Acum cred că-i timpul să te calmezi, să-l laşi în pace pe tip. Nu-l mai enerva.

– N-am de gînd să nu-l mai enervez, replică Claire. Asta e. Nu avem martori care să confirme versiunea lui Tom, iar dacă cerem o amînare, Farrell o să ne rîdă în nas. Declaraţiile sub jurămînt ale celorlalţi membri ai unităţii lui sînt dubios de asemănătoare...

– Crezi că le-au fost impuse? întrebă Embry.

– Trebuie să fie aşa.

– Şi cum putem descoperi asta?

– Într-un singur fel, spuse ea. De la martori. Determinîndu-i pe membrii unităţii care mai sînt încă în viaţă să nu mai recunoască declaraţiile pe care le-au făcut acum

treisprezece ani la Departamentul de Investigații. Așadar, pe cine avem?

Ray Devereaux interveni:

– Cei doi menționați de Waldron ca fiind cei ce l-au văzut pe Tom trăgînd cu mitraliera sînt Hernandez și un tip numit Henry Abbott. Cu Hernandez ați vorbit deja.

– El e băiatul generalului, spuse Grimes. N-o să-l abandoneze niciodată. Deși s-ar putea să reușesc să-l încolțesc, dacă sînt norocos. Cine-i Abbott?

– Sergentul Henry Abbott a părăsit armata în 1985. A intrat în sectorul privat. Mai exact, furnizor de echipamente militare.

– Oare de ce nu sînt deloc surprins? zise Grimes.

– Se află în „relații la nivel guvernamental" cu una dintre marile corporații ce produc echipament militar. Asta înseamnă că vinde Pentagonului. Așa că nu prea cred că o să revină asupra declarației pentru voi. Pentagonul l-a salvat în ultima clipă.

– Se află pe lista martorilor acuzării, zise Embry. Dar nu știm cînd a fost citat.

– Se află la Washington, spuse Devereaux, stăpîn pe situație. La Madison Hotel.

– Hai să-l vedem, zise Claire.

– Am aranjat pentru voi o întîlnire la micul dejun, spuse Devereaux. Mîine dimineață la ora șapte.

– Ce? zise Claire. Mulțumim că ne-ai spus...

– Șapte? gemu Grimes.

– Tocmai am stabilit întîlnirea, spuse Devereaux. Se întoarse spre Grimes. Omul e un matinal.

– Sau poate vrea să ne termine, zise Grimes. Cine mai rămîne pe listă?

– Mai sînt doi, spuse Devereaux. Robert Lentini și Mark Fahey. Pe Fahey am reușit să-l localizez. Face afaceri imobiliare în Pepper Pike, Ohio. Unde naiba o fi asta. Am vorbit cu el. E posibil să vorbească cu noi – e greu de spus. Pare acrit de experiența din armată. Nu prea le duce dorul.

– Tipul de om de care avem nevoie, spuse Claire.

– Pe urmă, mai e și Lentini, continuă Devereaux. Omul misterios. Tot ce am putut găsi e fotografia lui de la înrolare, pe care am trimis-o la verificat; o să primesc rezultatele în cîteva zile, dar nu ne vor fi de nici un folos. În afară de asta, nimic. Nici un dosar despre el. Nici o consemnare a datei cînd s-a retras din armată. Am verificat la Centrul de Cadre Militare din St. Louis, care păstrează dosarele tuturor celor care au părăsit armata. Și la Comandamentul Militar din Virginia, unde se află dosarele militarilor activi. Nimic. Și nici moartea lui nu e consemnată undeva.

– E imposibil, zise Claire. Dacă trăiește, ori e în armată, ori civil. N-avea cum să dispară. Vezi să nu fie vorba de vreo omisiune, cum ar fi o inițială de mijloc greșită sau vreo eroare de transcriere a numelui.

Devereaux o privi țintă.

– Arăt eu ca un idiot?

– Nu răspunde la întrebarea asta, spuse Grimes.

– Foarte bine, zise Claire. Am nevoie de tot ce puteți găsi despre Abbott, chiar acum. Voi, băieți, puteți să rămîneți treji, dacă vreți, dar e aproape două dimineața și eu o să dorm puțin, dacă vreau să discut coerent cu Abbott mîine dimineață.

35

Se auzi un claxonat scurt, iar Claire se duse să deschidă uşa din faţă. Mercedesul maro metalizat era parcat pe alee. Sîmbătă dimineaţa, la ora şase şi jumătate, Strada 34 era pustie. Răsăritul de soare colora cerul în nuanţe pastelate. La intervale regulate, o pasăre scotea triluri melodioase. Pe Claire o durea capul, iar tîmplele îi zvîcneau. Lumina zilei îi străpungea ochii.

– Înalţă-te şi străluceşte, spuse Grimes ironic.

– Am citit materialele despre Abbott pînă aproape de ora patru. Vreau o cafea.

– O să luăm pe drum.

În holul hotelului Madison se întîlniră cu Ray Devereaux. Acesta îi întinse lui Claire un telefon celular Motorola, vorbi cîteva minute, apoi se întoarse în stradă.

Pe Abbott îl găsiră în restaurantul hotelului. Avea tenul arămiu şi un aer prosper – un bărbat de o frumuseţe ciudată. Părul argintiu îl avea dat pe spate, lăsînd să se vadă o frunte

colţuroasă. Purta ochelari cu rame de aur. Era îmbrăcat într-un costum gri, cu cămaşă albă şi o elegantă cravată albastră.

În vreme ce Claire şi Grimes se apropiau de masa lui, îşi privi ceasul, un Patek Philippe din aur.

– Aveţi douăzeci de minute, zise.

Grimes îşi dădu ochii peste cap, dar nu spuse nimic.

– Bună dimineaţa şi dumitale, zise Claire şi îşi puse telefonul mobil pe masă.

Cafeaua băută şi rujul de buze proaspăt aplicat o făceau să arate ceva mai omeneşte. Făcu prezentările.

– Nu am nimic să vă spun, zise Abbott. Nici o lege nu mă obligă să discut cu anchetatorii militari.

– Atunci de ce ai fost de acord să ne întîlnim? întrebă Claire.

– Din curiozitate. Voiam să văd cum arăţi. Am citit despre dumneata.

– Iar acum ştii, zise ea.

– De obicei arată mai bine, o scuză Grimes, dar azi-noapte n-a reuşit să doarmă mai mult de trei ore.

– Avem cîteva întrebări să-ţi punem, spuse Claire.

– De ce dracu' să vorbesc cu dumneata? Am o reputaţie de protejat.

Pot să jur, îşi zise Claire.

– Declaraţia pe care ai dat-o Departamentului de Investigaţii e foarte exactă, spuse ea. Sînt sigură că ţi-au oferit un model ca să-ţi împrospătezi memoria.

– Oricum, n-am văzut nimic din ce se spune că ar fi făcut Kubik.

– În declaraţia pe care ai dat-o sub jurămînt nu scrie aşa ceva, interveni Grimes.

– Da, mă rog, spuse Abbott şi luă o gură de cafea. Un chelner tocmai sosise şi turnase cafea pentru toţi. Claire sorbi

din ea cu nesaţ. Cofeina avu un efect imediat. Inima începu să-i bată mai tare, iar la tîmple îi apărură mici broboane de sudoare.

– Noi ştim adevărul, spuse ea. Toate declaraţiile voastre, ale tipilor din Detaşamentul 27, sînt identice. Ceea ce e bine doar pe jumătate. Pe măsură ce procesul ăsta se va derula, există riscul să rămîi blocat în propria dumitale declaraţie, cea care ţi-a fost smulsă acum treisprezece ani. Nu cred că doreşti asta.

– Înregistraţi convorbirea asta? întrebă Abbott.

– Nu, spuse ea.

Îşi tamponă buzele cu un şervețel alb din pînză.

– Dacă, teoretic, aş vrea să-mi schimb declaraţia, m-ar acuza că am minţit sub jurămînt Departamentul de Investigaţii.

Deci asta era.

– Nu pot s-o facă, spuse ea. Nu mai poţi fi tras la răspundere penală de către armată, de vreme ce ai fost trecut în rezervă.

– Cine spuse asta?

– Curtea Supremă, zise Grimes. De cîteva zeci de ani. Vrei să fii primul tip care să iasă cu faţa curată din povestea asta, nu ultimul care să reziste, continuînd să susţină o minciună.

– Şi dacă nu vreau?

Îşi studie posibilităţile acum, căutînd o cale ocolită.

– E simplu, zise Claire. Dacă se descoperă că minţi, poţi fi trimis în judecată la o curte federală pentru sperjur. Conform articolului 18 al Codului penal, poţi căpăta cinci ani de închisoare. Şi cînd o să ieşi, poţi să spui adio tuturor contractelor atît de profitabile cu guvernul. Or să înceteze imediat.

– Uite, zise Abbott, exasperat. Voi aveţi nevoie de un martor, dar nu sînt eu omul dumitale. Nu l-am văzut trăgînd – eram în partea cealaltă a blestematului de cătun, ocupîndu-mă cu staţia de radio.

– Totuşi ai declarat că l-ai văzut trăgînd.

– Eşti chiar aşa de naivă sau doar vrei să pari că eşti? i-o întoarse el.

– Şi ce înseamnă asta? întrebă Claire.

– Acum discutăm neoficial?

– Dacă insişti.

– Ei bine, insist. Ce îţi spun nu e neoficial. Să nu-mi spui că nu ştii cum funcţionează sistemul. Sistemul lucrează în favoarea unor tipi cum e colonelul Marks – pardon, blestematul de *general* Marks. Sistemul are nevoie de cineva pe care să dea vina. Imediat după ce ne-am întors la Fort Bragg, Marks ne-a chemat pe fiecare înainte de interogatoriul de la Departamentul de Investigaţii şi ne-a spus: „ Eu pregătesc declaraţia şi vreau să fiu sigur că ştiu exact cum s-au întîmplat lucrurile. Ce îţi aminteşti din toată povestea?“ Şi eu i-am zis: „Nu-mi amintesc mai nimic, domnule“. Eram un bun soldat. Ştiam ce să spun. Dar el voia mai mult. Mi-a zis: „Nu l-ai văzut pe Kubik cum şi-a ridicat deodată arma şi a început să tragă?“ Eu i-am zis: „Nu, domnule, nu l-am văzut“. Adică era noapte şi eu mă aflam la vreo două sute de metri distanţă. Am văzut pe cineva trăgînd, dar de unde dracu' să ştiu cine era? El mi-a spus: „Nu l-ai văzut pe Kubik purtîndu-se deodată ca un nebun şi începînd să tragă? Vreau să fii sigur de asta, sergent. Asta poate să-ţi ajute sau să-ţi distrugă cariera. Kubik are apucături violente. Dacă te gîndeşti bine, sînt sigur că o să-ţi aminteşti cum şi-a ridicat arma şi a tras“. Păi eu nu sînt vreun puştan fără minte, aşa

că i-am zis: „Da, domnule, sigur, aşa a fost. Asta a făcut, domnule, e absolut corect". Şi asta a fost tot.

Claire dădu din cap, de parcă el îi confirma ceva ce ea ştia dinainte.

– Şi să-ţi mai spun ceva. O să neg toate astea la proces. Eu am de-a face cu Pentagonul în fiecare zi. Cumpără echipamente de milioane de dolari de la compania mea. Nu le plac turnătorii. Acum am o întîlnire.

Se ridică de pe scaun.

– E adevărată istoria aia din *Post?*

– Nu l-am citit în dimineaţa asta, spuse Grimes. Despre ce e vorba?

– Despre dumneata, îi zise Abbott lui Claire. Chiar ai făcut treaba aia? Probabil că nu vrei să vorbeşti, nu-i aşa?

– La dracu', spuse ea. *Post* a aflat de ce stau în Washington, nu?

El părea dezorientat.

– Dar ai citit, nu-i aşa?

Îşi deschise servieta metalică şi scoase un exemplar împăturit din *Washington Post,* pe care îl aruncă pe masă, în faţa ei. Claire îşi văzu fotografia, mică, sub îndoitura ziarului, şi titlul – TRECUTUL PĂTAT AL UNUI PROFESOR DE LA HARVARD. Simţi cum i se urcă sîngele la cap.

36

Claire fuma.

Annie dansa în jurul mesei din bucătărie, cîntînd: „Ce? Ce? Ce?"

Jackie îi spuse:

– Lasă-ne singure, puiule.

Claire îşi strivi ţigara în scrumieră. Scoase alta din pachet, îi oferi şi lui Jackie şi fu surprinsă cînd aceasta o refuză.

Annie trăgea de fusta lui Claire.

– Ce citeşti? Citeşte-mi şi mie.

Claire era prea bulversată ca să-i mai poată da explicaţii. Annie avea nevoie de atenţia protectoare a lui mami. Dar mami era la o mie de kilometri distanţă, cu aproape douăzeci de ani în urmă.

Avea douăzeci şi trei de ani. Era studentă la Facultatea de Drept din Yale. Probabil unul dintre cei mai inteligenţi studenţi din clasa ei, deşi ea nu împărtăşea această opinie. În cea mai mare parte a timpului simţea nevoia să plîngă şi

deseori chiar o făcea. În timpul semestrului de primăvară, făcuse naveta între Pittsburgh şi La Guardia. Închiria cîte o maşină la aeroportul din Pittsburgh şi mergea la Franklin. Lua autobuzul din La Guardia spre New Haven. Se aşeza lîngă patul de spital al mamei sale, privind-o cum se stingea încet de un cancer de ficat.

Existau numeroase scuze. Nu prea trecuse prin New Haven în acel al doilea semestru, din primul ei an de studii. Era cu mintea mai mult la drumurile la spital. Trebuia să-şi fi luat o învoire, dar nu-şi luase. Îi era teamă. Chiar şi pentru un student la zi, Facultatea de Drept era o provocare, iar ea trecuse rareori pe la bibliotecă.

N-o interesa cu adevărat legislaţia civilă. Intenţionase să folosească acel obscur articol găsit într-o revistă de drept doar pentru a se inspira. Dorise să aprofundeze ideile din ciorna pe care şi-o făcuse, dar trebuia să prindă avionul. Tocmai primise un telefon de la spital, prin care era anunţată că mama ei murise. Oricine altcineva şi-ar fi luat o învoire de la cursuri, dar ea voia să păstreze o aparenţă de normalitate.

Fusese, într-adevăr, o gafă urîtă. O coincidenţă stupidă. Profesorul ei cunoştea articolul din obscura revistă de drept, pe care ea nu făcuse decît să-l republice sub numele ei. Fusese scris de un fost student de-al lui, care îi trimisese, mîndru de isprava sa, o copie semnată.

O gafă urîtă.

Profesorul o chemase în biroul lui şi-i ceruse explicaţii. Nici o clipă nu încercase să nege sau să-şi ceară scuze. Omul era un tip aspru, deloc dispus să acorde iertare.

Era vorba pur şi simplu de plagiat. Decanul era mai

înţelegător; era dispus să-i acorde circumstanţe atenuante: Claire fusese stresată, mama ei murise. Totuşi trebuia să fi cerut învoire. Sau cel puţin să i se acorde o reexaminare. Fusese iresponsabilă, nu vinovată.

Povestea fusese îngropată. Acum avea posibilitatea să ceară socoteală ziarului. Numai decanul înţelegător şi profesorul ofensat (a cărui candidatură ulterioară la Curtea Supremă fusese respinsă cu asprime) aveau să ştie ce se întîmplase.

În casă, telefonul suna întruna, dar nimeni nu se sculă de la masa din bucătărie pentru a răspunde. Claire recitea articolul pentru a suta oară. În esenţă era corect. Ici-colo, cîte un detaliu nu corespundea realităţii, dar în general reporterul făcuse o treabă bună. Susţinea chiar, cu îndreptăţire, că apelurile repetate adresate doamnei Chapman rămăseseră fără răspuns.

Titlul articolului o ardea pe dinăuntru ca un ardei iute.

TRECUTUL PĂTAT AL UNUI PROFESOR DE LA HARVARD

Un avocat celebru a comis un plagiat în vremea studenţiei la Yale

Annie se agăţase de tivul rochiei lui Claire, de parcă se temea să nu fie părăsită.

– Ce-ai să faci acum? întrebă Jackie.

– Nu ştiu, spuse ea cu voce răguşită. S-ar putea să-mi pierd postul de la facultate. Sînt aproape sigură că aşa o să se întîmple.

– Dar eşti titulară.

– Nu mă ajută cu nimic în astfel de situaţii.

– Aveai circumstanţe atenuante.

– Aş putea să invoc argumentul ăsta. Cei de la Harvard

s-ar putea chiar să mă asculte. Dar cel mai probabil este că-mi vor cere cu blîndeţe să părăsesc facultatea. Ştiu cum se procedează în astfel de cazuri.

– Generalul te-a avertizat, spuse Jackie cu tristeţe. A spus că trebuie să ai grijă de cariera ta, fiindcă nu vrei să ţi-o distrugi.

– Da, admise Claire. M-a avertizat. Dar o ameninţare ca asta nu putea să mă oprească.

În cele din urmă, Claire şi Jackie începură să răspundă la telefon. Vreo două duzini de reporteri de la ziare, radio şi televiziune sunară pentru a afla amănunte despre istoria publicată de *Post*. Claire le răspunse unora că nu avea de făcut comentarii, iar cu alţii nici nu stătu de vorbă. Sunară şi cîţiva prieteni de la Cambridge, plini de înţelegere. Abe Margolis, colegul ei de la facultate, deşi nu era un tip temperamental, îşi exprimă furia faţă de amestecul ziarului în viaţa ei personală şi-i vorbi despre strategia de răspuns. Spuse că avea să vorbească cu decanul. Credea că lucrurile se puteau aranja.

Claire era mai puţin optimistă.

Dar munca în echipa lor trebuia să continue.

Grimes şi cu Embry stăteau de vorbă cu martorii, luau depoziţii, cercetau documente. Spre sfîrşitul acelei după-amieze se adunară cu toţii în biblioteca lui Claire pentru o teleconferinţă cu Mark Fahey din Pepper Pike, Ohio, fost membru al Forţelor Speciale, acum agent de afaceri imobiliare. Se întîmplaseră lucruri ciudate.

– L-am auzit pe Kubik măcelărindu-i pe toţi, se auzi vocea baritonală a lui Fahey.

– Dar nu l-ai văzut, spuse Claire.

– Nu. Dar toţi vorbeau despre asta după aceea. Erau de-a dreptul îngroziţi.

– Ai dat o declaraţie pentru Departamentul de Investigaţii, spuse Grimes. Acolo e consemnat cu totul altceva.

– Da, a fost o porcărie, zise Fahey. O cacealma. O treabă complet măsluită.

Grimes dădu din cap şi zîmbi.

– Cum aşa? întrebă Claire.

Vocea lui Fahey crescu în ton şi volum.

– Blestemaţii ăia au scris-o şi mi-au spus s-o semnez.

– Cine? Ofiţerul anchetator?

– Al naibii de corect.

– Te-a pregătit colonelul Marks pentru interogatoriu?

– I-a pregătit pe toţi. Ne-a chemat pe fiecare înainte de asta şi ne-a zis: „Acum, hai să clarificăm lucrurile".

– De ce era el aşa de preocupat să-i facă pe toţi să-l numească pe Kubik? întrebă Embry.

– Îşi acoperea spatele.

– Vrei să spui că nu Kubik a făcut-o? întrebă Claire. Îşi ţinea respiraţia aşteptîndu-i răspunsul.

– V-am spus, eu n-am văzut masacrul. Dar toată lumea spunea că Şase a dat ordinul.

– Şase? întrebă Claire.

– Colonelul. El i-a ordonat lui Kubik s-o facă. Iar Kubik, blestematul de ţăcănit, i-a secerat bucuros.

– Dar Marks nu era acolo, spuse Grimes.

– A dat ordinul prin radio. A spus: „I-aţi înconjurat?" Şi Hernandez, operativul, zice: „Da". Pe urmă, Marks zice: „Curăţaţi-i". Şi Hernandez zice: „Dar, domnule"... Dar Marks zice iar: „Curăţaţi-i". Şi turbatul de Kubik a făcut-o bucuros. Ştiind că erau nevinovaţi.

– Aşa ţi s-a spus, îl corectă Claire. N-ai văzut asta.

– Corect. Dar tipii ăia n-aveau de ce să mă mintă.

– Dar nu e posibil, insistă Claire, ca operaţiunea de muşamalizare să fi fost deja pusă la cale? Ca unii dintre ei care au executat ordinul să plănuiască deja să pună totul pe seama lui Kubik?

După o lungă tăcere se auzi vocea lui Fahey.

– Totul e posibil, cred.

– Dacă ţi se cere să depui mărturie, spuse Claire, nu poţi vorbi despre ce ai auzit în legătură cu Kubik. Sau ce ai auzit despre Marks. Astea sînt doar zvonuri şi nu se admit. Dar poţi să depui mărturie despre felul cum Marks te-a chemat să te pregătească pentru interogatoriu şi despre cum a scris anchetatorul declaraţia pentru dumneata.

Se auzi un rîs scurt.

– Ce te face să crezi că o să depun mărturie?

Grimes întrebă:

– A mai venit cineva să-ţi vorbească despre asta?

– Da, au venit nişte tipi de la Departamentul de Investigaţii al armatei, să-mi ceară să vin în faţa instanţei. Le-am spus ce v-am spus şi vouă. Le-am spus că n-o să mint ca să-i acopăr spatele lui Marks. Nu-mi pasă nici dacă ar fi blestematul de preşedinte al Statelor Unite. Atunci mi-au spus că or să folosească declaraţia mea sub jurămînt din 1985 şi că ar fi mai bine să vin şi să depun mărturie în acelaşi fel.

– Dacă nu? îl îndemnă Claire.

– Au mormăit ceva despre indemnizaţia mea de veteran, rahaturi din astea. Ştiam că-s aiureli. Nu pot să mi-o retragă. Le-am zis să se ducă dracului. Nu mai au nici o putere asupra mea. Am dat o declaraţie falsă, ce mai vor? N-am să mă duc în faţa instanţei să jur strîmb.

– Grozav, zise Claire. Ai dreptate, n-au nici o putere asupra dumitale.

– Asta-i tot?

– Ai fi dispus să depui mărturie? întrebă Grimes.

– Că am mințit Departamentul de Investigaţii? Ai înnebunit?

– Pentru a clarifica dosarul. Pentru a-ţi uşura conştiinţa, spuse Grimes.

– N-am nici un interes să intru iar în coşmarul ăla.

– O să-ţi plătim un bilet de avion la clasa întîi, zise Grimes cu un zîmbet vag spre Claire, dînd din umeri.

– Aha, o excursie cu clasa întîi la Quantico, spuse Fahey. Şi care-i al doilea premiu? O vacanţă plătită la Leavenworth?

– Dacă preferi calea ocolită, te putem cita, spuse Claire.

– Instanţele militare nu-i pot cita pe civili, zise Fahey. Nu mă prosti.

– Nu vorbesc de instanţele militare, spuse ea. E vorba despre trimiterea unei citaţii de către procurorul federal.

Urmă o pauză lungă.

– Cine spune că o să cooperez dacă ajungem pînă acolo?

– Legea, spuse Claire. N-o să ai de ales.

– Ha, voi faceţi ce aveţi de făcut.

Se auzi un declic, apoi legătura se întrerupse.

37

În puterea nopții, telefonul sună din nou.

Claire se trezi cu inima bătîndu-i nebuneşte în piept. Tîmplele îi zvîcneau de emoție. Lăsă telefonul să sune. Robotul avea să răspundă în locul ei. După cinci apeluri, automatul se puse în funcțiune, anunță mesajul şi transmise semnalul sonor. După o pauză se auzi un declic. Claire întinse mîna, bîjbîi după telefon şi reuşi pînă la urmă să închidă soneria. Calmă, adormi din nou.

Timp de trei ore, telefonul nu mai sună.

Luni de dimineață, la ora cinci şi cincizeci şi şase, Claire se trezi, privi ceasul de pe noptieră şi înțelese că trebuia să se scoale şi să se pregătească pentru proces. Apoi îşi dădu seama că telefonul suna, undeva departe, în altă cameră a casei. Îşi aminti că închisese soneria. Zăcea în pat, cu inima bătîndu-i în piept, aşteptînd ca robotul să preia mesajul.

De astă dată se auzi o voce masculină. Avea un timbru tineresc, aspru, autoritar.

– Alo, Claire Heller? se auzi.

Ea aştepta.

– Ridică receptorul, e ceva important.

Se întinse şi luă telefonul.

– Da?

– Am o infomație pentru dumneata, zise vocea.

– Ce fel de informație?

Se ridică încet din pat.

– Pentru proces.

– Cine eşti?

– O informație despre Marks.

– Cine eşti?

Tăcere. Închisese?

– Lentini. Recunoşti numele?

– Da.

– Vreau discreție totală şi îți spun de pe acum că n-o să depun mărturie. Nu împotriva lui.

– Putem să ne întîlnim?

– Nu acasă la dumneata.

– Dar unde?

– Şi numai cu dumneata. Nu şi cu vreunul din ceilalți avocați, nici cu detectivul dumitale. Dacă văd pe altcineva, am dispărut.

– De unde ştii că mai lucrez cu doi avocați?

– Cunosc destulă lume.

– Aşa mi-ai obținut telefonul?

– Ne putem întîlni numai seara. Am o slujbă şi mi-e greu să ies din oraş.

– Ne întîlnim unde îți convine.

– Nu lîngă casa mea. Nu-mi asum riscul ăsta. Notează-ți o adresă.

Îi dădu cîteva indicații.

– Reține. Numai cu dumneata, zise el.

Annie se afla deja la masă, în pantaloni de pijama, mîncînd pufuleți cu cacao. Claire, îmbrăcată într-un frumos costum taior oliv, o sărută și o îmbrățișă scurt.

– Ce face fetița mea?

– Bine, spuse Annie cu gura plină.

– O să pictezi astăzi cu Jackie?

Annie dădu din cap cu entuziasm, cu ochi strălucitori, și continuă să mestece. Claire făcu o cană mare de cafea.

– O să-l scoți pe tati astăzi de-acolo? întrebă Annie după ce înghiți mîncarea.

– La asta lucrez. Poate că nu chiar astăzi, puiule.

– Dar astăzi o să ne jucăm amîndouă?

Claire ezită.

– O să-mi dau toată silința. Apoi spuse: Da, iubito, ne jucăm, după ce mă întorc acasă. Ne jucăm împreună. Tu, eu și cu Jackie sau doar tu și cu mine dacă vrei.

– Cine-mi ia numele în deșert? zise răgușită Jackie, tîrîndu-se năucă în bucătărie.

Se sprijini de tocul ușii și începu să-și maseze fruntea.

– 'Neața, peștișorilor.

Claire îi vîrî în pantaloni tricoul lui Jackie, care pocni din degete.

– Ascunde-ți țoalele, bătrîne.

– E prea devreme, Claire, mormăi Jackie, privind cafeaua ce fierbea în cană. Trebuie să mă droghez cu niște cofeină din aia.

Telefonul sună.

– Iar începe, zise Claire. Vrei să răspunzi tu?

– Nu, spuse Jackie. De-abia pot să vorbesc.

Sună din nou.

– O, Doamne, zise Claire și luă receptorul telefonului de perete.

– Claire, sînt Winthrop.

Winthrop Englander, decanul Facultății de Drept de la Harvard. Ai voie să ghicești din trei, își zise ea, ce are în minte.

– Win, bună dimineața, zise Claire.

– Claire, n-aș fi vrut să dau niciodată telefonul ăsta, spuse el.

– Win...

– Reportajul ăla spune adevărul?

– În linii mari, da.

– Asta mă pune într-o poziție extrem de delicată.

– Înțeleg. Am o singură scuză și anume faptul că s-a întîmplat cu mult timp în urmă și a fost o decizie total greșită, luată imediat după ce murise mama mea.

– Înțeleg.

– Asta nu scuză situația, Win, însă...

– Oricum, o să fie foarte greu, Claire. Ai fost un membru de valoare al facultății, un profesor de excepție, un adevărat cîștig pentru Facultatea de Drept.

Claire înțelese timpul verbelor; era versiunea lui pentru discursul de retragere. Voia să-l întrebe: Dacă ți-aș fi vorbit despre incident și nimeni altcineva nu l-ar fi cunoscut, ai mai fi rămas fidel principiilor dumitale nobile? Sau doar *Washington Post* și, probabil, de-acum și *The New York Times* și toate celelalte gazete, ca și toate posturile de radio și televiziune din țară îți întăresc moralitatea? Însă spuse:

– Înțeleg.

– Or să aibă loc mai multe întîlniri şi consultări. Păstrăm legătura.

Claire ajunse la Quantico în timp ce camioneta albă a închisorii opri în faţa clădirii ce adăpostea sala de judecată. De la distanţă, îl văzu pe Tom coborînd, în lanţuri. Părea mai scund. Se întrebă: Dorea să-i prindă privirea? Să-l îmbrăţişeze? I se părea tot mai dureros să aibă contacte cu el înainte şi după proces. Îi era mai uşor să-l trateze ca pe un client oarecare, pe care îl vedea rar. Dar el o salută primul.

– Claire, strigă el răguşit.

Ea îi zîmbi, deşi ăsta era ultimul lucru pe care dorea să-l facă în dimineaţa aceea. De ce să-l mai împovăreze şi cu sutele ei de griji?

– Claire, zise el din nou, întinzînd braţele încătuşate spre ea, parcă pentru a i le arăta. Un gest ciudat.

Ea se apropie. El avea ochii scăldaţi în lacrimi. Încurcată, îl îmbrăţişă. El nu putea să-i răspundă şi asta îi sfîşia inima.

– Începe spectacolul, spuse ea cu falsă bună dispoziţie.

– Ticăloşii, zise el cu vocea înăbuşită.

Ea se depărtă puţin, să-i vadă faţa. Plîngea.

– Tom?

– Blestemaţii ăia. M-am uitat la televizor azi-dimineaţă. De fapt, m-au lăsat să mă uit.

– Aha, spuse ea.

– Că vor să mă termine pe mine e una, dar acum încearcă să te termine şi pe tine.

Gardienii erau în apropiere, privindu-i cu ostilitate, deşi ştiau destule ca să-i mai întrerupă.

– E adevărat, Tom. Am făcut-o.

– Nu-mi pasă. Ăsta e trecutul tău, te priveşte numai pe tine...

Îşi strînse pumnii şi lovi aerul, ca un boxer stîngaci. Lanţurile zăngăniră.

– Blestemaţii ăia, Claire. Vino aici, te rog. Vrei să mă îmbrăţişezi? De n-ar fi cătuşele astea...

Ea îl îmbrăţişă, simţindu-i obrazul cald lîngă al ei.

– Vreau să ştii un lucru, îi zise el repede. Ştiu prin cîte treci pentru mine, ce încearcă ei să-ţi facă. Iar eu sînt aici pentru tine, aşa cum ai fost şi tu pentru mine. Sînt în lanţurile astea blestemate, mă ţin încuiat toată ziua, dar sînt stînca de care te poţi sprijini, da? Mă gîndesc la tine tot timpul. Şi tu suferi ca mine, poate mai mult. N-ai timp pentru Annie, nu te mai întîlneşti cu prietenii tăi, nu poţi spune nimănui ce necazuri ai, poate în afară de Jackie, nu-i aşa? Şi acum, porcăria asta. O să scăpăm de toate necazurile. Îţi promit.

38

Acuzarea îl cheamă la bară pe Frank La Pierre, anunță Waldron.

Procurorul militar începuse procesul cu citarea anchetatorului Departamentului de Investigații care se ocupase de cazul Ronald Kubik. Frank La Pierre fu însoțit în sală de aprod. Mergea șchiopătînd ușor, de parcă ar fi fost rănit cu mult timp în urmă. Purta un costum ieftin de culoare închisă, descheiat în față; era limpede că nu reușise să-și încheie haina peste burta proeminentă. Avea ochelari cu ramă de os, un nas ascuțit și o gură mică, cu buze răsfrînte. Linia părului ras urma forma literei V.

Waldron stătea în picioare, cu mîinile la spate.

– Domnule La Pierre, e adevărat că sînteți agent special al Departamentului de Investigații?

– Așa e, bubui La Pierre cu voce de bariton.

– De fapt, sînteți agentul însărcinat cu această investigație, nu-i așa?

Ca și cum ar fi existat vreun alt motiv pentru care să se afle acolo.

– Corect.

– Domnule La Pierre, de cît timp sînteți agent al Departamentului de Investigații?

– De opt ani.

– Și la ce birou sînteți detașat?

– La cartierul general de la Fort Belvoir.

– Aveți vreo specializare?

– Da, am.

– Care este aceea?

– Crimele, în special omuciderile.

– Înțeleg. Domnule La Pierre, cîte cazuri de omucidere apreciați că ați anchetat în cariera dumneavoastră?

– Nu știu exact, poate vreo patruzeci.

– Patruzeci? Ei, asta e ceva.

Apoi îi puse întrebări despre activitatea lui și implicarea în cazul Kubik. Erau chestiuni practice, adesea de strictă specialitate, dar minuțioase.

După masa de prînz, Claire trecu la examinarea martorului. Pentru moment, lăsă impresia că e nedumerită.

– Domnule La Pierre, susțineți că optzeci și șapte de civili au fost uciși în satul La Colina din Salvador, pe data de 22 iunie 1985, așa e?

– E corect.

Siguranța lui La Pierre era aproape sfidătoare.

– Ei bine, puteți să identificați, vă rog, ca ofițer anchetator, indivizii care au murit?

La Pierre ezită.

– Cum să-i identific?

– Păi, cîți au fost, să zicem, bărbați?

Claire ridică din umeri, cu palmele deschise, ca şi cum atunci i-ar fi venit ideea.

Omul tăcu, aruncă rapid o privire spre Waldron, apoi se uită în pământ.

– Nu ştiu asta.

– Cîte erau femei?

Iritat, La Pierre zise:

– Nu se poate şti...

– Atunci, ce vîrste aveau cele optzeci şi şapte de victime?

– Uite ce e, asta s-a întîmplat acum treisprezece ani...

– Răspunde la întrebare, te rog. Ce vîrste aveau victimele?

Martorul spuse hotărît:

– Nu ştiu.

– Atunci, unde sînt îngropaţi?

– Sînt sigur că pot să aflu asta...

– Cine i-a îngropat?

– Domnule judecător, sări Waldron înfuriat, apărarea a iniţiat o serie de întrebări cu totul înşelătoare, total inadecvate, inadmisibile...

– Se aprobă, replică blînd judecătorul Farrell. Să lăsăm astea, avocat.

– Mulţumesc. Domnule La Pierre, deţii fotografii ale cadavrelor?

– Nu, zise el morocănos.

– Nu? Dar certificate de deces? Pe astea cu siguranţă le ai.

– Nu le am.

– *Nu?* Dar rapoarte de autopsie? Trebuie să le ai pe astea.

– Nu, dar...

– Domnule La Pierre, poţi să-mi spui numele unui singur individ de a cărui moarte e acuzat soţul meu?

La Pierre o fixă cu o privire otrăvită.

– Nu, nu pot.

– Nici măcar unul?

– Nu.

– Dacă nu-mi poţi spune unul, ştiu că n-o să poţi să-mi spui două nume. Ca să nu mai vorbim de douăzeci şi două. Totuşi, îl acuzi pe sergentul Kubik de uciderea a optzeci şi şapte de oameni. Asta ai mărturisit astăzi aici, nu-i aşa?

Dar Frank La Pierre îşi pierduse răbdarea. Se întoarse spre ea şi zise, profund indignat:

– Ronald Kubik a ucis optzeci şi şapte de oameni nevinovaţi în ...

– Totuşi, nu poţi dovedi că ai văzut fie şi unul dintre cadavrele celor optzeci şi şapte de oameni despre care se presupune că au fost ucişi de clientul meu. Nu poţi, aşa e?

– Dar...

– Şi nu ai văzut nici un raport de autopsie a vreuneia dintre persoanele despre care se susţine că au fost omorîte de clientul meu.

– Nu, nu am văzut, zise el, aproape mîndru.

– Şi nici vreun certificat de deces al cuiva presupus a fi fost asasinat de către clientul meu.

– Nu.

– De fapt, domnule, nu deţii nici un document, cu excepţia – făcu o pauză retorică şi înălţă din sprîncene – declaraţiilor „sub jurămînt" prezentate de acuzare, pentru a dovedi că optzeci şi şapte de oameni au fost ucişi în La Colina, la 22 iunie 1985. E corect?

– Da.

– Şi nu ştii cine erau aceşti optzeci şi şapte de oameni.

– Nu.

– Deci, trebuie să te credem pe cuvînt?

– Pe baza celor şapte declaraţii sub jurămînt identice, reuşi La Pierre să spună.

– Aha, *înţeleg*. Cele şapte declaraţii – ridică două degete de la fiecare mînă, în semn de ghilimele – „sub jurămînt". Care sînt, aşa cum ai constatat corect, *identice*. Totuşi, nu deţii rapoarte de autopsie. Nici certificate de deces. De fapt, nu ai nici un fel de dovadă serioasă, aşa e?

O pauză lungă.

– În afară de declaraţii, nu.

– Domnule La Pierre, am avut ocazia să examinăm dosarele de serviciu ale membrilor Detaşamentului 27 care au dat declaraţii pentru dumneata. Şi e ciudat, însă nu am găsit nici o menţiune în aceste dosare care să indice vreo misiune temporară în Salvador. Ne-a scăpat oare ceva?

Acum se aflau pe domeniul său.

– Nu. Deseori, misiunile ultrasecrete nu sînt menţionate în dosarele de serviciu.

– Deci nu ne-a scăpat nimic.

– Cred că nu.

– Bine. Nu există în dosarele de serviciu nici o menţiune despre incursiunea în Salvador din 1985, aşa e?

– Cred că e corect.

– Domnule La Pierre, ai văzut cererea mea pentru dezvăluirea secretului?

– Nu, avocatul acuzării nu mi-a arătat-o.

– Ei bine, domnule La Pierre, apărarea a făcut o cerere pentru dezvăluirea ordinului care i-a trimis pe acei soldaţi în Salvador. Iar ciudăţenia este că nu am primit o copie a acestui

ordin. Şi mă gîndesc, înţelegi, la birocraţie şi altele asemenea, la felul cum se pierd documentele... Ai văzut din întîmplare vreun ordin prin care membrii Detaşamentului 27 au fost trimişi în Salvador în iunie 1985?

– Nu, n-am văzut.

– Nici consemnarea vreunui ordin?

– Nici.

– De nici un fel?

Omul zise cu prudenţă:

– Aşa e.

– Asta-i o uşurare, spuse Claire, fiindcă nici eu n-am văzut.

Rîsete răzleţe în sală.

– Mă bucur să aud că nu sînt singura persoană care a avut de furcă cu funcţionarii Pentagonului. Şi presupun că ai fost şi la organele de control ale cartierului general pentru acest detaşament al Forţelor Speciale.

– Aşa cred, da.

– Şi totuşi n-ai găsit vreo consemnare a ordinului prin care au fost trimişi în Salvador.

– Corect.

Claire se întoarse brusc spre martor, ca şi cum tocmai îi venise altă idee.

– Ai încercat să găseşti în dosarele din arhive copii ale ordinelor de misiune temporară pe care orice unitate militară trebuie să le aibă înainte de a fi trimisă undeva?

– A, nu.

– Nu? Dar ordinele de deplasare? Ai încercat să găseşti în dosarele din arhive ordinele de deplasare pentru presupusa călătorie a Detaşamentului 27 în Salvador, în iunie 1985?

– Păi, nu, dar...

– Vezi dumneata, domnule, La Pierre, eu nu sînt membru al armatei...

– Nu mi-aş fi închipuit, zise el apăsat.

Spectatorii rîseră cu poftă. Claire rîse şi ea de gluma făcută pe seama ei.

– Deci, mă înţelegi, nu cunosc prea multe despre această lume, însă din cîte înţeleg eu – şi te rog să mă corectezi dacă greşesc – de cîte ori un soldat american e trimis oriunde într-o călătorie, trebuie să existe şi un ordin de deplasare. Am dreptate?

– Aşa cred, spuse La Pierre, aparent plictisit.

– Aşa crezi. Mda. Totuşi nu ai găsit nici un ordin de deplasare pentru această presupusă operaţiune din Salvador, 1985.

– Nu, dar...

– Prin urmare, nu există nici o confirmare a faptului că aceşti oameni au plecat undeva.

La Pierre deschise de cîteva ori gura, apoi începu:

– Eu...

– Presupun că ai făcut nişte eforturi, îl întrerupse Claire, pentru a afla dacă această operaţiune a avut de fapt loc sau nu.

Cu ochii îngustaţi, La Pierre replică:

– Nu vrei să negi faptul că această operaţiune a avut loc, nu-i aşa?

– Lasă-mă pe mine să pun întrebările, domnule La Pierre. Ai făcut nişte eforturi pentru a stabili dacă această operaţiune a avut sau nu loc, nu-i aşa?

– E evident că a avut loc...

– Evident? Pentru cine? Pentru dumneata şi pentru

maiorul Waldron? Sau pentru mine, pentru domnul Grimes şi pentru Ronald Kubik? Ce e evident şi pentru cine?

– Operaţiunea a avut loc, şuieră La Pierre.

– Dar nu ai consemnarea vreunui ordin care să confirme asta, nu-i aşa?

Nu-i aşteptă replica.

– Acum, domnule La Pierre, după înţelegerea mea – te rog iarăşi să mă corectezi dacă greşesc –, înainte ca statul american, inclusiv armata, să iniţieze o operaţiune sub acoperire trebuie să existe o hotărîre prezidenţială care să autorizeze acea operaţiune. Un ordin secret semnat personal de către preşedintele Statelor Unite. E corect?

– Aşa cred, da.

– O hotărîre prezidenţială autorizînd o operaţiune acoperită se numeşte DSN – Directivă de Securitate Naţională, aşa e?

– Da.

– Care poate fi secretă, corect?

– Poate fi.

– Uneori, o DSN poate avea o versiune secretă şi una care nu e secretă, da?

– Aşa cred.

– Iar această operaţiune a fost acoperită, e adevărat?

– Da, aşa a fost.

– Deci, trebuie să existe o DSN, probabil una secretă, care să autorizeze misiunea Detaşamentului 27 în Salvador, în iunie 1985. Corect?

La Pierre încercă să evite capcana.

– Nu am de unde şti.

– Dar tocmai ai spus că fiecare acțiune sub acoperire trebuie să fie autorizată de o DSN. Și tot dumneata ai spus că aceasta a fost o acțiune sub acoperire. Deci, trebuie să existe o DSN, nu-i așa?

– Așa cred.

– Și totuși n-ai obținut hotărîrea prezidențială care a autorizat operațiunea acoperită din 1985, semnată de președintele Statelor Unite?

– Nu.

– Păi, ce naiba, domnule La Pierre, în calitate de anchetator-șef al acestui caz, nu crezi că e important să știi dacă această operațiune a fost autorizată de președinte?

– În meseria mea, spuse el răspicat, nu mă amestec în afaceri externe. Eu mă ocup de crime, inclusiv omucideri.

– Nu te amesteci în afaceri externe, repetă Claire.

– Nu. Nu mă amestec.

– Domnule La Pierre, dacă un colonel al Forțelor Speciale, care e acum șeful statului major al armatei, a condus în Salvador, în iunie 1985, o operațiune ilegală – deoarece nu a fost autorizată de o hotărîre prezidențială –, nu crezi că trebuia să-l sfătuiești cu privire la drepturile sale?

Frank La Pierre privi spre judecător.

– Nu știu cum să răspund la întrebarea asta, zise.

– Răspunde la întrebare, spuse Farrell iritat. I-ai citit drepturile generalului Marks?

– Nu, în mod sigur nu.

– De ce nu? întrebă Claire.

– Nu aveam motive să cred că era o operațiune ilegală.

– Pentru că nu te „amesteci" în afaceri externe. Ei bine,

domnule, nu crezi că, în calitate de anchetator-șef într-un caz de ucidere în masă care se presupune că a avut loc într-o țară străină în timpul unei operațiuni acoperite, ar fi trebuit să te informezi în legătură cu politica externă și cu regulile ce guvernează o acțiune acoperită?

– Nu văd la ce mi-ar fi folosit.

– Serios? zise Claire, uluită. Deci nu e important să știi dacă o operațiune americană a violat sau nu legile Statelor Unite încă de la început?

– Asta nu-i treaba mea.

– Atunci dă-mi voie să-ți spun direct. Nu poți identifica nici măcar o persoană care a fost omorîtă. De fapt, nu știi cine a fost omorît și, mai ales, dacă a fost omorît *cineva*. Asta vorbind despre primul element al învinuirii, care este faptul că „o anumită persoană, numită sau descrisă, este moartă". Nu știm. Și în al doilea rînd, nu știm nici măcar dacă această operațiune a avut sau nu loc. Și *dacă* a avut loc, nu știm dacă a fost autorizată. Așa că, la naiba, nu știm dacă vreuna din aceste crime – despre care nu avem nici o dovadă – a fost sau nu legală. Fiindcă nu știm ce a fost legal în acest caz. Nu avem idee ce anume a ordonat președintele Statelor Unite – presupunînd că misiunea a avut totuși loc! Asta vorbind despre al doilea element al învinuirii – faptul că uciderea a fost ilegală.

Claire dădu dezgustată din cap.

– Nu mai am nimic de adăugat, domnule judecător.

39

De astă-dată, telefonul sună aproape de ora patru dimineața. Claire răspunse și auzi o voce:

– Ține-o tot așa. Sîntem pe urmele tale.

Apoi legătura se întrerupse.

În acea dimineață, înainte de a ieși din casă, primi un telefon de la Devereaux.

– FBI-ul e pe-aproape, zise el.

– Ce vrei să spui?

– În legătură cu telefoanele alea misterioase. Au limitat cercetările la cîteva telefoane publice din interiorul Pentagonului.

– Al *Pentagonului?*

– Da, replică Devereaux. Pot să jur că, oricine ar fi ăla care încearcă să te sperie, nu vrea să sune din biroul lui de la Pentagon. La orele alea din noapte, poți intra în Pentagon doar dacă ești angajat acolo sau ai o legitimație.

– Ceea ce limitează cercetările la douăzeci și cinci de mii de persoane, zise ea cu acreală.

*

Prima zi de depunere a mărturiilor fusese, una peste alta, bună pentru apărare. Interogatoriul lui Claire fusese devastator. Încercarea lui Waldron de a reorienta cursul depoziției lui La Pierre fusese superficială și fără efect. Însă către sfîrșitul celei de-a doua dimineți de judecată, lucrurile luară o întorsătură proastă pentru apărare.

Colonelul James J. Hernandez depunea mărturie din partea acuzării. Mai tot timpul repetase aceleași învinuiri pe care le formulase. Waldron îl tot îmboldise, pentru a stabili ceea ce legea numește *corpus delicti,* dovada materială a faptului că o crimă a fost comisă, de pildă corpul unei persoane ucise. Nu existau fotografii ale cadavrelor, nici autopsii, așa că trebuiseră să prezinte doar depozițiile martorilor oculari – ceea ce Hernandez făcuse cu pricepere și fără ezitare.

Puțin înainte de ora prînzului, Waldron îl aduse pe Hernandez la momentul în care unitatea lor pătrunsese în puterea nopții, în localitate. Colonelul mărturisi că se afla alături de Ronald Kubik.

– Și ce ați făcut în continuare? întrebă Waldron cu o nonșalanță prefăcută.

– Am mers din colibă în colibă și am scos oamenii afară, i-am trezit și am căutat arme sau alte urme ale rebelilor.

– Ați găsit arme sau rebeli?

– Nu, domnule, n-am găsit.

– V-ați folosit armele în timp ce-i obligați pe săteni să iasă din colibe?

– Doar le-am îndreptat spre ei. Baionete, puști, carabine, mitraliere, fiecare cu ce avea.

– N-ați tras în ei, nu-i așa?

– Nici nu trebuia. Erau înfricoşaţi. Erau bătrîni, femei, mame cu sugari şi copii. S-au supus imediat.

– Ai văzut ce făcea sergentul Kubik în timpul ăsta?

– Da, am văzut.

– Ce făcea?

Hernandez se ridică şi se întoarse spre juriu. Claire îl urmărea cu atenţie sporită. Cînd un martor se întorcea către juriu sau judecător, cel mai adesea avea de spus ceva ce se aştepta să trezească o vie reacţie.

– El... păi, se purta ca un nebun.

– Ar fi mai potrivit termenul „sadic"?

– Obiectez! strigă Claire. Martorul nu e psihiatru, nici medic specialist în boli mintale, din cîte ştiu eu. Nu are competenţa de a stabili diagnostice.

– Domnule preşedinte, zise Waldron, vădit iritat de faptul că ea îi rupsese ritmul, martorul poate caracteriza anumite acţiuni folosind cuvinte cu care e familiarizat.

– Se respinge, spuse Farrell.

– Dă-i drumul, îl îndemnă Waldron pe Hernandez. Făceau lucruri pe care le-ai caracteriza drept sadice?

– Da, domnule.

– Poţi să ne vorbeşti despre ele?

– Păi, un bătrîn a încercat să scape pe fereastra din spatele colibei lui, iar sergentul Kubik i-a zis: „Vrei să fugi? Ţi-au spus să ieşi pe uşa din faţă". Şi l-a ologit pe om.

– L-a ologit?

– I-a tăiat tendonul lui Achile. Cu o lovitură de cuţit. I-a spus: „Acum n-o să mai mergi niciodată".

Claire se întoarse spre Tom, care dădea din cap, strîngînd din buze.

– Ai mai auzit aşa ceva? îi şopti ea.

El continua să dea din cap.

– E o pură invenţie, Claire.

Waldron spuse:

– Şi cum ai reacţionat cînd l-ai văzut pe sergentul Kubik făcînd asta?

– I-am spus să înceteze.

– Şi a încetat?

– Nu, domnule. A zis că dacă i-aş spune cuiva despre asta, m-ar ucide.

– A mai făcut şi altceva?

– Da, domnule. A fost cumplit.

Hernandez părea de-a dreptul şocat. Ori spune adevărul, se gîndi Claire, ori e un actor remarcabil.

– Băiatul ăla – nu părea să aibă mai mult de zece ani – arunca cu pietre în el şi îi striga tot felul de porcării. Iar Kubik l-a trîntit la pămînt, şi-a scos cuţitul şi i-a ciopîrţit burta.

– Cum i-a ciopîrţit-o?

– A făcut o tăietură în formă de Y pe burta băiatului. Foarte repede. Nu adînc.

– În ce scop?

– Domnule, a fost ceva cumplit.

Hernandez îşi strîmbă dezgustat buzele. Avea chipul contorsionat, de parcă i se făcuse rău.

– Cînd faci asta... ei bine, măruntaiele băiatului au ieşit afară. Intestinele au ţîşnit din el. Cînd se întîmplă asta, victima moare încet, după o lungă agonie. Am strigat, am urlat la Kubik, dar părea să se bucure.

Claire îi şopti lui Grimes:

– Tipul ăsta a mai spus aşa ceva pînă acum?

Grimes dădu din cap.

– După cum ştiu eu, niciodată.

– Nici în declaraţia iniţială?

– Nu. Crezi că aş fi uitat?

– Trebuie să obiectăm.

– Cere aplicarea articolului 39(a), în absenţa juriului, spuse Grimes.

Claire se sculă.

– Domnule preşedinte, e pentru prima dată cînd auzim această depoziţie. Sîntem surprinşi. Solicităm aplicarea articolului 39(a).

– Chiar e necesar? întrebă Farrell.

– Domnule, asta e revoltător. Martorul a introdus elemente noi, pe care nu le-a mai amintit pînă acum, nici în declaraţia iniţială, nici la interogatoriul luat de acuzare sau de noi...

– Foarte bine, o întrerupse Farrell. Membrii juriului pot părăsi sala.

Toată lumea din sala de judecată se ridică în picioare, în vreme ce aprodul îi conducea afară pe membrii juriului.

– Domnule preşedinte, spuse Claire după plecarea juriului, acest martor a fost interogat de nenumărate ori în legătură cu incidentul în discuţie, de către anchetatorii armatei, de acuzare şi de noi. Niciodată nu a făcut vreo menţiune despre acest presupus sadism al clientului meu. Însă, dacă acuzarea încearcă să ne spună că martorul a fost hipnotizat, aş vrea să aud asta acum. Deoarece practica judiciară recentă nu are o viziune prea limpede asupra amintirilor resuscitate în stare de hipnoză...

– Domnule preşedinte, spuse Waldron, acest incident a avut loc acum treisprezece ani şi, dată fiind atrocitatea acţiunilor sergentului Kubik, e natural ca martorul să fi încercat să le uite.

Claire îl privi uimită pe Waldron.

– Acuzarea încearcă să susţină că martorul nu-şi

amintea aceste presupuse acţiuni imediat după ce ele au avut loc, atunci cînd a fost interogat de către Departamentul de Investigaţii, în 1985? Domnule preşedinte, în lumina noilor mărturii prezentate, solicităm reinterogarea acestui martor, ca şi un răgaz pentru a discuta cu clientul nostru şi între noi.

– Cererea dumitale se admite, spuse Farrell. Vom relua şedinţa după prînz, la ora paisprezece.

În drum spre uşă, Waldron trecu pe lîngă Claire şi remarcă indiferent:

– Ţi-am văzut numele în ziar.

Ea ridică privirea, dar, înainte de a-i răspunde, el dispăruse.

Avocaţii apărării îl interogară pe Jimmy Hernandez într-o cameră mică din interiorul clădirii.

Colonelul era aşezat la masa de şedinţă, cu ochii plecaţi, aruncînd din cînd în cînd cîte o privire neliniştită.

– Aşa deci, spuse Grimes. Ţi-a revenit brusc memoria, da?

Hernandez se încruntă şi se răsuci în scaun.

– Ai fost hipnotizat? întrebă Grimes.

Cutele frunţii se adîncirăşi îşi dădu ochii peste cap.

– Ţi-ai înghiţit limba? Ai să ne zici ceva din ce-ai uitat să spui pînă acum?

Hernandez zăcea. Îşi freca de zor cu degetul o cicatrice de sub ochiul drept.

– Să te întreb ceva, continuă Grimes. Dumneata şi cu Marks – de cînd vă cunoaşteţi?

Hernandez se încruntă din nou şi dădu din umeri.

– Uite, colonele,,spuse Claire. Avem copii după citaţia şi declaraţiile luate cînd ai primit prima Stea de Bronz, la sfîrşitul războiului din Vietnam. Una dintre declaraţiile care te sprijineau să obţii medalia era a unui anume William O.

Marks. Deci e evident că vă cunoaşteţi de ceva vreme. Eu vreau să ştiu de cîte ori te-ai aflat sub arme împreună cu el.

– De multe ori, zise în cele din urmă Hernandez. În multe operaţiuni.

– De multe ori, repetă Claire. Poţi să fii mai exact?

Hernandez dădu iarăşi din umeri. Reinterogarea mai dură aproape o oră.

Atunci cînd Claire, Embry şi Grimes pătrunseră în camera unde se află Tom, acesta se ridică în picioare. Îi scoseseră lanţurile.

– De cîte ori îmi zic că ăştia nu se pot cufunda mai mult, zise el, apare o groapă şi mai adîncă.

– Înţeleg că negi toate astea, spuse Grimes, întinzîndu-i o cutie de carton cu un cheesburger dublu şi cartofi prăjiţi.

– Sper că glumeşti, zise Tom, luînd cutia.

Desfăcu sandvişul uriaş şi muşcă hămesit din el.

– Nu glumesc deloc. E vorba despre acuzaţii grave, fie că sînt reale sau nu.

Tom mesteca repede, dînd din cap. Vorbi cu gura plină.

– Sigur că neg. Neg toată povestea asta. Cum poţi să mă întrebi serios aşa ceva?

– Asta mi-e meseria, bătrîne.

– Claire, tu nu crezi aiurelile astea, nu-i aşa? Puse hamburgerul pe masă.

– Nu, nu cred, zise ea. Felul cum au fost prezentate e foarte dubios. Nu cred că omul a devenit dintr-o dată un tip onest.

– Nu asta am întrebat, spuse Tom. Eu vorbesc de mine. Lasă chichiţele legale. Nu e posibil să crezi asta despre mine.

Claire simţi cum i se strînge stomacul.

– Nu, Tom, zise ea. Sigur că nu. Terry, crezi că poţi să găseşti fişele medicale ale lui Hernandez?

– Sigur, spuse Embry. Adică, aşa cred.

– Dar repede, da? Nu vreau să afle Waldron – o să ne ceară să arătăm care-i legătura.

– Nici o problemă. Dar ce cauţi?

– Ei bine, corectează-mă dacă greşesc, dar nu-i aşa că fişele psihiatrice sînt secrete în armată?

– Doamne, nimic nu e secret în armată, interveni Grimes. Doar nu crezi că ticălosul ăsta a văzut vreodată un psihiatru, nu?

– Nu în mod voluntar, pot să jur. Dar poate că a fost obligat s-o facă. Nu ştiu. Merită să verificăm. Vezi dacă putem găsi vreo informaţie interesantă despre tip.

– La ce te gîndeşti? întrebă Tom.

– La ceva ce nu pricep în legătură cu el.

Ochii lui Tom se îngustară.

– Ce vrei să spui?

– Doar că... îşi acoperă şeful sau e ceva mai important?

Tom dădu din cap.

– Nu face decît să acopere spatele lui Marks.

– Sper să ai dreptate. Sper că nu ne scapă nimic.

După-amiază, lucrările şedinţei de judecată fură reluate. Membrii juriului se întoarseră la locurile lor, iar Hernandez reveni la bară pentru interogatoriu. Claire făcu cîţiva paşi prin faţa lui înainte de a începe, încercînd să găsească tonul adecvat.

– Domnule Hernandez, atunci cînd ai fost interogat de către Departamentul de Investigaţii al armatei, în 1985...

– Obiectez, strigă Waldron. Martorul este colonel şi e

pe deplin îndreptățit să i se acorde respectul pe care îl merită rangul său. Cer ca avocatul apărării să i se adreseze cu formula „colonelul Hernandez".

– În regulă, domnule judecător, spuse Claire. Colonel Hernandez, cînd ai fost interogat de către Departamentul de Investigații, în 1985, ți s-a cerut să oferi o versiune completă a evenimentelor din La Colina?

– Da...

– Mulțumesc. Așa ai făcut?

– Nu.

– Înțeleg, zise ea, trecînd repede mai departe. Erai conștient de faptul că, atunci cînd dădeai declarația, te aflai sub jurămîntul de a spune *întregul* adevăr și nimic altceva decît adevărul, așa să te ajute Dumnezeu?

– Da, admise el.

– Cînd ai făcut depoziția în cadrul audierii conform articolului 32, erai conștient că te aflai sub jurămîntul de a spune întregul adevăr, așa să te ajute Dumnezeu?

– Da.

– Ei bine, atunci trebuie să admit că sînt derutată, colonele. Te-ai gîndit în mod conștient la aceste detalii și apoi, din proprie voință și intenționat, nu ai depus mărturie despre aceste presupuse evenimente la audierea în conformitate cu articolul 32?

Întrebarea îl încurcă. Îi trebui un moment de gîndire.

– Ă, da, dar așa cum v-am explicat...

– Răspunde numai la întrebare, te rog. Colonele, dacă n-ai spus întregul adevăr sub jurămînt anchetatorilor din Departamentul de Investigații și n-ai spus întregul adevăr la audierea conform articolului 32, cînd te aflai de asemenea sub jurămînt, cum putem să credem ceea ce spui acum?

– Spun adevărul!

– Întregul adevăr?

– Da!

– Fiindcă ești sub jurămînt?

Hernandez ezită.

– Fiindcă spun adevărul.

– Înțeleg. Mulțumesc pentru că ai lămurit treaba asta pentru juriu. Spui acum întregul adevăr fiindcă *îl spui*. Mulțumesc.

– Obiectez, domnule judecător, strigă Waldron. Martorul e tracasat.

– Continuă, doamnă Chapman, o îndemnă Farrell.

– Colonele Hernandez, ai relatat acuzării ceva înainte de începerea procesului?

Hernandez părea din nou încurcat. Claire învățase să-i citească reacțiile.

– Nu, zise el într-un tîrziu.

– Să-ți reamintesc că te afli sub jurămînt?

– Domnule președinte! exclamă Waldron.

– Am spus nu, spuse Hernandez.

– Colonele Hernandez, a mai văzut cineva evenimentele pe care le-ai descris – ciopîrțirea băiatului și așa mai departe?

– Doar eu și Kubik.

– Nimeni altcineva nu poate confirma mărturia dumitale?

– Cred că nu. Dar eu am văzut.

– Deci trebuie să ne bizuim doar pe amintirile dumitale de acum treisprezece ani – despre care tocmai am văzut că sînt foarte nesigure?

– Amintirile mele nu sînt nesigure! explodă Hernandez. V-am mai spus, eu...

– Mulţumesc, colonele, îl întrerupse Claire.

Hernandez privi rugător spre Waldron.

– Nu pot să răspund la întrebare? zise el.

– De ajuns, bubui Farrell.

– Colonele, spuse Claire, am altă întrebare pentru dumneata. Ce făceai dumneata, exact, cînd l-ai văzut pe sergentul Kubik dedîndu-se la toate atrocităţile alea?

– Scoteam oamenii din colibe.

– Asta trebuie să-ţi fi captat întreaga atenţie, nu-i aşa? Pînă la urmă, nu ştiai deloc dacă nu cumva rebelii se ascundeau în vreuna dintre colibele pe care le goleai. Am dreptate?

Hernandez părea bănuitor. Ochii i se îngustară.

– Puteam să văd ce făcea Kubik.

– Serios? Dă-mi voie să rezum. L-ai văzut dînd ordine unui bătrîn şi familiei lui, l-ai văzut ducîndu-se după bătrînul care se căţărase pe fereastră. L-ai văzut tăindu-i bătrînului tendonul lui Ahile. L-ai văzut – şi auzit – cum îşi bătea joc de bătrîn. Pe urmă ai văzut un băiat care arunca pietre în Kubik. L-ai văzut pe Kubik trîntindu-l pe băiat la pămînt şi tăindu-i burta. Ai văzut o mulţime de lucruri, nu-i aşa?

– Nu puteam să nu mă uit. Oamenii ţipau.

– După ce i-a rănit el?

– Şi înainte, cînd erau speriaţi de ceea ce voia să facă.

– În ce interval de timp crezi că s-au întîmplat toate astea?

– Cinci minute, poate. Sau poate zece.

– Zece minute! Ai reuşit să vezi toate astea într-un răstimp de zece minute, în vreme ce aveai o sarcină foarte periculoasă, care îţi solicita întreaga atenţie – care îţi cerea, de fapt, să nu-ţi dezlipeşti ochii de la ceea ce făceai, fiindcă altfel riscai să fii omorît?

Hernandez o fixă, cu ochii tulburi de răutate. Părea înfrînt. Nu mai avea replică.

– De necrezut, spuse Claire, dînd din cap, apoi se întoarse la masă.

– Obiectez, domnule judecător, strigă Waldron.

– Se admite.

– Retrag, zise Claire şi se aşeză.

Tom se întoarse spre ea şi-i strînse umărul.

– Acuzarea mai are întrebări?

– Da, domnule.

Waldron se ridică şi se duse în faţa martorului său.

– Colonel Hernandez, cînd te-ai întors din Salvador, după încheierea misiunii, ai fost supus de către Departamentul de Investigaţii unui lung şi riguros interogatoriu, corect?

– Corect, zise Hernandez.

Avea vocea unui om însetat, care găsise în sfîrşit apă de băut.

– Vorbeşte-mi despre această investigaţie.

– Doamne, nu mă slăbeau o clipă. Erau nişte duri.

– Anchetatorii de la Investigaţii?

– Da. Mi-au aplicat toate trucurile alea cu poliţist bun – poliţist rău, voiau să mă pună la poligraf şi se purtau de parcă voiau să mă spînzure şi pe mine lîngă Kubik. Mi-am zis că, dacă le spuneam despre grozăviile pe care le făcuse

Kubik, s-ar fi gîndit că fusesem şi eu părtaş. Sau, înţelegi, că de ce nu l-am oprit?

– De ce n-ai făcut-o? întrebă Waldron rezonabil.

– Pe un nebun ca ăla? Nu te puteai apropia de el. Sîntem instruiţi să ne plasăm în afara liniei de foc, ăsta-i antrenamentul nostru de autoapărare. Am înţeles că-şi pierduse controlul şi n-aveam de gînd să-i stau în cale.

– Te gîndeai că or să te învinuiască pe dumneata de crimă, îi sugeră Waldron.

– Întotdeauna se leagă de supravieţuitor.

– Dar nu te gîndeai numai la salvarea dumitale, nu-i aşa?

– Mi-am zis că dacă povestea asta ieşea la iveală, ar fi pătat şi mai tare onoarea armatei. Nu voiam să le ofer ocazia asta anchetatorilor. Speram ca treaba să rămînă moartă, înţelegi ce vreau să spun.

– Dar Kubik? întrebă Waldron, dirijîndu-l cu tupeu pe Hernandez. Credeam că nu prea îţi place tipul.

– „Plăcutul" n-are nimic de-a face cu asta. Da, nu eram chiar prieteni, dar m-am antrenat cu el şi chiar mi-a salvat viaţa, cu aproape două luni înainte – m-a tras înapoi cînd aproape că pusesem piciorul pe o mină în Nicaragua. El a văzut firul înaintea mea.

– Aşa că ai simţit că îi erai dator, poate, să-i minimalizezi crimele, spuse Waldron.

– Da. Pe urmă, la audiere, am crezut că aş putea avea necazuri dacă vorbesc despre asta – jurămînt fals ori cum i-o zice. Chiar că n-am mai avut linişte după asta. Dar pînă la urmă m-am hotărît să spun adevărul aici.

– Mulţumesc, zise Waldron satisfăcut.

– Apărarea mai are vreo întrebare? întrebă judecătorul Farrell.

Claire îşi prinse bărbia în palmă şi se gîndi o clipă.

– A, da, domnule judecător.

Se ridică.

– Colonele Hernandez, îndrăgeşti armata, nu-i aşa?

El replică fără ezitare:

– Da, o îndrăgesc.

– De cîte ori te-ai aflat sub arme cu generalul Marks?

– De cîteva ori.

– De cinci ori, e corect?

– Da.

– E adevărat că, de cîte ori ai lucrat cu generalul Marks, el a fost şeful dumitale nemijlocit şi chiar te întîlneai cu el în timpul liber?

Hernandez ezită o clipă.

– Da, spuse el tare.

– L-ai urma pe generalul Marks oriunde, nu-i aşa?

Colonelul tăcu un moment, apoi îi aruncă o privire oţelită.

– Am făcut-o de multe ori şi aş face-o din nou. Generalului îi place să se înconjoare de oameni în care să aibă încredere, iar eu ştiu că are încredere în mine şi ştiu că eu am încredere...

– Mulţumesc, colonele, spuse Claire.

– Domnule judecător, interveni Waldron, unde duc toate astea?

– Da, zise judecătorul, luminează-mă, avocat.

– La părtinire, domnule judecător.

– Bine, zise Farrell. Continuă.

– Deci, colonele, cum se face că nu putem găsi nici un Raport După Acţiune privitor la incidentul din La Colina din iunie 1985, nici măcar unul secret?

Hernandez o privi arogant şi zăpăcit în acelaşi timp.

– Poate că n-aţi căutat destul de bine.

– O, am căutat în toate părţile, colonele, spuse Claire. De fapt, maiorul Waldron m-a asigurat – ne-a dat cuvîntul său de ofiţer, mai mult, de membru al acestei curţi – că un astfel de raport nu există. Vrei să spui că nu l-ai întocmit?

– Corect. Nu l-am întocmit.

– Cunoşti pe altcineva care a scris un Raport După Acţiune privind incidentul din 22 iunie 1985?

– Nu.

– Există vreun alt tip de consemnare de care ai cunoştinţă privind presupusul masacru din La Colina, pe 22 iunie 1985?

Hernandez făcu o pauză.

– Cred că şeful operativ a întocmit un raport, dar nu l-am văzut.

– Şeful operativ fiind generalul Marks, pe atunci colonelul Marks?

– Da.

– Mulţumesc, spuse ea, cu un licăr în ochi. Nu mai am nimic de adăugat.

40

Cei trei avocaţi ai apărării se aflau la o masă într-o cafenea din Manassas.

– Păi asta ne-a cam dat peste cap, zise Grimes, vîrînd în gură o bucată uriaşă de prăjitură cu cremă de cafea.

Proprietarii cafenelei îl cunoşteau şi era clar că îl simpatizau.

– Membrii juriului or să înghită motivele lui Hernandez pentru care a ascuns povestea asta – să ajute un camarad, *esprit de corps*, să protejeze onoarea armatei. Fir-ar să fie, singurul pe care nu l-a invocat a fost Dumnezeu.

Claire sorbea dintr-o cafea neagră şi privea încruntată inscripţia cu FUMATUL OPRIT atîrnată pe perete, deasupra mesei lor.

– Dar e o minciună, zise ea.

Embry încuviinţă şi luă o gură de cafea.

– Crezi că tipul a născocit toate astea ca să-şi condimenteze relatarea? Sau că Waldron i-a spus să-şi „amintească" brusc?

Embry interveni:

– Cred că s-a amestecat Waldron. Hernandez avea motive întemeiate – nu încerca să pretindă că uitase.

– Poate că aşa e, spuse Grimes, dar juriul nu o să gîndească în felul ăsta.

– Prin urmare, ei sînt în avantaj, zise Claire. Credeţi că trebuia să-l interoghez mai departe?

Embry dădu din cap, încurcat. Grimes vorbi primul.

– Poate, spuse el. Nu ştiu ce-aş fi făcut eu.

– Destul de corect. A fost o dispută aspră. Un proces penal e o psihodramă – şi un joc de noroc.

Patroana, ori soţia patronului apăru cu o cană mare de cafea. Era o negresă masivă, de vîrstă medie, care mirosea a transpiraţie şi parfum. Opium. Îşi lăsă mîna liberă pe umerii lui Grimes.

– Îţi umplu ceaşca, dulceaţă?

El întinse ceaşca.

– Mulţumesc, puiule.

– Altcineva? întrebă ea.

Embry şi Claire făcură semn că nu.

– Cum e prăjitura mea, iubitule? îl întrebă ea pe Grimes.

– Cum o făcea mama înainte să fie arestată.

Femeia se opri o clipă, zăpăcită. Grimes, rîse, ha-ha!

– Dar nu-i la fel de dulce ca tine, zise el.

– Ai vrea tu să ştii, spuse ea severă şi plecă.

– Măcar îl avem pe Mark Fahey, spuse Embry.

– Un martor contra zece ai lor, zise Claire cu amărăciune. A fost deja citat?

Embry încuviinţă.

– Acuzarea a fost înştiinţată. Fahey vine peste trei zile, gata să depună mărturie.

– Mă întreb în ce gaură de şoarece o să-l vîre acuzarea,

spuse Grimes şi îşi îndesă altă bucată imensă de prăjitură în gură.

– Ce se-aude cu transcrierea? întrebă Claire.

– Am angajat cinci transcripţionişti diferiţi, replică Embry. O să le ia o grămadă de timp.

– Vreau să citesc totul despre Abbott. A dat de el? întrebă Claire.

– Sînt pe-aproape. Poate diseară; o să sun. Femeile alea lucrează zi şi noapte. De aia şi costă atît de mult.

Grimes ridică privirea. În jurul gurii era plin de firimituri.

– Mai primeşti telefoane misterioase?

Claire dădu din cap.

– Da, însă dacă las robotul să răspundă, închide. E ciudat, dar parcă nu vrea să-şi lase vocea înregistrată. Ray spune că FBI-ul n-a găsit nimic: tipul sună din locuri diferite şi nu rămîne pe fir decît cîteva secunde.

– O să înceteze, spuse Grimes. Şi-a făcut numărul – a încercat să te enerveze –, dar nu i-a mers.

– Vă supăraţi dacă vă părăsesc? întrebă Embry. Am de studiat o grămadă de materiale de balistică şi lucrez la o idee.

– Spune-ne şi nouă, zise Claire.

– După ce verific, spuse Embry şi se sculă.

După plecarea lui Embry, Claire îi vorbi lui Grimes despre telefonul de la Lentini.

– Iisuse Hristoase, zise el. Deci a ieşit la iveală pînă la urmă. Doamne, ăsta trebuie să se ascundă al naibii de bine.

– Pe bună dreptate, presupun.

– Vreau să merg cu tine. Nu ştim nimic despre el şi mie nu-mi plac misterele.

– Pot să-mi port singură de grijă.

Grimes se gîndi o clipă.

– Pot să te întreb ceva?

Ea îl privi.

– Povestea aia din *Post* a fost ticluită?

– Nu, admise ea.

El dădu încet din cap, tăcut.

– Fir-ar să fie, Claire, spuse apoi, toți facem greșeli.

– Greșeli? zise ea cu un rîs amar.

– Toți ascundem cîte-un schelet în dulap. Ceva ce n-am fi vrut niciodată să facem.

Ea tăcu, încurcată de această discuție cu Grimes, dar el continuă.

– Generalul Marks spunea că procesul ăsta ar putea fi riscant pentru cariera ta. Cred că vorbea serios, nu?

– Așa cred.

– Crezi că el, sau vreunul din oamenii lui, a trimis pe cineva să dezgroape povestea asta?

– Cred că a ieșit la iveală după o verificare în dosarele FBI-ului. A fost unul dintre profesorii mei de la Yale.

Claire îi spuse numele. Recunoscîndu-l, Grimes dădu din cap.

– Tot ce trebuia era cineva din Departamentul de Investigații care să fie prieten cu generalul.

– Cum ar fi cineva cu ambiție, zise Grimes. Care să-l lingușească pe șef. Vrei să discuți problema asta cu judecătorul, să ceri efectuarea unei investigații?

– De ce? Ca să spună nu sau, mai rău, să ordone o anchetă care să nu ducă nicăieri? În afacerea asta nu există amprente.

Robert Lentini alesese ca loc de întîlnire un restaurant situat pe culmea unui deal, la o sută de kilometri distanță de

Washington, în lanțul muntos Catoctin din Maryland. Primul indicator pentru CABANA MONTANĂ, scris cu litere gotice, se afla lîngă o intersecție de pe autostrada 70. Claire vedea de pe șosea restaurantul luminat, cocoțat în vîrful unui deal, asemenea unei stațiuni alpine de schi. Calea de acces era un drum lung în pantă, suficient de lat cît să permită trecerea a două mașini. Era atît de abrupt, încît Claire simțea cum se ambalează motorul, iar transmisia automată reduce tot mai mult viteza.

Parcă pe o porțiune mică de teren. Mai erau acolo doar trei mașini, acela părînd să fie singurul loc de parcare. Înțelese de ce alesese omul acea zonă. Nu pentru că-i era ei mai comod, nici pentru decorul alpin de prost-gust sau, cum bănuia, pentru mîncarea de acolo. Era vorba de avantajul amplasării. De acolo se putea vedea întreaga zonă, în toate direcțiile, pe o distanță de mai mulți kilometri.

Așezată în mașină, Claire verifică micul casetofon pe care Ray i-l ascunsese la spate. Un fir ajungea în față, legat într-o parte a sutienului. Cu o mișcare iute, ea învîrti micul buton plasat lîngă sînul stîng. Oricine ar fi privit-o, ar fi zis că se scărpina. Răsfoi printre hîrtiile din mapa de piele și, cu alt gest discret, deschise casetofonul miniatural camuflat într-un pachet de Marlboro (nu era marca ei de țigări, dar nu-și făcea scrupule). Exista, desigur, riscul ca omul să verifice dacă avea vreun aparat de înregistrare, dar ea își asuma acest risc. Nu credea că Lentini va dori să depună mărturie în fața instanței.

Ieși din mașină, cu mapa sub braț, și se îndreptă spre ușa din față. Aspectul interior al restaurantului o făcu să zîmbească acru: podeaua era pavată cu pietre, tavanul jos din grinzi de lemn (se vedea de la distanță că erau imitații), mese din lemn cu patină artificială, ferestre cu imitații kitsch

de vitralii, un vast cămin cu flăcări licărind dintre butuci falşi chiar şi în mijlocul verii. Găsi o masă liberă lîngă o fereastră ce dădea spre vale şi se puse pe aşteptat.

Se făcu ora nouă seara, apoi mai tîrziu, dar ea tot aştepta. Comandă o Coca-Cola.

La ora nouă şi douăzeci, se întrebă dacă omul avea să mai apară. Aruncă o privire prin restaurant şi văzu numai cupluri. Nici unul dintre ei nu putea fi Lentini. Vorbi cu şeful de sală, care-i spuse că nici un client nu precizase că ar fi avut vreo întîlnire. Sună acasă; Jackie îi zise că nimeni nu-i lăsase vreun mesaj.

La ora nouă şi patruzeci şi cinci, se hotărî să plece. Era prea puţin probabil să fi greşit adresa, în afară de cazul cînd ar fi existat în zonă mai multe imitaţii de cabane elveţiene precum aceea. Mai curînd omul se răzgîndise ori, din vreun motiv oarecare, se speriase.

Lăsă cîţiva dolari pentru Cola şi ieşi din restaurant. În parcare se mai aflau acum două maşini. Dar nici urmă de cineva care să fi semănat cît de cît cu Lentini.

Enervată, se sui în maşină, porni motorul şi ieşi din parcare, aproape aşteptîndu-se ca omul să apară în vreme ce ea pleca. Dar nu. Fusese păcălită.

Îndreaptă maşina spre drumul îngust de munte. Se făcuse întuneric, iar ea era atentă să nu se lovească de vreo maşină venind din direcţia opusă. De aceea, apropiindu-se de prima curbă strînsă, aprinse farurile şi apăsă pedala de frînă. Dar frîna se lăsă la podea fără să opună rezistenţă.

– Iisuse, exclamă ea, încercînd iarăşi pedala, care nu mai acţiona.

Curba se apropia. Întoarse brusc volanul, ca să evite prăbuşirea în prăpastie. Panta abruptă mărea tot mai mult viteza maşinii, iar Claire învîrtea volanul cînd la dreapta,

cînd la stînga, în timp ce drumul şerpuit gonea sub roţi. Încercă frîna ultima oară, dar nimic. Era inutil.

Învîrtind de volan ba într-o parte, ba în cealaltă, cu maşina în plină viteză, trase brusc frîna de mînă. Maneta se ridică uşor, prea uşor, înălţîndu-se şi coborînd fără efect.

– O, Doamne, ţipă ea.

Avea ochii fixaţi pe drum. Maşina se înclină, copacii zburînd pe lîngă ea întunecaţi, mai repede şi mai repede, apoi îi veni brusc în minte gîndul că o altă maşină ar putea veni din direcţie opusă şi se cutremură.

– *Nu!* ţipă. Nu! Doamne, *nu!*

Era cu ochii în lacrimi, dar nu-şi dezlipea privirea de la pavajul care gonea în faţa ei, cu mîinile înţepenite de frică pe volan. Maşina alerga demenţial, o sută, o sută zece kilometri, mărindu-şi permanent viteza. O fracţiune de secundă, Claire se detaşă de situaţie, privind calmă teribila scenă; apoi ţipă din toţi rărunchii, împietrită pe scaun, în vreme ce automobilul se năpustea la vale. Trase ambreiajul în punctul mort, însă fără mare efect.

Să opresc motorul? Nu, să nu faci asta, fiindcă s-ar bloca direcţia!

Răsuci volanul la stînga, apoi la dreapta, la stînga, iarăşi la dreapta, pe măsură ce drumul cotea, iar arborii şi tufişurile de pe margine se desluşeau cu greu în întuneric.

Apoi văzu în faţă, chiar în mijlocul drumului, un jeep militar verde, cu două canistre imense de benzină agăţate de latura din spate.

N-am cum să evit ciocnirea!

Se hotărî şi răsuci volanul spre stînga, îndreptînd

maşina spre latura plină de tufe a drumului. Viteza scăzu brusc, în zgomot de pietriş şi crengi rupte, aşa cum intenţionase, iar ea îşi luă mîna stîngă de pe volan, o întinse spre portieră, n-o găsi, bîjbîi după ea, cu ochii la drum; apoi dădu cu mîna de ceva metalic şi înhăţă mînerul, îl trase, iar uşa se deschise... şi, cu un ţipăt de groază, se lăsă pe stînga, îşi luă capul în mîini şi se rostogoli pe taluzul drumului, se lovi de ceva tare, simţi în gură gust de sînge, apoi, cu ochii închişi, un junghi teribil în ceafă; auzi maşina hurducîndu-se înainte, spre drum, şi lovindu-se de ceva. Un scrîşnet metalic îngrozitor.

Aruncată la marginea drumului, jumătate pe pămîntul moale acoperit cu ace de pin, jumătate pe asfalt, cu capul vuindu-i, deschise ochii şi văzu maşina lovindu-se de jeep, apoi urmă un cataclism, o explozie asurzitoare. Închise ochii, dar chiar şi printre pleoape văzu lumina orbitoare a focului de benzină. Sări în picioare, se întoarse şi alergă în susul drumului ţipînd.

Cîteva minute mai tîrziu, deşi părea că trecuseră ceasuri întregi, împleticindu-se pe drumul întunecat şi îngust, Claire îşi aminti că avea telefonul celular la ea.

PARTEA A CINCEA

41

Mă mut la tine, zise Devereaux. Ai aici mai multe camere decît blestematul ăla de Hilton, iar motelul unde stau a început să mă plictisească. În plus, ai nevoie de protecţie.

Claire zăcea pe o canapea dintr-un dormitor, iar Jackie şi Grimes stăteau lîngă ea, îngrijoraţi. Era serios rănită, mai ales pe o parte a feţei şi pe şoldul stîng, de la căzătura pe pietrele de pe drum. Avea şi cîteva zgîrieturi, una întinzîndu-se pe gît şi pe obrazul stîng, lîngă ureche. Şi o durea cumplit capul. Petrecuse mai mult de o oră răspunzînd întrebărilor poliţiştilor din statul Maryland, dar ea ştia că asta nu ajuta la nimic.

– N-am nevoie de protecţie, Ray, zise ea slab.

– Nu, n-ai nevoie de protecţie, răspunse el ironic. Nu tu. Cineva îţi defectează sistemul de frînare, cu intenţia de a te zdrobi de un jeep aflat taman în drumul tău, cu două rezervoare de benzină în spate care explodează, dar nu, totul e în regulă.

– Dacă-ţi pasă de mine, începu Jackie. Nu, lasă-mă pe mine, dacă îţi pasă de Annie, o să accepţi oferta lui.

Claire dădu din umeri, incapabilă să combată o asemenea argumentaţie.

– Deci nu ţi-ai pierdut deloc cunoştinţa? întrebă Devereaux.

– Deloc.

– N-ai vomat, n-ai avut vedenii, nimic?

– Nimic.

– Pupilele tale au aceeaşi dimensiune, din cîte-mi dau eu seama. Deci n-ai făcut o comoţie, dar trebuie să te duci la urgenţă, să-ţi facă o ecografie.

– Eşti şi medic acum? zise Claire.

– Nu eşti dezorientată?

– Nu mai mult ca de obicei, replică ea.

– Bine. Atunci, Jackie, aş vrea s-o trezeşti după două ore, să vezi dacă poate să meargă.

– Nu te mai obosi, spuse Claire. Or să mă trezească telefoanele nocturne.

– Crezi că Lentini a pus la cale povestea asta, ori cineva care i-a folosit numele ca să te prindă în capcană? întrebă Grimes.

– Ce mai contează? zise Claire.

– Nu-i aşa, spuse Devereaux. Cineva de la o companie telefonică locală mi-a spus că telefonul pe care l-ai primit – la care ai aranjat întîlnirea din Maryland – a fost dat de la un telefon public din interiorul Pentagonului. Mă îndoiesc că a fost Lentini – dacă se ascunde n-avea să sune chiar din gura lupului.

– Trebuie să facem o notă către poliţia militară din Quantico, spuse Grimes.

– La ce bun? întrebă Claire. Pînă nu aflăm cine mi-a făcut-o şi să o şi dovedim, nu avem nimic.

– Ştii ceva, zise Devereaux privind-o, mă enervezi rău de tot. Ce dracu' credeai că rezolvi, aranjînd întîlnirea asta şi punîndu-mă să-ţi fixez un casetofon, fără să-mi spui unde te duci? Trebuia să vin cu tine.

– A insistat să mă duc singură, spuse Claire slab.

– Aşa faci întotdeauna, se încruntă Devereaux. Ar trebui să încetezi cu imprudenţele. Am veşti pentru voi.

Se întoarse spre ceilalţi.

– Pentru voi toţi. Îl ştiţi pe agentul imobiliar din Pepper Pike?

– Martorul nostru? Cum îl cheamă, Fahey? zise Grimes. Să nu-mi spui că...

– Ba da. A fost omorît într-un accident de maşină în dimineaţa asta.

Claire sări în sus. Capul aproape că-i explodă de o durere mistuitoare.

– O, Doamne.

– Cei care au vrut să-l scoată din circulaţie sînt aceiaşi care-au vrut să te scoată şi *pe tine* din circulaţie, spuse Devereaux. Acelaşi modus vivendi.

– Operandi, zise Grimes.

– Corect. Pare să fie un modus operandi pentru procesul *Kubik contra Statelor Unite.*

Era aproape trei şi jumătate dimineaţa cînd telefonul sună. Claire se răsuci în pat resimţind durerile care o chinuiau şi înhăţă receptorul înainte să răspundă robotul.

Nu aşteptă să audă vocea sau respiraţia bărbatului.

– Ai luat plasă, idiotule, zise şi închise cu zgomot.

*

Se sculă tîrziu – la ora nouă şi zece. Instanţa îşi începuse deja lucrările. Simţi un junghi, apoi înţelese brusc ce tîrziu era.

– O, *Doamne,* exclamă ea şi sări din pat.

Nu, îşi aminti ea. În acea dimineaţă, armurierul de la Fort Bragg depunea mărturie despre corectitudinea înregistrărilor pe calculator ale crimelor de la depozit. Grimes urma să-l interogheze. Nu dorea să lipsească de la nici o etapă a procesului, dar nu era o tragedie dacă la asta nu participa. Şi avea mare nevoie de somn.

Devereaux şi Jackie stăteau de vorbă, aşezaţi la masa din bucătărie. Annie stătea în poala lui Devereaux şi desena într-un caiet. Claire simţea mirosul de cafea proaspăt măcinată.

– Hei, viteazo, o întîmpină Devereaux.

Annie privea cu ochii în lacrimi zgîrieturile mamei ei, apoi începu să plîngă.

42

Cu ajutorul fardurilor, Claire putea să-şi acopere destul de bine obrazul zgîriat, însă în jurul ochiului stîng îi apăruse o vînătaie mare, galben-roşcată, pe care nici cele mai bune cosmetice ale ei nu reuşeau s-o mascheze. Ar fi trebuit să-şi dea cu ipsos.

Cînd fu adus la masa apărării, Tom observă imediat urmele de pe chipul ei.

– Ce naiba ai păţit? zise el uimit.

– Am alunecat şi am căzut, spuse ea. Cînd locuieşti într-o casă străină, se mai întîmplă.

El nu păru convins.

Realitatea era că ei pierdeau procesul. În ciuda interogatoriilor serioase la care Claire îi supusese pe Hernandez şi pe La Pierre, cei doi martori se achitaseră de sarcina pentru care fuseseră chemaţi de către acuzare. Nu era nici o îndoială că juriul nu numai că era convins că Tom mitraliase optzeci şi şapte de mame, copii şi bătrîni, dar şi că

se dedase la acte de sadism pe care doar un om cu mintea bolnavă le putea comite.

În după-amiaza celei de-a treia zile de depoziții, Henry Abbott, următorul martor ocular, era pregătit pentru interogatoriul apărării. Claire privi în sala de judecată, îl observă pe Ray Devereaux așezat printre spectatori, cu mîinile împreunate peste pîntecele imens și zîmbi. Purta unul dintre costumele „de instanță", cum le zicea el, în caz că ar fi fost chemat la bară, și părea stingherit.

Claire se sculă încet de pe scaun și se apropie de martor. Henry Abbott, îmbrăcat într-un costum bleumarin, cu cămașă albă și cravată cu dungi argintii, părea relaxat și încrezător. O privea absent. Fără ură sau dispreț. Privea prin ea, ca și cum ar fi fost o persoană oarecare de pe stradă.

– Domnule Abbott, zise ea, eu sînt Claire Chapman. Sînt principalul avocat al apărării.

El privi și schiță vag un semn din cap.

– Domnule Abbott, l-ai văzut pe acuzat împușcîndu-i pe cei optzeci și șapte de oameni?

– Da, l-am văzut.

Claire întoarse ușor capul, să nu fie văzută de juriu, și îi zîmbi scurt.

– Deci ai văzut victimele reacționînd la impactul gloanțelor?

– Da.

– Poți să descrii această reacție?

– Reacția lor? Unii dintre ei țipau și plîngeau, alții căzuseră la pămînt și încercau să-și acopere capetele. Mamele își protejau copiii cu trupurile lor.

Foarte bine. Omul era bine pregătit.

– Și le-ai văzut reacția la impactul gloanțelor?

– Da.

– Care a fost?

– Unii au căzut pe spate. Se contractau, cădeau și se ghemuiau în poziții ciudate.

– Și crezi că acuzatul e singurul care putea să tragă acele gloanțe?

– A fost singurul care a făcut-o.

– Dar poți afirma cu hotărîre că gloanțele care au lovit acele victime proveneau de la arma acuzatului?

– Așa cum am spus, el era singurul care trăgea.

– Dar ai văzut cartușele ieșind din mitraliera lui?

– N-am văzut cum zburau gloanțele, dacă asta vrei să spui. Nu sînt Superman.

Se auziră cîteva chicote dinspre boxa juraților. Tipul era de neclintit. Fusese atent instruit.

– Domnule Abbott, cîte cartușe se află în încărcătorul unei mitraliere M-60?

– O sută.

– Dacă mitraliezi optzeci și șapte de oameni, o sută de gloanțe nu sînt de-ajuns, nu-i așa?

– Nu, nu sînt.

– Deci trebuie să-l fi văzut pe acuzat reîncărcîndu-și arma.

Dar Abbott era prea bine pregătit.

– Avea două încărcătoare legate între ele, zise el calm. Nu trebuia să-și reîncarce arma.

În ochi i se zări un licăr scurt de triumf.

– Domnule Abbott, unitatea dumitale avea dispozitive distorsionante pentru mitralierele M-60?

– Da.

– De ce?

– De ce le aveam?

– Exact.

– Pentru a masca localizarea trăgătorului, spuse el, înălțînd disprețuitor o sprînceană. Uneori era foarte important să nu fim localizați.

– Și poți să-mi spui dacă sergentul Kubik avea un astfel de dispozitiv sau un amortizor la arma lui?

Abbott ezită. Nu i se oferise amănuntul ăsta.

– Cred că nu.

– Crezi că nu? repetă Claire. Păi, o mitralieră M-60 nu face zgomot foarte puternic?

– Ba da, admise el în silă.

– Așa că nu-i nici o subtilitate aici, nu? Ar fi fost aproape imposibil să nu-ți dai seama dacă o mitralieră avea sau nu amortizor, așa e?

El dădu din umeri, atent la capcana pe care bănuia că i-o întinse Claire.

– Poate.

– Prin urmare, dumneata susții că sergentul Kubik nu a folosit un amortizor sau un distorsionant atunci cînd a tras gloanțele care i-au ucis pe cei optzeci și șapte de civili?

– Corect.

Oare ghicise? Dacă da, era norocos. Abbott era prea tăios ori prea bine instruit pentru a dezminți povestea inventată. Claire decise că era timpul să atace.

– Domnule Abbott, cît de multe afaceri face compania dumitale cu Departamentul Apărării?

– Nu știu exact.

– Dar în mod sigur ai o părere.

– În valoare de vreo două milioane, cu siguranță.

– Două milioane de dolari, se minună ea. În cazul ăsta, trebuie să fie important pentru dumneata și compania dumitale să ai relații bune cu Pentagonul, în special cu armata.

El dădu din umeri.

– Îmi place să spun că întotdeauna clientul are dreptate.

– Pot să jur. Și te implici frecvent în negocierile de contracte cu Pentagonul?

– Da.

– Pentru ce?

– Asta e o chestiune secretă.

– Ne aflăm într-o instanță secretă, domnule Abbott. Toată lumea de aici are acces la secrete, inclusiv jurații și spectatorii. Poți vorbi deschis.

– Purtăm tratative cu armata pentru achiziționarea unei noi generații de elicoptere de atac.

– Asta trebuie să aducă niște venituri substanțiale firmei dumitale.

– Așa e.

– Iar dumneata ești unul dintre oamenii de bază în aceste negocieri, e corect?

– Da.

– Asta trebuie să te îndemne să fii cooperant cu armata.

– Asta-i o întrebare?

– Clientul are întotdeauna dreptate, cum îți place să spui.

El dădu din umeri.

– Domnule Abbott, îţi aminteşti discuţia pe care am avut-o la Madison Hotel acum patru zile?

– Da.

– Ne-am întîlnit la micul dejun, nu-i aşa?

– Aşa e.

– Era şi asistentul meu, domnul Grimes?

– Da, era.

– Cît a durat discuţia?

– Nu-mi amintesc.

– Să fi fost vreo douăzeci şi şase de minute?

– Poate. Nu ştiu.

– Domnule Abbott, la discuţia noastră de la Madison Hotel, ne-ai spus că ai fost instruit de colonelul Marks, care ţi-a spus ce să declari la interogatoriul Departamentului de Investigaţii?

Acum privea din nou absent, cu ochi de şarpe.

– Nu.

– Nu-ţi aminteşti că ai spus asta?

Omul se aplecă în faţă.

– N-am spus niciodată asta.

– N-ai spus niciodată că ai fost instruit înaintea interogatoriului de la Departamentul de Investigaţii?

– Nu, n-am spus, şi nu, n-am fost instruit.

– Eşti sigur?

– Da.

– Absolut sigur?

– Obiectez, domnule preşedinte, strigă Waldron. S-a întrebat şi s-a răspuns.

– Se respinge, zise Farrell şi luă o gură de Pepsi, de parcă urmărea un joc teribil de palpitant la televizor.

– Îţi amintesc că te afli sub jurămînt, domnule Abbott.

Nu mi-ai spus niciodată că ofiţerul comandant ţi-a indicat ce să declari la Departamentul de Investigaţii?

– N-am spus niciodată asta, iar el n-a făcut niciodată aşa ceva.

– Eşti conştient, domnule Abbott, că pot să trec în boxa martorilor şi să depun mărturie despre ceea ce mi-ai spus?

– Atunci ar fi cuvîntul dumitale împotriva cuvîntului meu, zise el blînd. Iar dumneata nu eşti chiar un martor imparţial, nu-i aşa?

Claire observă cîţiva juraţi care urmăreau cu mare interes acest schimb de replici. Preşedintele juriului, negrul cu ochelari, lua notiţe de zor.

– Dacă ţi-aş spune că exact asta îmi amintesc, ar însemna că mint? întrebă ea.

– Da, ar însemna că minţi.

– Dacă ţi-aş spune că exact asta îşi aminteşte şi asistentul meu, ar însemna că şi el minte?

– Asta ar însemna, cu siguranţă.

– Dacă ţi-aş spune că am înregistrat acea discuţie, ar însemna că mintim? întrebă ea ca din întîmplare şi se întoarse către masa apărării.

Sala era în fierbere. Văzu ochii lui Tom strălucind. Îşi dădea toată silinţa să nu zîmbească.

Grimes îi întinse un teanc de hîrtii. Îl văzu pe Abbott strîngîndu-şi pumnii. O fixa cu ferocitate.

– Domnule preşedinte, spuse ea, pot să mă apropii de martor?

– Poţi.

Claire se îndreptă încet către masa acuzării, pe care lăsă cîteva hîrtii capsate, apoi puse altele pe masa judecătorului. Îi întinse cîteva şi lui Abbott.

– Domnule Abbott, spuse ea, aceasta este o transcriere cuvînt cu cuvînt a discuţiei dumitale cu noi, certificată de colegul meu, domnul Grimes şi de anchetatorul meu, domnul Devereaux, făcută de acesta din urmă de pe o bandă magnetică.

Nu se mai obosi să explice că Devereaux îi furnizase un emiţător camuflat într-o machetă de telefon celular şi înregistrase conversaţia în maşina parcată în faţa hotelului.

– Te rog să cauţi la pagina treizeci şi patru, domnule Abbott, şi să citeşti cele şapte rînduri subliniate, începînd cu „El a zis: «Nu l-ai văzut pe Kubik ridicîndu-şi deodată arma şi începînd să tragă?» Eu am zis: «Nu, domnule, nu l-am văzut.» Şi pînă la: „Nu le plac turnătorii".

Chipul lui Abbott se învineţise de furie. Scrîşni în barbă:

– Tîrfă.

– Poftim? Ce-ai spus?

Abbott o fixa cu sălbăticie. La tîmpla dreaptă îi zvîcnea o vînă.

– Mi te-ai adresat cumva cu o obscenitate formată din cinci litere, domnule Abbott?

Deodată, Abbott aruncă transcrierea pe podeaua din boxa martorilor.

– Fir-ai a dracului, discutam neoficial!

– Era neoficial atunci, spuse Claire calmă. Dar te-ai vîrît singur în sperjurul pe care tocmai l-ai comis, nu noi, şi nu putem permite să se întîmple aşa ceva.

– Domnule preşedinte! sări Waldron.

– *Asta-i tot!* explodă judecătorul Farrell, lovind cu ciocanul în masă. Membrii juriului sînt liberi.

43

Chiar aţi căzut de acord că acea conversaţie era neoficială? întrebă iritat Farrell.

– Da, domnule preşedinte, replică Claire. L-am păcălit. I-am cerut anchetatorului meu să facă o înregistrare, pentru a fi siguri că vom avea o depoziţie corectă la proces.

– Anchetatorul dumitale a înregistrat în secret toate discuţiile pe care le-ai avut cu martorii?

– Aş prefera să nu spun. Dar e legal, domnule.

– De ce l-ai înregistrat?

– Nu e lipsă de respect faţă de dumneavoastră sau faţă de această instanţă, dar aveam dubii cu privire la adevărul spuselor lui. Acestui martor n-ar trebui să i se permită să vină aici şi să ne mintă în faţă, pe dumneavoastră, pe mine şi pe juriu.

Waldron, care se plimba nervos în timpul acestui schimb de replici, se opri brusc şi spuse:

– Domnule preşedinte, aceasta e o vidare clară a

principiului furnizării reciproce a datelor. Avem o cerere pentru dezvăluirea tuturor declaraţiilor martorilor către apărare. Cum se face că noi n-am primit pînă acum această transcriere?

– Nu putea fi dezvăluită, zise Claire. E limpede că nu este vorba despre declaraţia unui martor. Martorul nu a citit şi semnat declaraţia, nici nu a jurat că e adevărată. Noi nu l-am pus pe individ sub jurămînt.

– Dar, domnule preşedinte...

– Ei bine, în legătură cu asta, o să fiu de acord cu avocatul apărării, spuse Farrell, golindu-şi cana de Pepsi şi punînd-o jos cu un pocnet sec. Nu e o vidare a principiului dezvăluirii.

– Mulţumesc, domnule judecător, zise Claire.

– Dar am să-i acord acuzării răgaz de o oră. Nu-mi plac surprizele de genul ăsta. Vreau ca martorul să aibă şansa de a citi transcrierea. Nu am de gînd să solicit urmărirea pentru sperjur în acest caz, doar pentru a te ajuta pe dumneata, doamnă Chapman. Sau pe dumneata, maior Waldron. Sincer. Maior Waldron, du-te cu martorul într-o cameră, iar eu o să acord juriului o pauză.

– Dar, domnule judecător, spuse Claire, eu mă aflu exact la mijlocul interogatoriului. Puteţi dispune ca acuzarea să nu vorbească cu martorul?

– Nu, n-o s-o fac.

– Dar, domnule judecător, zise repede Claire.

– Cu asta am terminat, spuse Farrell.

– Ai citit transcrierea? întrebă Claire cînd Henry Abbott se întoarse în boxa martorilor.

Avea părul pieptănat şi îşi schimbase pînă şi cămaşa.

– Da, am citit-o.

– Şi consideri că e o transcriere adevărată şi corectă a discuţiei noastre de la Madison?

– Da, din cîte îmi dau seama, fără să-mi fi consultat notele personale.

Claire se gîndi că, probabil, omul îşi însemnase ceea ce se discutase la micul dejun care durase douăzeci şi şase de minute.

– Atunci poţi explica acestei instanţe de ce ai minţit sub jurămînt?

– N-am minţit, spuse Abbott.

– *N-ai minţit?* Vrei să-i cer grefierei să citească depoziţia dumitale dinainte de pauză?

– Nu e nevoie, zise el. N-am minţit sub jurămînt.

– Poftim? Vrei să-ţi pun înregistrarea?

– Am spus că n-am minţit sub jurămînt. Te-am minţit pe dumneata.

Lui Claire i se strînse inima. Era evident că fusese instruit de Waldron.

– Ţi-am spus ceea ce credeam că vrei să auzi, continuă el. Era limpede că te agăţai de teoria conspiraţiei şi asta mă enerva. Păreai să crezi că nici un militar nu spune adevărul şi am considerat asta drept o insultă. Aşa că mi-am zis: ei bine, dacă tot era neoficial – mi-ai dat cuvîntul de onoare că nu înregistrezi nimic – m-am hotărît să te pun la locul dumitale, să-ţi spun o grămadă de prostii, să-ţi ofer ceea ce doreai cu disperare să auzi.

Abbott schiţă un zîmbet larg.

*

În aceeaşi seară, Claire se întîlni cu Dennis, cunoştinţa lui Tom de la CIA, tot în barul din Georgetown care îi displăcea lui atît de mult. Purta un sacou albastru cu nasturi aurii, cămaşă albă şi o cravată cu dungi roşii şi albastre.

– Trebuie să-ţi spun, începu Dennis, că nu ne mai putem întîlni. Situaţia a devenit delicată.

– Am telefonul dumitale. Te voi suna doar dacă e vorba de ceva important.

– Numărul ăla nu mai e valabil.

– Te-ai mutat?

– Am schimbat numărul. Fac asta periodic.

– De ce, primeşti telefoane ciudate? întrebă ea. Am început să primesc şi eu.

El părea încurcat, dar continuă:

– Există o doamnă în vîrstă care lucrează pentru noi. Are o memorie de elefant.

– Toate agenţiile de spionaj au aşa ceva?

– Şi-a amintit că a văzut memoriul pentru dosar despre care ţi-am vorbit. L-a găsit în dosarele operative.

– Serios? se bucură Claire, apoi fu tulburată de ceva.

– De ce ar deţine CIA un document intern al armatei?

El dădu din umeri.

– Strîngeau de toate, ca şobolanii. Am avut o sursă în Comandamentul de Sud al armatei, prieten cu noi. L-a găsit într-un seif plin cu documente secrete, în Panama. A crezut că ne-ar putea interesa.

– „Prieten cu voi" înseamnă că lucrează pentru voi?

Dennis îşi înălţă sprîncenele mefistofelice.

– Dumneata ai spus-o, nu eu.

Îi întinse o fotocopie peste masă. Nu era prea bună. Era plină de petele şi mîzgălelile unui document copiat de multe ori. Totuşi se putea citi. Din fericire, generalul avea un scris clar, deşi minuscul. Nu erau mai mult de trei rînduri. Claire citi, apoi ridică privirea.

– Aici scrie că ţăranii aveau arme şi că el i-a ordonat prin radio lui Hernandez să le spună oamenilor lui să tragă.

Îl privi uluită. Dennis îşi bea whiskyul.

– Asta nu figurează în declaraţia lui, dată Departamentului de Investigaţii, nici în interogatoriile pe care i le-au luat autorităţile. Nu figurează în *nici o* declaraţie, observă ea. Nicăieri el sau altcineva nu a menţionat că existau arme acolo. Sau că el a dat ordinul. Lui *Hernandez!*

Dennis zîmbi.

– Din cauza asta eu nu las niciodată ceva scris, zise el.

Zece minute mai tîrziu, cînd Dennis plecă, nu observă silueta masivă a lui Ray Devereaux, care se ridică de la o masă de lîngă uşă şi-l urmă afară.

44

Claire se întîlni cu Tom într-o cameră mică din interiorul complexului de maximă securitate. Îi arătă fotocopia memoriului pentru dosar făcută de generalul Marks, pe care i-o dăduse Dennis. El o citi, cu chipul inexpresiv, apoi ridică privirea.

– Drăguţ, zise el şi zîmbi.

– „Drăguţ"? zise ea, cutremurîndu-se. Asta-i tot ce poţi să spui? „Drăguţ"? Peticul ăsta de hîrtie ne poate ajuta să cîştigăm procesul!

Tom îşi înălţă capul şi întrebă curios:

– Aşa crezi?

– Mă rog, cine ştie ce se poate întîmpla în parodia asta de proces. Dar acum avem dovada că Marks i-a ordonat lui Hernandez să-i ucidă pe oamenii ăia. E ceva extrem de important. Îl privi un moment. Crezi că e posibil să fi tras şi Hernandez?

Tom dădu din umeri.

– Ţi-am mai spus, n-am văzut nimic. Am auzit focuri de armă, dar cînd am ajuns eu acolo n-am văzut decît cadavrele.

– Dar l-ai văzut pe Hernandez ţinîndu-şi mitraliera ca şi cum tocmai trăsese sau ceva de genul ăsta? Sper că nu-mi ascunzi nimic, nu-i aşa?

– Claire, zise Tom, ridicînd vocea, ai auzit ce-am spus? Am spus că n-am văzut nimic. E clar? Vrei să-ţi repet? N-am văzut nimic.

Ea îl privi ţintă, uimită de acea criză de furie. Ce naiba îl enervase aşa de tare?

– Te-am auzit, replică ea scurt şi se ridică pentru a se duce în sala de judecată.

– Acuzarea îl cheamă la bară pe Frederick W. Coultas.

Coultas era expertul în balistică al acuzării, un specialist de nivel naţional în identificarea armelor. Înalt, cu un aer stîngaci, îmbrăcat într-un costum cafeniu ieftin, Coultas trecu pe coridorul central, se aşeză pe scaunul martorului şi depuse jurămîntul. Avea un cap prelung, o frunte înaltă, mărginită de o şuviţă încîlcită de păr castaniu, ochi căprui, ochelari cu rame metalice şi era practic lipsit de bărbie.

Juraţii se întoarseră curioşi să-l privească. În general, nu-şi prea trădau emoţiile, dar Claire nu-i văzuse niciodată plictisiţi sau neatenţi.

Coultas îşi prezentă datele personale, iar Waldron îl ajuta cu precizări. Omul făcea parte din Brigada de Arme de Foc şi Mărci a FBI-ului şi era instructor în identificarea

armelor de foc la Academia FBI din Quantico. Era absolvent al Şcolii de reparaţii pentru arme mici a armatei americane, de la Aberdeen, Maryland. Absolvent al cursului de armurieri şi al celui de instructor pentru arme de foc de la Academia Smith & Wesson. Doisprezece ani de activitate la Secţia de Identificare a Armelor de foc a FBI-ului. Specialist în mărci de arme. Şi tot aşa, se înşirau detalii copleşitoare. Cu o lipsă de subtilitate obositoare, Waldron îşi atinsese scopul: să arate că Frederick Coultas se pricepea bine la arme.

În acelaşi stil agasant, Waldron trecu la o metodică examinare directă.

– Vorbeşte-mi despre muniţia care a fost recuperată, zise Waldron la un moment dat.

– Treizeci şi nouă de proiectile şi gloanţe au fost recuperate şi o sută treizeci şi şapte de tuburi de cartuşe.

– Erau în stare bună?

– Da.

– După părerea dumitale, acest număr de gloanţe, treizeci şi nouă, se potriveşte cu depoziţia care susţine că au fost trase două sute de focuri?

– Da. Chiar dacă se foloseşte un detector de metale la locul crimei, multe cartuşe nu se mai găsesc. N-ai ce face.

– S-a mai găsit şi altceva?

– Da. O sută şapte legături, nişte piese metalice mici şi crestate, care leagă gloanţele între ele pe cartuşieră.

– Aceste legături v-au folosit la identificarea armei cu care s-a tras?

Coultas îşi împinse ochelarii pe nas.

– Nu. E foarte greu să identifici legăturile folosite la o anumită armă, deşi teoretic ar fi posibil.

– Domnule Coultas, se precizează cumva în raportul guvernului salvadorian dacă a fost recuperat vreun cartuş din cadavrele victimelor?

– Nu, nu se precizează, dar asta nu înseamnă nimic. Este extrem de dificil să recuperezi cartuşele de mitralieră dintr-un corp, fiindcă cele mai multe trec prin el.

Neobosit, ca un ciocan pneumatic, Waldron îi puse o mulţime de întrebări. Coultas era mulţumit de felul în care salvadorienii strînseseră probele şi le trimiseseră Departamentului de Investigaţii al armatei, marcate cu un ac de trasat şi notate pe o listă de inventar. Waldron nu lăsă nimic necercetat, pînă la marcajul de pe fiecare tub de cartuş.

– Spune-mi acum, aceste proiectile şi tuburi de gloanţe au fost trase din aceeaşi armă?

– Da.

– Şi arma era aceasta?

Waldron ridică mitraliera înfăşurată în plastic. Coultas se aplecă s-o studieze. Juca teatru.

– Da, aceasta.

– Domnule Coultas, poţi să ne spui cum faci legătura dintre un anume cartuş şi o armă anumită?

Coultas se aşeză la loc pe scaun şi îşi împinse ochelarii pe nas. Vorbi cu o voce ascuţită, nazală, pe un ton infatuat.

– În interiorul ţevii fiecărei arme sînt tăiate nişte şanţuri spiralate. Asta se cheamă „ghintuire" şi determină răsucirea cartuşului într-o anumită direcţie şi învîrtirea lui rapidă, pentru a căpăta o viteză mare şi o traiectorie mai exactă. Şanţurile spiralate ale fiecărui tip de armă au un model specific. Între şanţuri se află nişte ridicături numite „zone".

Aceste zone împreună cu şanţurile lasă nişte urme pe cartuş, care pot fi văzute la microscop.

Omul ăsta trebuie să fi fost un instructor teribil, îşi zise Claire. Nu era de mirare că laboratorul balistic al FBI-ului avea întotdeauna probleme.

– Şi sistemul de ghintuire al acestei arme se potriveşte cu gloanţele pe care le-ai examinat? întrebă Waldron.

– Desigur. Sistemul de ghintuire al acestei mitraliere M-60 se numeşte 4-D, ceea ce înseamnă patru zone şi patru şanţuri pe ţeavă, cu o răsucire la dreapta. De asemenea, există o rotaţie completă la treizeci de centimetri. Folosind microscopul, am văzut că gloanţele aveau urmele acestui sistem de ghintuire. În plus, am observat că una dintre zonele din ţeava acestei arme era mai îngustă decît celelalte. Asta a fost altă trăsătură distinctivă. Striaţiile de pe gloanţe provocate de trecerea prin ţeavă erau identice cu ţeava armei în discuţie. În felul ăsta s-a văzut că toate cartuşele proveneau din aceeaşi armă.

Farrell deschise cu un pocnet o cutie de Pepsi.

– Şi tuburile cartuşelor? întrebă Waldron.

– Am examinat tuburile aruncate, m-am uitat la focus, la urma lăsată de percutor, la marcajele de pe fiecare tub şi, în capăt, la urma culasei.

– Deci nu ai nici o îndoială că aceste gloanţe au fost trase de mitraliera pe care ai examinat-o?

– Nici una.

– Mulţumesc foarte mult, domnule Coultas. Nu mai am nimic de adăugat.

– Apărarea vrea să-l interogheze pe martor? întrebă Farrell.

– Da, domnule, zise Claire şi se ridică în picioare. Îl privi cîteva clipe întrebător pe martor. Apoi spuse:

– Domnule Coultas, ştii cumva dacă aceasta a fost arma folosită de sergentul Kubik?

– Nu, admise el.

– Nu? De ce?

– Păi, nu am competenţa să depun mărturie despre asta. Am înţeles că acuzarea a audiat deja un martor de la Fort Bragg, care a descris evidenţele armamentului aflate pe computer şi cum au fost ele păstrate. Dar asta depăşeşte aria mea de competenţă.

– Deci nu ai idee a cui a fost arma asta.

– Aşa e.

– Apoi, domnule Coultas, ai mărturisit deja că nu ştii dacă vreunul dintre aceste gloanţe a fost recuperat din cadavre, nu-i aşa?

– Aşa e.

– Deci ştii cumva dacă aceste gloanţe au ucis pe cineva?

– Nu.

– Nu ştii.

– Nu. Asta depăşeşte aria expertizelor mele, la drept vorbind. Presupun că martorii oculari...

– Mulţumesc. Acum, domnule Coultas, bazîndu-te pe examinarea minuţioasă a probelor, poţi să spui instanţei cînd au fost trase aceste gloanţe?

– În realitate, nu.

– Nu poţi? Serios? N-ai nici cea mai mică idee?

– Păi, consemnările ataşate...

– Am spus, bazîndu-te pe examinarea dumitale a

dovezilor. Au fost trase aceste gloanţe la data în discuţie – 22 iunie 1985?

– Nu am cum să ştiu.

– Poţi să ne spui dacă au fost trase săptămîna asta?

– Nu.

– Sau luna asta?

– Nu.

– Sau măcar anul ăsta?

– Nu, nu pot.

– Interesant. Poţi să-mi spui ceva, domnule Coultas? Cînd tragi mai mult timp cu o mitralieră, ce se întîmplă cu ţeava?

– Păi, se înfierbîntă.

Se auzi un rîs înfundat din boxa juraţilor şi cîteva chicoteli printre spectatori.

– Şi ce faci atunci? Continui să tragi?

– A, nu. După cinci sute de focuri, schimbi ţeava, pentru a evita supraîncălzirea. O scoţi şi o înlocuieşti cu alta.

– Chiar şi cînd eşti în toiul luptei?

– A, sigur. Mitraliera e prevăzută de obicei cu o ţeavă de rezervă. Uneori pot fi şi mai multe. Se pot schimba între ele. Mereu se deteriorează. După o vreme, trebuie aruncate.

– Deci această mitralieră putea să fie prevăzută cu încă două ţevi de rezervă.

– Corect.

– Poate chiar mai multe.

– Posibil.

Claire îi aruncă o privire lui Embry. Ochii lui străluceau de mîndrie, îşi zise ea.

– Domnule Coultas, ţevile de mitralieră sînt înseriate la fel ca armele?

– Uneori. Am văzut şi aşa ceva.

– Dar aceasta este?

– Nu.

– Nu e marcată.

– Nu.

– Deci ştii cumva dacă *exact această* armă a fost prevăzută cu *exact această* ţeavă?

Coultas dădu încurcat din cap, în vreme ce îşi freca bărbia teşită.

– N-am cum să ştiu asta.

– Dar ştii că pot fi uşor înlocuite.

– Asta ştiu.

– Domnule Coultas, admiţînd de dragul argumentaţiei că aceasta e ţeava folosită pentru a trage proiectilele pe care le-ai studiat cu atîta atenţie – nu e posibil ca cineva să fi înlocuit ţevile?

– Păi, e posibil, da.

– E *posibil?*

– E posibil, da.

– Prin urmare, cineva ar fi putut lua această armă, cu seria aceasta ştanţată pe ea, şi ar fi putut monta pe ea ţeava folosită pentru a trage acele cartuşe?

– Nu pot exclude ipoteza asta.

– E posibil?

– Teoretic, da, e posibil.

– Nu e greu de făcut aşa ceva?

– Nu, nu e.

– Ar fi, de fapt, chiar un lucru simplu, nu-i aşa, domnule Coultas?

– Da, ar fi, spuse el. Ar fi foarte uşor.

– Mulţumesc, domnule Coultas. Nu mai am nimic de adăugat.

45

În sfîrşit, week-end-ul. O pauză atît de necesară. Claire încercă să doarmă pînă tîrziu, însă nu reuşi. Se sculă înainte de ora şapte şi îşi dădu seama că telefonul nu sunase în timpul nopţii. Era un progres. Sau poate nu lucrau nici ei în week-end. Făcu o baie foarte fierbinte în cada mare din porţelan alb. Camera de baie era pardosită cu mici octogoane albe şi negre, ca în vechile hoteluri. Zăcu mult timp în apă. Fusese tentată să-şi ia ceva de lucru în baie, să citească poate vreo transcriere, dar îşi impuse să renunţe la ideea asta. Avea nevoie de o pauză. Trebuia să-şi lase creierul înfierbîntat să se odihnească puţin. Dorea să capete o anume perspectivă asupra cazului. Aşa că închise ochii şi îşi înmuie zgîrieturile şi vînătăile. Se gîndi la Tom, dori să-i facă o vizită la închisoare, dar înţelese că Annie avea acum mai mare nevoie de ea.

Apoi se îmbrăcă cu o pereche de jeanşi, un pulover şi adidaşi, o luă pe Annie şi merseră să ia micul dejun în

Georgetown, doar ele două. Plecară fără să-l anunțe pe Devereaux, care probabil că încă dormea.

– Cînd ne întoarcem acasă? întrebă Annie, apăsînd clătitele din farfurie cu sticla de sirop.

– Adică la Boston?

– Da. Vreau să-mi văd prietenii. Vreau s-o văd pe Katie.

– Curînd, iubito.

– Ce înseamnă „curînd"?

– Vreo două săptămîni. Poate mai curînd.

– Cu tati?

Nu știa ce să-i spună. Nu voia să spună adevărul. Ar fi sunat prea greu pentru vîrsta ei fragedă; ar fi fost cam așa: Nu cu tati. Parodia de instanță care-l judeca pe tati o să-l găsească probabil vinovat și o să-l condamne la închisoare pe viață la Leavenworth, unde o să-l poți vizita din cînd în cînd. Asta o să-ți distrugă viața. Și asta dacă mami o să fie în stare să evite pedeapsa cu moartea. În timpul ăsta, mami o să poarte bătălii grele, întocmind dosare ca vreunul dintre acei învățați în drept penal, pe jumătate nebuni, aducînd cazul în fața Curții Militare de Apel, apoi mai departe, tot mai sus, pînă la Curtea Supremă. În vreme ce veniturile familiei aveau să scadă mereu, fiindcă urma să fie concediată de la Harvard, ea fiind sigură că asta avea să se întîmple de la o zi la alta. Probabil că la un moment dat, după ieșirea din sistemul juridic militar, verdictul ar fi răsturnat; cu siguranță n-ar sta în picioare, fiindcă acuzațiile erau o farsă. Dar era cert că tati n-ar supraviețui în închisoare, fiindcă prea mulți oameni îl voiau mort.

– Cu tati, sigur, zise ea și ciufuli părul castaniu uimitor

de moale și strălucitor al lui Annie. După ce termini clătitele, mergem la Grădina Zoologică, da?

Annie dădu din umeri, de parcă ideea n-o încînta.

– Nu-ți place la Grădina Zoologică? zise Claire.

Annie dădu din cap.

– Tot mai ești supărată pe mine.

– Nu, mami. Sînt *furioasă* pe tine.

– Știu.

– Nu, nu știi, mami. Mereu *spui* că știi, dar nu știi. Ochii îi scînteiau.

– Ai spus că o să stai acasă mai mult, dar ești mereu plecată.

– Am vrut să mă joc cu tine aseară, dar am avut de lucru cu domnul Embry și cu unchiul Ray. Ai văzut, doar.

– Cum se face că lucrezi mereu?

– Pentru că tati are un proces, spuse ea. Vor să-l țină la închisoare multă vreme, iar eu și cu prietenii mei nu trebuie să-i lăsăm să facă asta.

– Dar de ce durează așa mult?

O întrebare grea.

– Fiindcă oamenii care vor să-l închidă sînt răi și uneori mint.

– De ce?

Claire se gîndi îndelung la răspuns. În cele din urmă zise cu sinceritate:

– Nu știu exact.

– Așadar, nu aveți nimic despre general? întrebă Claire, după ce se adunară cu toții în acea seară.

Embry şi Grimes stăteau în fotoliile lor. Devereaux se plimba prin încăpere, fiindcă-i plăcea să-i domine pe ceilalţi cu statura sa. Claire era aşezată la minunatul birou-masă din bibliotecă, pe fotoliul tapiţat cu piele cu spătar înalt, suflînd norul de fum ce plutea în aer.

– Nici o nevastă bătută, nici un adulter, vreo molestare de copii, nimic?

– E curat ca lacrima, spuse Devereaux. Cel mai rapid promovat general din istoria armatei. Cercetaş, blînd cu animalele, amabil cu vecinii. Face donaţii generoase asociaţiilor de caritate, e membru al Societăţii Americane Anticancer. Nici măcar nu închiriază casete video pornografice.

– „Nici măcar"? De parcă toată lumea ar face aşa?

– Mă rog, *tu* nu, zis Devereaux. Asta o ştiu.

– Mulţumesc. Mă bucur să aflu că îmi respecţi intimitatea.

– Dar Robert Lentini? întrebă Grimes. Tot n-ai reuşit să-l găseşti?

– Chiar presupunînd că n-a fost el în spatele înscenării din munţii Catoctin şi că i-au folosit numele fiindcă ştiau că şi Claire o să muşte momeala – nu. Tipul a dispărut fără urmă. Fie s-au folosit de numele lui, fie n-a existat niciodată.

– Păi, ştim că a existat, din dosarul lui de serviciu, spuse Embry.

– Poate, zise Devereaux.

– Şi amicul meu de la CIA, Dennis? întrebă Claire.

Devereaux afişă un rînjet larg.

– Asta o să-ţi placă. Băieţii ăştia de capă şi spadă nu se

prind că au o coadă nici dacă are unu nouăzeci înălţime şi o sută treizeci de kile. L-am urmărit fără să mă feresc, pînă la blocul lui de periferie. Îl cheamă Dennis T. Mackie. Sigur, nu ştiu la ce ţi-ar folosi asta. Doar dacă ai vreun registru cu personalul CIA. Acum, băieţi, vă supăraţi dacă vă părăsesc? Trebuie să-mi fac somnul.

– Voiam să spun ceva, se aventură timid Embry. Interogatoriul pe care l-ai luat expertului în balistică a fost de-a dreptul grozav.

– Mulţumesc, spuse Claire. Dar a fost evident o situaţie de genul „nu-puteam-face-asta-fără-tine".

Embry dădu din umeri.

– Nu, chiar că nu puteam, insistă ea. Nu m-aş fi gîndit niciodată la ţevi. Ce naiba ştiu eu despre arme?

– Dumneata ai pus-o în temă? zise Grimes.

Embry îl privi stingherit.

– Eşti un dandy isteţ, spuse Grimes.

Embry zîmbi uluit.

– Mulţumesc.

– Nici măcar Coultas nu şi-a amintit de ţevi, zise Grimes.

– Nu cred asta, spuse Claire. Nu despre Coultas. E o autoritate naţională în materie de balistică şi nu putea să treacă peste ceva atît de evident.

– Nu a fost *atît de* evident, protestă Embry.

– Pentru un tip cum e Coultas, este, zise ea. Sînt sigură că spera că n-o să fie întrebat.

– Nu, spuse Grimes, omul e un expert neutru. Nu e de

partea nimănui. Poate că a fost instruit de Waldron să nu aducă problema asta în discuţie decît dacă e întrebat, să n-o sugereze în nici un fel.

– Mai e ceva? întrebă Embry după o vreme. Fiindcă vreau să mă duc să lucrez la materialul despre generalul Marks, să văd dacă găsesc vreo soluţie. De fapt, mi-aş dori să ajung acasă şi să închid puţin ochii.

– Dă-i drumul, Terry, spuse Claire. Mulţumesc că ai venit.

După plecarea lui Embry, Grimes zise:

– Vrei ceva de băut?

– Nu cred, nu. Mulţumesc.

– Pari obosită.

– Mereu sînt obosită în ultima vreme.

– Atunci o s-o iau spre casă şi eu.

Se ridică, îşi adună hîrtiile şi le puse în servietă. Apropiindu-se de biroul ei, zise:

– Pot să-ţi spun ceva cu titlul personal?

– Da? spuse ea cu prudenţă.

– Doar... vreau să zic că eşti un avocat atît de celebru, iar eu am fost un fan al tău de o groază de vreme şi m-am gîndit ce grozav a fost că ai vrut să mă angajezi pe mine.

Ea dădu din cap şi zîmbi.

– Mi-ai fost recomandat de persoane sus-puse.

– Lasă prostiile. Vreau să spun că, deşi eram complet intimidat cînd ai venit prima dată în biroul meu, tot nu mă puteam opri să cred că era o glumă, tu dorind să preiei cazul ăsta, judecat de o curte militară sub o formidabilă presiune psihică, fără să cunoşti o iotă despre legislaţia militară. Şi

ştii ceva?

– Ce?

– Acum m-am prins. Acum înţeleg de ce eşti atît de faimoasă. Fiindcă eşti al naibii de *bună* în orice ai face.

O podidiră lacrimile. Era tîrziu, ea era epuizată şi cu emoţiile în derivă. Zîmbi, dădu din umeri şi scutură din cap. Se ridică şi se îndreptă spre el.

– Grimes... Charlie... oh, la naiba.

Şi îl îmbrăţişă strîns, mult timp.

Luni spre zori, la ora două şi treizeci, telefonul sună din nou. Claire bîjbîi după el şi ridică receptorul.

– Întreabă-te cine vrea cu adevărat să-l bage la închisoare, rosti vocea alterată electronic.

– Mulţumesc, zise Claire. Aproape că te-am prins, tîmpitule.

46

Astăzi îl aduc pe general în instanţă? întrebă Devereaux.

Claire stătea pe scaunul din faţă al limuzinei închiriate de Devereaux, un Lincoln Town mai mare şi mai luxos decît cel pe care îl condusese în Boston. Totul era îmbrăcat în piele.

– Aşa se pare.

Sorbea absentă dintr-o cană de cafea.

– Deci o să se aşeze acolo în costumul lui de general cu patru stele şi cu salata aia de fructe pe piept şi o să declare că sergentul Ronald Kubik a făcut-o? Şi o să impresioneze juriul fiindcă e general cu patru stele? Deşi nici măcar n-a fost la locul faptei?

– Asta-i teoria lui Waldron şi nu e rea deloc.

– Şi tu ce-ai de gînd să faci?

Opri la poarta din spate de la Quantico şi-i făcu un semn santinelei, care-i recunoscu.

– O să caut părţile moi, zise ea, şi-o să înfig cuţitul.

Devereaux îi aruncă o privire, apoi îşi întoarse ochii la drum. Schiţă un zîmbet strîmb.

– De ce am eu senzaţia că o să înfigi cuţitul chiar dacă nu există părţi moi? Ai primit vreun telefon în dimineaţa asta, pe la două şi jumătate?

Ea încuviinţă.

– Au găsit ceva băieţii de la FBI?

– Nu ei. Eu. Ştii, există numai două intrări în Pentagon care sînt deschise tot timpul. Aia de pe Mall şi aia de pe River. Am dat cu banul şi a ieşit intrarea de pe Mall. Pe la două şi douăzeci – cu zece minute înainte să primeşti telefonul – ghici cine intra grăbit în Pentagon, cu ochii sticlind şi coada stufoasă?

– Nu pot să ghicesc, zise Claire.

– Bravul soldat. Colonelul Hernandez. El e vocea misterioasă. Şi tot el e probabil şi în spatele „accidentului" de maşină din Maryland. Simpatic tip, nu?

Interogatoriul direct pe care i l-a luat Waldron generalului a fost clar, profesional şi plin de respect. Ţinu aproape toată dimineaţa, după care Curtea se retrase pentru masa de prînz.

După ce Claire, Grimes şi Embry se întoarseră în sală, observară că la masa acuzării nu se afla nimeni, ceea ce era neobişnuit. Waldron şi Hogan erau punctuali şi le plăcea să discute la mesele lor cu mult înainte ca judecătorul Farrell să revină.

Cei doi se întoarseră cu doar cîteva secunde înainte de

începerea şedinţei, vorbind încet, cu evidentă însufleţire. Waldron era însoţit de un anchetator de la Departamentul de Investigaţii pe care Claire îl mai văzuse din cînd în cînd, dar al cărui nume îl uitase.

– Ce se întîmplă? şopti Tom, strîngînd-o de umăr.

Ea dădu din cap.

– Ceva se întîmplă, mormăi Grimes în barbă. Waldron arată ca pisica care a mîncat canarul.

Claire se prezentă generalului cu o politeţe exagerată, vrînd să reliefeze în ochii juriului ceva ce, în altă situaţie, ar fi fost înclinată să minimalizeze: rangul înalt al generalului William Marks.

Alt avocat ar fi putut să-l trateze pe general ca pe un martor oarecare, transmiţînd astfel juriului: acest martor nu e diferit de ceilalţi şi nu uitaţi acest lucru. Şi nici n-ar fi fost o strategie inadecvată.

Dar ea observă că membrii juriului se simţeau în largul lor în timp ce generalul se afla în sală. Se ridicaseră în poziţie de drepţi, se abţineau să-şi roadă creioanele, să-şi ţină bărbia în palmă sau să facă alte mici gesturi de neatenţie ori plictiseală. Observă că nici măcar judecătorul Farrell nu-şi mai adusese o cutie de Pepsi. Astfel că ea adoptă o atitudine deferentă, ştiind că în cîteva clipe avea să-l trateze cu toată lipsa de respect pe care de fapt o merita.

– Domnule general Marks, spuse Claire după ce preliminariile plictisitoare luară sfîrşit, vi s-a garantat imunitatea în schimbul depoziţiei dumneavoastră de astăzi, corect?

– Da, aşa e.

Răspunsul său era sincer şi încrezător. Cu părul său argintiu şi nasul acvilin, arăta splendid în uniforma sa de gală.

– Există două tipuri de imunitate, domnule general. Una acoperă doar depoziţia dumneavoastră din instanţă. Celălalt tip acoperă evenimentele despre care depuneţi mărturie – mai exact, cele petrecute în Salvador, în iunie 1985. Ce tip de imunitate vi s-a oferit, domnule?

– Al doilea tip. Imunitatea tranzacţională, spuse el, dînd din cap.

– De ce, domnule?

– Războiul e ceva murdar, avocat. Greşelile sînt inevitabile şi adesea comandantul e făcut responsabil pentru ele.

– Da? Şi noi ne aflam în război cu Salvador în 1985, domnule general?

Judecătorul Farrell interveni.

– Doamnă avocat al apărării, n-am de gînd să admit folosirea acestui ton faţă de domnul general. Nu-mi place această lipsă de respect.

Claire îşi înclină capul în semn de aprobare, nedispusă încă să se certe.

– Desigur, domnule judecător. Domnule general, atunci cînd folosiţi cuvîntul „război", vreţi să spuneţi că ne aflam în război, în 1985? Nu am avut impresia că Congresul declarase război Salvadorului în acea perioadă.

Generalul Marks schiţă un zîmbet crispat.

– De fiecare dată cînd o unitate a armatei, inclusiv Forţele Speciale, efectuează operaţiuni împotriva unei forţe potenţial ostile, ne aflăm în condiţii de război.

– Aha, spuse ea. Acum înţeleg. Asta are cu siguranţă sens. Şi sînteţi de acord cu ideea conform căreia comandantul e responsabil pentru acţiunile oamenilor de sub comanda sa?

– Nu e doar o idee, avocat. Este felul în care operează armata.

– Deci nu aveţi nici un echivoc în privinţa asta?

Generalul pufni scurt, amuzat.

– Nu, nu am nici un „echivoc", cum spui dumneata, privind felul în care operează armata.

– Aşadar, în calitate de comandant al Detaşamentului 27, eraţi în fond responsabil pentru toate acţiunile oamenilor dumneavoastră?

– Da, desigur, zise el, dînd din cap cu putere. Chiar şi pentru acţiunile asupra cărora nu aveam control...

– Mulţumesc, domnule general...

– ... motiv pentru care mi s-a garantat imunitatea pentru a explora acţiunile tragice ale clientului dumitale.

– Mulţumesc, domnule general. Acum, domnule, Detaşamentul 27 a fost trimis în Salvador pentru a declanşa represalii împotriva celor ce au atacat Zona Rosa, e corect?

Un zîmbet trist.

– Nu, avocat, nu e corect. Am fost trimişi să localizăm pe ucigaşi, aşa-zisele gherile urbane care au omorît patru marinari. Nu ca să ne răzbunăm.

– Mulţumesc pentru această precizare, domnule general. Ar fi corect să precizăm, domnule, că aveaţi un interes personal în acea misiune.

– Absolut deloc.

– Serios? Nu eraţi bun prieten cu unul dintre marinarii ucişi la Zona Rosa pe 19 iunie 1985, locotenent-colonelul Arlen Ross?

– Ei bine, trebuie făcută o altă precizare importantă, spuse el pe un ton cumpătat. Eram, într-adevăr, o cunoştinţă a lui Arlen Ross...

– Nu, domnule, îl întrerupse ea. Nu o „cunoştinţă". Un prieten.

Generalul dădu din umeri.

– Dacă doreşti. N-o să mă cert pentru asta. Locotenent-colonelul a fost, din nefericire, printre cei ucişi la Zona Rosa. Dar nu comite erori, avocat. Mă aflam acolo din ordinul preşedintelui Statelor Unite. În mod sigur nu am folosit capacitatea Forţelor Speciale ale Statelor Unite pentru a realiza o răzbunare personală.

– Dar nici nu m-am gîndit să insinuez aşa ceva, domnule general, spuse Claire, prefăcîndu-se uluită. Voiam doar să spun că puteaţi să fi avut un interes personal în această misiune, aşa cum ar fi putut avea oricine ar fi pierdut un prieten apropiat, ucis cu cîteva zile înainte de către rebeli.

Dar generalul era prea şiret pentru a se lăsa prins în capcană. Nu degeaba ajunsese atît de sus în ierarhia militară, şi atît de repede.

– Eşti foarte generoasă, avocat, zise el deodată, însă eu acţionez numai la ordinul comandantului meu. Nu precum vreun mafiot căutînd vărsare de sînge.

Nu pierde niciodată controlul asupra martorului, îşi aminti Claire, dar tocmai asta ignorase ea acum. Această direcţie a interogatoriului era în mod evident greşită.

– Domnule general, spuse ea, cînd ne-am întîlnit la biroul dumneavoastră de la Pentagon, pentru interogatoriul dinaintea procesului, m-aţi avertizat să nu mă ocup de acest caz fiindcă ar putea dăuna carierei mele?

Generalul Marks o fixă cîteva secunde cu o privire indescifrabilă. Fusese informat. Ştia despre înregistrarea secretă a lui Henry Abbott.

– Da, replică el în cele din urmă. Eram sincer îngrijorat de faptul că te angajaseşi într-un fel de misiune autodistructivă, avocat, deoarece clientul este soţul dumitale.

Aşa, în cele din urmă se spusese şi asta. Nu avea nici o îndoială că toţi membrii juriului ştiau deja că Tom era soţul ei. Dar acum acest fapt, în toată complexitatea şi ambiguitatea lui, fusese afirmat în cadru oficial.

– Eram îngrijorat, continuă el, că, dacă ai fi continuat să te ocupi de acest caz fără să cunoşti toate faptele, ai fi sfîrşit prin a părea necugetată. Eşti, pînă la urmă, căsătorită cu un bărbat care poate fi un ucigaş. Nu eşti cu adevărat obiectivă. Zîmbi trist. Ai aceeaşi vîrstă ca şi fiica mea. Nu pot să am decît o îngrijorare părintească.

– Ei bine, asta e foarte frumos din partea

dumneavoastră, domnule general, zise ea fără ironie. Fiţi sigur că apreciez îngrijorarea şi solicitudinea dumneavoastră.

Se hotărî să treacă la miezul problemei.

– Domnule general Marks, cînd se presupune că atunci clientul meu a tras în civili, cît de departe vă aflaţi de acel loc?

– Nu eram acolo, spuse el. Unitatea era condusă de ofiţerul meu operativ, maiorul James Hernandez. Eu transmiteam comenzile prin radio.

– Maiorul James Hernandez, care este şi acum ofiţerul dumneavoastră operativ, corect?

– Da.

– Domnule general, se presupune că în acea zi clientul meu a ucis optzeci şi şapte de oameni, iar eu cred că omorîrea a optzeci şi şapte de oameni trebuie să ia ceva timp, aşa e?

– Vai, nu, replică generalul. Asta se poate face într-un interval de timp surprinzător de scurt, avocat, îmi pare rău că trebuie s-o spun.

– Serios?

– O să te surprindă, zise el şi zîmbi iarăşi trist. Sergentul Kubik a tras două sute de focuri. Mitraliera M-60 trage cu o viteză de cinci sute cincizeci de focuri pe minut. Aşa că două sute de focuri se pot trage în douăzeci de secunde, avocat.

În mod normal, replica generalului ar fi trebuit să aibă un efect devastator. Însă Claire ştia unde voia să ajungă.

– Douăzeci de secunde, medită ea.

– Puţin mai mult.

– Dar eu credeam că într-o cartuşieră sînt numai o sută de gloanţe, zise ea, făcînd pe naiva.

– E adevărat, replică generalul, dar se pare că el legase două cartuşiere, folosind o tehnică pe care spunea că o învăţase în Vietnam. În felul ăsta, a doua cartuşieră intră direct în armă.

– Dacă o cartuşieră se răsuceşte, ce se întîmplă?

– Arma se blochează.

Claire dădu din cap şi începu să meargă prin faţa barei martorului, gîndindu-se.

– Deci, dacă vreunul dintre oamenii dumneavoastră ar fi înşfăcat cartuşiera sergentului Kubik şi ar fi răsucit-o, arma lui s-ar fi blocat, iar el n-ar mai fi putut să tragă.

– Numai dacă cineva s-ar fi putut apropia ca să înşface cartuşiera.

– Şi nimeni nu putea?

– Serios? De un bărbat trăgînd cu o mitralieră?

– Nimeni nu putea să sară din cîţiva paşi pe el şi să-i smulgă arma din mînă? Sau să răsucească cartuşiera ca să-i blocheze arma?

– Omul avea un M-60 în mînă, avocat. Mi s-a spus că îşi întorcea capul în toate părţile, privind, aşa că ar fi observat cu siguranţă pe cineva venind spre el.

– Dar şi oamenii dumneavoastră trebuie să fi avut arme, generale.

– Desigur.

– Ce arme aveau?

– Puşti de calibrul 45. Şi cu siguranţă nu i-aş fi trimis

împotriva unei mitraliere M-60 cu puşti de 45. I-ar fi împuşcat mult mai uşor decît ar fi putut ei s-o facă.

– I-aţi ordonat să înceteze?

– Da. Prin maiorul Hernandez.

– Şi?

– Hernandez a spus: „E nebun, nu-l putem opri".

Claire tăcu o clipă. Generalul era tare şi bine informat. Ea ştia că n-avea să ajungă nicăieri în felul ăsta. El ar fi continuat să insiste că nu-l putea opri pe Kubik şi ar fi fost de neclintit în certitudinea lui.

– Generale, după părerea dumneavoastră, aţi fi avut dreptul, ca ofiţer, să ordonaţi oamenilor dumneavoastră să-l împuşte pe sergentul Kubik, dacă, aşa cum pretindeţi, el îi masacra pe cei optzeci şi şapte de civili?

– În fapt, da, zise Marks. Codul de justiţie militară permite folosirea forţei letale pentru a salva viaţa ta sau pe a altuia.

În sinea ei, Claire se înfioră. Ăsta era răspunsul corect. Omul tocmai exclusese direcţia interogatoriului pe care o pregătise pentru a demonstra că fusese neglijent ca ofiţer şi comandant – ceea ce ar fi putut măcar să-i zdruncine credibilitatea. Aşa că încercă din nou, întorcîndu-se la întrebarea dacă l-ar fi putut ucide pe Kubik. Întrebîndu-l pe martor despre acest fictiv sergent Kubik creat de acuzare, nu se gîndea la el ca la Tom.

– Domnule general, e adevărat că oricare dintre oamenii dumneavoastră ar fi putut aştepta clipa în care sergentul

Kubik era cu ochii la ţintele lui vii, apoi să îndrepte o armă spre el şi să tragă?

Generalul răsuflă cu zgomot.

– Avocat, nu ştiu dacă ai tras vreodată cu o armă – dacă măcar *ai pus mîna* vreodată pe armă –, dar *ştiu* că n-ai fost niciodată la război...

– Solicit atenţionarea martorului pentru răspuns inadecvat, domnule judecător, îl întrerupse Claire.

– Mă tem că dumneata l-ai provocat, cu întrebarea dumitale teoretică, zise judecătorul Farrell. Continuaţi, domnule.

– Mulţumesc, spuse generalul Marks. Avocat, stînd în biroul dumitale confortabil de la Harvard, la treisprezece ani după eveniment, presupun că ai putut să aduci acest argument. Dar atunci cînd comanzi o unitate de zece oameni, în condiţii de război, e altceva. Există riscuri pe care trebuie să ţi le asumi, dar există şi riscuri pe care *nu* ţi le asumi. Poate că dumneata ai fi aplicat o judecată superioară. Eu am folosit-o cît mai bine pe a mea. Îşi înclină capul. Am pierdut un număr de americani în Salvador, avocat, pentru ceea ce preşedintele Statelor Unite, comandantul meu suprem, a considerat a fi interese strategice. Operaţiunile acoperite nu sînt întotdeauna simpatice. Dar există o diferenţă între preţul acestora şi ceea ce a făcut acel om rău. Mă dezgustă ce s-a întîmplat în acel sat – mă dezgustă ca militar şi ca fiinţă umană.

Claire înţelese că acesta era unul dintre cele mai slabe interogatorii pe care le condusese vreodată, şi nu din lipsă

de pregătire. Putea să vadă cît de impresionat era juriul. Generalul Marks era un martor teribil şi extrem de bine pregătit. N-ar fi trebuit să fie surprinsă. Dar încă nu terminase.

– Domnule general, acum cîteva clipe v-aţi referit la civilii neînarmaţi. E posibil ca sergentul Kubik să fi crezut că erau de fapt combatanţi înarmaţi?

– Nu, replică el neutru.

– De ce nu?

– În primul rînd, nu erau în uniformă. Stăteau aliniaţi în linişte şi nu făceau nici o mişcare ostilă. Şi nu existau arme.

– Dar nu e posibil ca el să fi putut *crede* că a văzut arme?

Ştia că întrebarea avea să-l lase perplex pe general. Părea să conducă spre o nouă teorie a apărării – că Tom trăsese deoarece văzuse arme. Cu toate că ei insistaseră tot timpul că întregul incident fusese muşamalizat – implicînd faptul că altcineva trăsese. Îl văzu pe general ezitînd şi aruncîndu-i o privire lui Waldron. Claire păşi într-o parte, acoperindu-i vederea. Iar el reveni la aroganţa obişnuită.

– Nu, spuse în cele din urmă. Nu erau arme.

– Cum puteţi fi atît de sigur?

– Deoarece, avocat, ofiţerul meu operativ a cercetat cadavrele şi nu a găsit arme.

– Prin urmare, ştiaţi în mod obiectiv, după evenimente, că acolo nu se aflau arme. Dar *în acea vreme,* generale, aveaţi vreun motiv să credeţi că sătenii aveau arme?

– Nici unul.

– Oamenii dumneavoastră nu au văzut arme.

– Corect.

– N-au văzut nimic, nici o licărire metalică, nimic care să le dea fie şi cea mai vagă impresie că sătenii aveau arme.

– Nimic.

– Deci n-au văzut arme îndreptate spre sergentul Kubik sau spre vreunul dintre oamenii dumneavoastră.

Waldron strigă:

– S-a întrebat şi s-a răspuns, domnule judecător.

– Se susţine. Treci mai departe, avocat.

– Scuzele mele, domnule judecător. Voiam doar să fiu absolut sigură că vorbim despre acelaşi lucru. Domnule general Marks, în dimineaţa zilei de 22 iunie 1985 aţi întocmit un MPD, un memoriu pentru dosar, aşa e?

– Aşa e.

– Nu e ceva neobişnuit?

– Cum adică?

– Adică, domnule, nu se întocmeşte de obicei un Raport după acţiune?

– Ba da, aşa se procedează. Dar acela nu era un incident „obişnuit", avocat. Unul dintre oamenii mei tocmai curăţase un sat întreg de civili nevinovaţi.

– De fapt, civili neînarmaţi.

– După cum am spus, avocat.

– Dar atunci, de ce să întocmiţi un MPD? Care e raţiunea?

– Faptul că voiam ca evenimentul să fie consemnat la

dosar. Eram sigur că sergentul Kubik avea să fie pus sub acuzare şi doream să păstrez rapoartele.

– Adică *să creaţi* rapoarte.

– Domnule judecător! strigă Waldron.

– Am spus să păstrez rapoartele, avocat, spuse generalul pe un ton tranşant.

– Domnule general, aveţi o copie a memoriului pe care l-aţi scris în acea dimineaţă?

– Din nefericire, nu am. Se pare că s-a pierdut.

– Cum s-a putut întîmpla aşa ceva?

El zîmbi.

– Documentele se pierd mereu, avocat, mai ales în vreme de război. Crede-mă, aş fi dorit să am acel document. Pînă şi generalii pot fi victimele unei vaste şi, uneori, greoaie birocraţii.

Ea îi întoarse zîmbetul.

– Domnule general, în memoriul pe care l-aţi scris în acea dimineaţă aţi menţionat că sătenii aveau arme şi de aceea le-aţi ordonat oamenilor dumneavoastră să tragă?

– Cu siguranţă nu, spuse Marks, cu ochii scînteind.

– N-aţi scris asta?

– Nu, n-am scris, fiindcă nu era cazul. N-am ordonat nimănui să-i ucidă pe acei civili, iar ei nu aveau arme.

– Mulţumesc, domnule general.

Claire se întoarse la masa apărării, unde Embry îi întinse cîteva coli de hîrtie. Ea se îndreptă încet spre masa acuzării şi lăsă o pagină în faţa lui Waldron, apoi îi întinse una judecătorului Farrell.

– Domnule judecător, pot să mă apropii de martor cu proba materială C a apărării, pentru identificare?

– Poți, zise Farrell, privind încurcat documentul pe care tocmai îl primise.

Claire îi întinse hîrtia domnului general.

– Domnule general Marks, recunoașteți acest document?

Domnul general nu zise nimic. Pentru prima dată, părea că-și pierduse calmul. Începu să se albească la față.

– Aceasta e semnătura dumneavoastră, domnule general?

Nimic.

– Acesta e scrisul dumneavoastră?

Asistența era tăcută, nimeni nu se mișca, dar ea simțea al naibii de bine că toți își pierduseră controlul. Waldron scria înfuriat ceva, o notă pe care i-o arătă lui Hogan. Văzu cu colțul ochiului o mișcare în fundul sălii și înțelese că era avocatul generalului, Jerome Fine, care făcea un semn din mînă.

– Putem lua o pauză, dacă doriți, zise ea blînd. Putem obține o amînare. Cu mine se află și un expert grafolog. Vă putem cere să copiați, acest document, apoi să analizăm scrisul.

Era o cacealma; nu avea un expert grafolog.

– Cred că știți că ăsta e scrisul dumneavoastră. Vă reamintesc, domnule, că imunitatea dumneavoastră nu acoperă minciuna sub jurămînt, sperjurul sau jurămîntul fals.

– Da, spuse el în cele din urmă și o fixă cu ură, deși vorbea calm. Cred că e scrisul meu.

– Domnule președinte, spuse ea, întorcîndu-se cu grație spre Farrell, în acest moment aș dori să ofer proba materială C a apărării pentru identificare și cer permisiunea să o arăt juriului.

– Se admite, zise Farrell, iar cuvintele „pentru identificare" vor fi tăiate. Poți să o arăți juriului.

Ea întinse șase copii ale documentului președintelui juriului, care își opri una și le împărți pe celelalte. Întorcîndu-se către general, Claire spuse:

– Vă rog să citiți documentul instanței.

El ezită, se întoarse către judecător. Iritat, întrebă:

– Trebuie s-o fac?

– Da, spuse Farrell, mă tem că da.

Marks își strînse buzele, apoi se întoarse spre Claire și-i aruncă o privire otrăvită. Își puse o pereche de ochelari și începu să citească:

– „În dimineața zilei de 22 iunie 1985, am fost informat de către maiorul James Hernandez că săteni înarmați din La Colina, Salvador, au fost observați acționînd cu intenții ostile, împotriva Detașamentului 27".

Își drese glasul. Sîngele i se urcase în obraji.

– „Am ordonat foc, pe baza prezenței unor persoane ostile înarmate. Ordinul meu a fost executat și optzeci și șapte de agresori au fost împușcați. Detașamentul s-a retras de pe cîmpul de luptă și s-a întors la Ilopango, Semnat, colonel William O. Marks, comandantul Detașamentului 27. Ilopango, Salvador".

Ridică încet privirea, cu ochii plini de furie.

– Domnule general Marks, spuse Claire, ceea ce tocmai

ați citit constituie adevărul despre cele întîmplate în 22 iunie 1985, așa cum vă amintiți? Sau ați dori să schimbați ceva?

Cîteva secunde, cei doi se uitară unul la altul. Apoi generalul Marks se întoarse către judecător.

– Domnule judecător, zise el, aș dori să vorbesc cu avocatul meu înainte de a răspunde la această întrebare.

– Domnule judecător, spuse Waldron, ridicîndu-se, avem nevoie de o suspendare, pentru ca martorul să-și consulte avocatul.

– Membrii juriului, zise Farrell, vă rugăm să ne scuzați.

În vreme ce juriul era condus afară de aprod, asistența explodă într-o furtună de glasuri.

47

Domnule judecător, spuse Waldron, în calitate de ofițer al acestei instanțe, doresc să-i solicit avocatului apărării să declare, pentru a fi consemnat, de cît timp deține acest memoriu și de unde l-a obținut.

– Nu, domnule judecător, zise Claire înainte ca Farrell să poată răspunde. Nu trebuie să fac asta și nici n-am s-o fac. Acuzarea nu este îndreptățită să cunoască dinainte elementele interogatoriului meu. Pentru numele lui Dumnezeu, în cererea noastră de dezvăluire am solicitat chiar acest MPD – l-am numit în mod exact! –, iar autoritățile au dat o dezmințire scrisă, negînd pînă și existența lui! Am obținut acest document după ce am primit dezmințirea scrisă; este o fotocopie din dosarele operative ale CIA, cu toate ștampilele oficiale, și asta-i tot ce am de spus.

– De la *CIA!* bolborosi Waldron, privind-o pe Claire.

Oare de ce era așa de uluit, se întrebă ea.

Farrell era în mod vădit surprins de întreaga afacere,

de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, de spectacolul întregii asistențe care văzuse un general cu patru stele mințind sub jurămînt. Tot ce spunea judecătorul în mod oficial avea să fie examinat minuțios. Trebuia să meargă în vîrful picioarelor, iar el știa asta. Deschise o cutie de Pepsi și trase o duşcă zdravănă.

– Domnule avocat al acuzării, zise Farrell, este martorul dumitale și era treaba dumitale să găsești acest document, așa că nu sînt dispus să te ajut în această chestiune.

Între timp, Jerome Fine, avocatul generalului, își trăsese un scaun chiar lîngă cel al lui Marks, în boxa martorilor, și cei doi discutau în șoaptă.

– Domnule general, spuse Claire, apropiindu-se de el, acesta este avocatul dumneavoastră?

Marks părea vag amuzat.

– Da, el este.

– Și care e numele său?

– Jerome R. Fine. Este avocatul general al armatei.

– Hmm. E interesant, domnule general, că avocatul s-a așezat chiar lîngă dumneavoastră. Credeți că aveți ceva de ascuns?

El zîmbi și spuse, chicotind slab:

– Deloc.

– Domnule general, înainte de a face depoziția de astăzi, ați revăzut cumva mărturisirea pe care ați făcut-o în fața Congresului atunci cînd ați fost confirmat ca șef al statului major al armatei?

Marks ezită o clipă.

– Da.

– V-a sfătuit avocatul dumneavoastră să faceți asta, nu-i așa?

– Doamnă Chapman, zise generalul aprins, nu trebuie să-ți spun dumitale ce am discutat cu avocatul meu.

– Ah, ba mă tem că trebuie.

Se uită la Jerome Fine, care părea tulburat.

– Știți, domnule general, putem să-l chemăm la bară pe domnul Fine imediat după dumneavoastră – nimic din ce ați discutat împreună nu este privat, de vreme ce el lucrează pentru Statele Unite ale Americii. Nu pentru dumneavoastră.

Generalul se uită la avocatul său, care dădu ușor din cap.

– Așa încît poate că îmi răspundeți la întrebare, generale. V-a sfătuit avocatul dumneavoastră să revedeți mărturisirea făcută în fața Congresului?

O pauză. Avocatul dădu iarăși din cap.

– Da.

– Acum, generale Marks, i-ați spus avocatului că memoriul pentru dosar pe care l-ați scris imediat după incidentul din La Colina a fost distrus, din cîte știați, și că nu vă amintiți conținutul lui?

Marks se întoarse iarăși spre judecătorul Farrell.

– Trebuie să răspund la întrebarea asta, domnule judecător?

– Da, trebuie, replică Farrell.

– Da, i-am spus asta, răspunse Marks, dar amintirea mea...

– Mulțumesc, îl întrerupse Claire. Domnule general,

i-aţi vorbit vreodată soţiei dumneavoastră despre presupusul masacru din La Colina?

– Soţiei mele?

Nevenindu-i să creadă, se întoarse către judecător.

– Domnule judecător, nu trebuie să răspund la întrebări despre viaţa mea *personală,* nu-i aşa?

– Ba da, generale, trebuie, zise Farrell calm.

Înălţîndu-şi vocea, Marks spuse acrit:

– Nu discut niciodată asemenea lucruri cu soţia mea.

– Da? Şi ce fel de lucruri sînt acestea?

– Acţiuni acoperite...

– Şi incidentul din La Colina a fost o „acţiune acoperită"?

– Nu-mi răstălmăci vorbele, zise scurt Marks. Acel masacru a fost cel mai tragic lucru care s-a întîmplat în timpul...

– Şi vreţi să ne spuneţi că nu i-aţi vorbit soţiei despre acest tragic lucru?

El ezită.

– Sau aţi minţit-o şi pe ea?

– *N-am minţit niciodată despre La Colina!* tună Marks.

– A, nu? Aţi minţit Congresul, nu-i aşa? Nu e adevărat că, atunci cînd aţi fost întrebat de Senat despre acest incident, în timpul confirmării dumneavoastră, aţi oferit o versiune contrazisă total de MPD pe care l-aţi scris? Aţi minţit Congresul, nu-i aşa?

– Nu trebuie să admit asta! strigă Marks. Mi-am dedicat peste treizeci de ani din viaţă slujirii Constituţiei Statelor Unite şi poporului acestei ţări...

– Domnule general, spuse avocatul său, luîndu-l de braţ.

– Dar aţi minţit Congresul, generale, nu-i aşa? insistă Claire.

– Nu trebuie să permit asta cuiva ca dumneata! strigă Marks, pe jumătate ridicat din scaun, cu faţa vînătă. Ai întrecut măsura!

– Generale, vă rog! spuse avocatul lui, trăgîndu-l de braţ pentru a-l aşeza pe scaun.

– Ce înseamnă asta, cineva ca mine? întrebă Claire cu un zîmbet slab. Adică un avocat al apărării care îşi face meseria? Apărînd un client acuzat pe nedrept de crime pe care nu le-a comis? În care aţi putea fi amestecat în chip de complice?...

– Obiectez! strigă Waldron.

– Asta-i o *obscenitate!* tună Marks.

– Treci mai departe, zise Farrell.

– Domnule general, ridică vocea Claire, aţi minţit Congresul, nu-i aşa?

Urmă un moment de tăcere. Avocatul generalului îşi acoperi gura cu mîna şi-i şopti ceva clientului său. Marks, recăpătîndu-şi calmul, ridică privirea şi spuse cu vioiciune:

– La sugestia avocatului, declin orice comentariu.

– O clipă, zise Claire. Vă referiţi la Al Cincilea Amendament?

– Da.

– Ei bine, în... *în legătură cu ce?*

– Cu mărturisirea mea, replică Marks calm. Avocatul meu tocmai mi-a sugerat că aş fi putut jura fals.

Se întoarse către judecătorul Farrell.

– Domnule judecător, n-am văzut acest document de treisprezece ani. Eu am depus aici mărturie despre ce îmi aminteam din acel document. Şi, sincer vorbind, am fost luat prin surprindere.

– Domnule judecător, spuse Claire, solicităm anularea depoziţiei directe a acestui martor, deoarece în timpul interogatoriului s-a dovedit încălcarea celui de-al Şaselea Amendament.

Farrell îl privi cu coada ochiului pe general, apoi dădu din cap neîncrezător.

– Cererea dumitale e aprobată. Depoziţia directă a martorului e anulată.

– Mulţumesc, domnule judecător. În acest moment, apărarea solicită recunoaşterea erorilor de procedură, dat fiind faptul că depoziţia martorului nu poate fi retrasă. Nu puteţi contesta acest lucru.

– Se respinge, zise Farrell scurt, încruntat şi roşu la faţă.

– În acest caz, domnule judecător, vă solicităm să le indicaţi membrilor juriului că şeful Statului Major al armatei nu mai e considerat martor în faţa acestei instanţe şi că juriul poate să nu ia în considerare nici o depoziţie a acestuia. Solicit, de asemenea, să-i informaţi pe membrii juriului că dumneavoastră, judecătorul militar, credeţi că şeful Statului Major a putut comite sperjur şi că membrii trebuie să-şi scoată din minte depoziţia lui. De asemenea, că judecătorul militar i-a adus la cunoştinţă şefului Statului Major drepturile sale

legate de autoincriminare, conform articolului 31 al Codului de justiţie militară, şi că şeful Statului Major a decis să nu mai depună vreo mărturie în faţa acestei curţi marţiale.

– Foarte bine, zise Farrell.

Ştia că nu avea de ales.

– Se aprobă. Voi instrui pe membrii juriului. Iar dumneavoastră, generale, sînteţi liber, cu scuzele noastre sincere.

Claire privi, nevenindu-i să creadă, pe general ridicîndu-se, aranjîndu-şi uniforma şi plecînd, cu avocatul după el.

– Ah, domnule judecător, zise Waldron. Fiindcă tot ne aflăm sub incidenţa articolului 39(a) în această şedinţă, aş dori să prezint următoarea noastră probă, proba acuzării, pentru identificare, care este o bandă magnetică cu vocea acuzatului vorbind la o staţie de radio militară pe 22 iunie 1985, referitor la evenimentele în discuţie, ca şi transcrierea fidelă a acelei conversaţii.

Claire îl privi pe Grimes, apoi pe Embry, apoi pe Tom. Toţi arătau la fel de uimiţi ca şi ea.

– Domnule judecător, nu *cred* aşa ceva! zise ea.

– Şi foaia se întoarce, spuse Farrell. Ce-i asta Ziua Probelor Surpriză? Vreţi să îmbolnăviţi judecătorul de ulcer? Avocat al acuzării, ai banda chiar aici?

– Da, domnule, zise Waldron.

Îi întinse judecătorului o casetă neagră, împreună cu un mic casetofon.

– Ei bine, s-o auzim, spuse Farrell.

Grimes zise cu voce tare:

– Loviturile se ţin lanţ.

Caseta suna de parcă ar fi fost amplificată, iar paraziţii fuseseră filtraţi, astfel că vocea lui Tom era limpede precum cristalul. Şi era vocea lui Tom, fără nici o îndoială.

„Era de necrezut. De-a dreptul incredibil. Adică, eram aşa de-al naibii de scîrbit şi obosit de ţăranii ăia care ne mințeau, mă-nțelegi? Mi-am luat mitraliera şi i-am secerat şi-a fost al dracu' de grozav. Al dracu' de bine le-am făcut-o."

Urmă o pauză, apoi judecătorul opri casetofonul.

– Ăsta nu sînt eu, îi şopti Tom lui Claire.

– De unde e caseta asta? întrebă judecătorul Farrell.

– Agenţia de Informaţii a Armatei a făcut înregistrarea, domnule judecător, zise Waldron. Secţia de interceptări. Copia a fost furnizată de CIA după o cercetare în arhivele acestei secţii.

– Cînd ai obţinut-o?

– Astăzi, domnule judecător. La prînz.

– De cînd ştii de existenţa ei? întrebă Farrell.

– Am primit un telefon azi-dimineaţă, dar n-am crezut pînă cînd n-am auzit-o la prînz.

– Dar ce-i asta, CIA contra Agenţiei de Informaţii a Armatei? Fantome civile contra fantome militare?

Waldron replică:

– Această conversaţie a fost interceptată de batalionul goniometric 123 în Salvador, pe data de 22 iunie 1985. Receptoarele lor baleiază automat între anumite frecvenţe, între patru şi cinci sute de megahertzi. Conversaţia acuzatului

a fost în clar, purtată la un radio militar, la o distanţă de pînă la treizeci de kilometri.

Mintea lui Claire alerga nebuneşte. Asta nu putea fi o coincidenţă, memoriul-surpriză urmat imediat de o casetă-surpriză. Ce se întîmpla? Se întoarse spre Tom.

– N-ai rostit niciodată vorbele alea? şopti ea.

O durea stomacul.

– Claire, nu sînt eu, spuse el.

– E vocea ta.

– *Nu sînt eu,* repetă el.

Claire se ridică.

– Domnule judecător, zise ea tare, acesta e un proces al surprizelor. Această casetă a fost inclusă în cererea noastră de dezvăluire şi ar fi trebuit să o avem de mult.

– Domnule judecător, spuse Waldron, avocatul apărării m-a auzit spunînd că tocmai am primit caseta astăzi, la prînz.

– Întrebarea, replică ea caustic, nu e cînd a obţinut-o avocatul acuzării. Întrebarea e cînd au obţinut-o autorităţile Statelor Unite. Acest aspect e cuprins în cererea noastră de dezvăluire, iar avocatul acuzării avea datoria să descopere dacă vreo autoritate a Statelor Unite deţinea vreo informaţie relevantă. Mi-am conceput apărarea bazîndu-mă pe dezvăluirile autorităţilor – iar acum, la mijlocul procesului, apare o dovadă care poate dăuna serios clientului meu, pe care n-am avut posibilitatea s-o testăm! Asta e scandalos!

– Domnule, zise Waldron, aşa cum avocatul apărării ştia prea bine, astfel de lucruri se întîmplă. Probele pot apărea în ultimul moment – exact cum a fost cazul acestui memoriu pentru dosar.

– Ei bine, aşa e, doamnă avocat al apărării, nu prea poţi să te plîngi, dat fiind că ai scos la iveală o situaţie asemănătoare.

– Ceea ce „am scos la iveală" noi, domnule judecător, a fost o rectificare a conduitei inadecvate a acuzării. Am avut norocul să găsim, prin sursele noastre, un document pe care acuzarea trebuia să ni-l fi dat cu ceva timp în urmă. Acum încearcă din nou acelaşi truc. „Deodată" „se întîmplă" să găsească o probă esenţială, iar acum intenţionează s-o introducă în proces atît de tîrziu, fiindcă speră că nu vom avea posibilitatea s-o examinăm cu experţii noştri. Dacă Agenţia de Informaţii a Armatei a făcut această înregistrare acum treisprezece ani, de ce a durat atît de mult pentru a ieşi la lumină?

– Domnule, zise Waldron, nu este exclus ca această curte marţială să fi determinat anumite persoane oficiale să cerceteze dosare vechi, pentru a descoperi lucruri despre care altfel ar fi putut presupune că s-au pierdut.

Tom zise tare, indignat:

– Nu cred că încearcă aşa ceva!

Apoi ridică vocea:

– Claire, să verifici banda! Nu e vocea mea!

– Sergent, zise Farrell, te vei abţine să vorbeşti. Avocat, eşti avertizată să-ţi menţii clientul sub control. Nici o altă izbucnire nu va mai fi permisă. Iar acum, avocat, presupun că doreşti o amînare.

– Bineînţeles, domnule. Solicităm un răgaz de o lună, pentru a efectua o examinare completă şi amănunţită.

– *Asta-i o blestemată de înscenare!* strigă Tom, în picioare.

– Sergent, tună Farrell, ţi-am spus să stai liniştit. Ţi s-a spus că ai dreptul să urmăreşti desfăşurarea acestui proces. Totuşi, dacă ai de gînd să tulburi lucrările acestei curţi marţiale, vom aranja să le urmăreşti printr-un circuit închis de televiziune, ai auzit? Nu vei mai sta în această sală pentru a ne tulbura în continuare, ai înţeles?

– *Nu sînt eu!* strigă el. Nu e adevărat. *Nu e vocea mea!*

– Poliţia militară, luaţi-l pe omul ăsta de-aici! urlă Farrell.

Gardienii de la închisoare îl înconjurară imediat pe Tom, îl trîntiră la pămînt şi-i puseră cătuşele.

– *Asta-i o blestemată de înscenare!* strigă Tom.

– Scoateţi-l afară *acum!*

Gardienii îl traseră pe Tom de coate şi-l scoaseră din sală.

– Foarte bine, îi spuse Farrell lui Claire, după ce încăperera se linişti. Ai un răgaz de patruzeci şi opt de ore.

48

Seara tîrziu, Claire şi Jackie stăteau la masa din bucătărie, bînd şi fumînd. Caseta fusese deja trimisă unuia dintre cei mai mari specialişti mondiali în analiza amprentelor vocale, în Boulder, Colorado. Claire alesese cu mare atenţie expertul: femeia lucrase mult timp pentru armată la identificarea vocilor şi avusese chiar unele cazuri de-ale lui Waldron. Era, practic, o persoană din interiorul Pentagonului, iar rezultatele ei n-aveau să fie puse la îndoială.

– Sigur că el neagă, zise Jackie cu blîndeţe. El neagă totul în legătură cu cazul ăsta, Claire. Adică, neagă că e arma lui, corect?

– Da, păi, probabil că nu e arma lui! spuse Claire înfuriată. Sau i-au înlocuit ţeava!

– Sigur că puteau s-o facă. Tipii ăştia pot să facă tot ce dracu' vor. Dar tu nu crezi – în sinea ta – că e arma lui? Că el

a tras? Că poate colonelul Marks a dat ordinul prin radio, poate că nu, dar *Tom a făcut-o?*

Mai turnă whisky în pahare.

– Nu, nu cred.

Jackie luă o gură zdravănă de scotch şi se înfioră.

– Claire, dacă un bărbat te poate minţi despre întreaga lui viaţă, de ce nu te-ar putea minţi despre acel incident oribil pentru care şi-a petrecut viaţa ca un evadat?

Claire scutură din cap. Epuizarea o răpusese. Lacrimi îi curgeau pe obraji, iar una căzu pe masă.

– Vreau să vorbesc cu el.

Telefonul sună.

– E doar miezul nopţii, spuse Jackie. Puţin cam devreme pentru exerciţii de respiraţie.

Claire ridică receptorul, aşteptîndu-se să fie Grimes sau Embry.

– Profesor Heller? spuse o voce feminină profundă. Sînt Leonore Eitel, din Boulder.

– Da?

– Sper că n-am sunat prea tîrziu – mi-aţi cerut să vă telefonez de îndată ce am primele rezultate...

– E în regulă.

Inima îi bătea atît de tare, încît de-abia auzea vocea femeii.

– Ei bine, mă tem... mă tem că nu e ce aţi dori să auziţi.

– E el, nu-i aşa? zise Claire răguşită.

– Aş dori să ştiţi exact ce teste am efectuat. Am folosit

un sistem foarte sofisticat, un Computer Speech Lab Model 4300 B, pentru a face analiza orală şi spectrografică a vocii şi am comparat-o cu eşantioanele pe care mi le-a oferit soţul dumneavoastră la telefon.

– E el, nu-i aşa?

– Am verificat frecvenţa pe axa verticală şi pe axa timpului, traiectoria structurii formative, cuplurile consoană-vocală. Înălţimea, care reflectă oscilaţia vocalică şi e reprezentată de striaţiile verticale ale spectrogramei...

– *La naiba, e vocea lui Tom?*

– Da, este, zise experta calmă. Am folosit douăzeci şi două de cuvinte diferite şi am obţinut nouăsprezece potriviri foarte bune, bazate pe numărul structurilor formative.

– Cît de sigură sînteţi?

– Nouăzeci şi nouă la sută, aş spune. Dar, n-am terminat toate testele şi mai am ceva de verificat.

Ora opt, a doua zi de dimineaţă. În camera lungă şi pustie de la închisoare, singura în care nu se aflau videocamere.

– Vreau să ştiu adevărul acum, spuse ea.

El se strîmbă.

– Ce spui, Claire...

– Nu. Spune-mi adevărul. Ai spus treaba aia?

– Sigur că nu. Nu eram pe teren în ziua de după masacru, ne întorsesem în tabără. Şi n-am avut niciodată o staţie radio – nu era treaba mea.

Zîmbi şi îi cuprinse mîna dreaptă cu palmele.

– Haide, iubito.

– E vocea ta.

– Au falsificat-o cumva.

– Nu se poate falsifica, Tom. E vocea ta.

– Ei bine, eu n-am spus chestiile alea.

– Îmi spui adevărul?

El îşi retrase mîinile.

– Îţi spun adevărul, zise el încet.

– Jură-mi.

Ochii săi exprimară durere.

– Doamne, crezi că eu am făcut-o, nu-i aşa? Te-au convins, nu-i aşa? Au ajuns pînă şi la tine, propria mea soţie!

– Termină, Tom! strigă ea. Eu însămi nu *ştiu* ce să cred! Ce-mi spui despre armă?

– N-o să mai vorbim şi despre asta, nu? Chiar tu ai dovedit ce uşor puteau să...

– Uită ce-am făcut şi am spus eu. Lasă trucurile mele avocăţeşti. Sîntem doar noi doi acum.

– Tu ai arătat cum puteau să înlocuiască ţeava.

– Nu face pe adeptul legii cu mine. I-ai omorît pe oamenii ăia?

– Claire...

– Ţi s-a ordonat s-o faci? De asta se ascunde toată lumea, ca să-l protejeze pe general?

– Claire...

– Dacă ţi s-a ordonat s-o faci – ei bine, nu e chiar o scuză, dar am putea cere circumstanţe atenuante şi...

– Şi tu crezi că am masacrat optzeci şi şapte de oameni?

Ea îl privi, neştiind ce să spună.

– Jură-mi că nu eşti tu pe casetă.

El se uită la ea lung, cu un aer jignit şi înfuriat.

– Nu sînt un monstru, Claire, spuse.

Se auzi o bătaie puternică în uşă. Claire deschise şi-l văzu pe Embry, cu răsuflarea tăiată, ţinînd în mînă o foaie de hîrtie.

– Ce ai acolo? întrebă Claire.

– Cu două zile în urmă, ai întrebat de fişele medicale ale lui Hernandez, zise gîfîind Embry. L-am rugat pe un prieten să verifice – erau la dispensarul Pentagonului, aşa cum mi-am închipuit. Tocmai mi-a trimis un fax.

– Ai obţinut fişele lui psihiatrice?

– Nu, spuse Embry. Ceva mai bun. Rînji, apoi izbucni în rîs. Mult, mult mai bun.

Experta în analiza amprentelor vocale, Leonore Eitel, era o femeie scundă cu un aer demn, suplă, cu părul argintiu, purtînd nişte ochelari negri şi mari. Era îmbrăcată într-un impecabil costum taior gri.

– Vă rog să vă aşezaţi în faţa scaunului martorului, ridicaţi mîna dreaptă şi întorceţi-vă spre mine, spuse Waldron.

Avocaţii şi judecătorul se întîlneau într-o audiere separată, conform articolului 39(a).

– Juraţi că dovezile pe care le veţi oferi în acest caz vor constitui adevărul, întreg adevărul şi numai adevărul, aşa să vă ajute Dumnezeu?

– Jur.

Apoi Claire prezentă activitatea şi titlurile lui Leonore Eitel, care erau numeroase şi impresionante. Eitel anunţă rezultatul analizei sale: vocea de pe casetă aparţinea într-adevăr lui Ronald M. Kubik, alias Thomas Chapman.

– Şi ce ne mai puteţi spune, doamnă Eitel, despre această înregistrare? întrebă Claire.

– Ei bine, pentru început, folosind un analizor spectral, am detectat pe înregistrare un bîzîit de şaizeci de cicluri.

– Ce semnificaţie are acest lucru?

– Este sunetul făcut de curentul electric. Asta ne indică faptul că vocea a fost înregistrată pe un magnetofon conectat la reţeaua electrică şi nu pe unul alimentat cu baterii.

– Dar acel bîzîit nu putea să provină de la magnetofonul folosit de brigada goniometrică, cea despre care se spune că a înregistrat emisiunea din eter?

– Nu. Dacă vocea ar fi provenit de la o staţie radio din teren şi ar fi fost înregistrată din eter, n-aş fi detectat acel bîzîit în locul unde se află. Pot să demonstrez asta cu exactitate.

– Mulţumesc, dar acum să mergem mai departe. Acest bîzîit putea fi provocat de copierea originalului?

– Nu. Voi explica...

– Peste cîteva momente. Ce altceva aţi observat?

– Lărgimea benzii era diferită de cea a unei voci care emite în eter. Anvergura vorbirii şi caracteristicile microfonului erau evident diferite, în termeni de frecvenţă, faţă de ceea ce se observă într-o transmisie radio.

– Era o astfel de transmisie?

– O, nu. Există lucruri care ar fi trebuit să fie acolo şi care lipsesc.

– Ca, de exemplu?

– Cum ar fi conectarea microfonului la staţia radio, butonul care se apasă pentru a transmite sau recepţiona. Acest sunet lipseşte.

– Altceva?

– Există nişte semne digitale care n-ar fi trebuit să existe pe o bandă analogică. Ăsta-i un adevărat semnal de alarmă. La frecvenţele înalte există configuraţii de forma unui V întors, nişte vîrfuri inexplicabile, mari de cam un centimetru fiecare. Mărci acustice care nu sînt asociate cu un microfon sau un magnetofon analogic, ci cu un computer.

– Cu un computer?

– Corect.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Faptul că această bandă a fost creată la un computer, folosind un editor software pentru a reuni cuvinte şi fraze. Presupun că subiectul a rostit în realitate toate cuvintele auzite, dar într-o ordine diferită. Poate la un interogatoriu sau interviu. Concluzia mea, şi declar asta cu o certitudine de nouăzeci şi nouă la sută, este că această înregistrare e un fals. Unul extrem de reuşit – o treabă excelentă –, dar totuşi un fals.

Asistenţa explodă. Farrell bătu cu ciocanul în masă.

– Linişte! răcni el. Vreau linişte! Acuzarea?

Ochii lui Waldron sticleau de furie şi ruşine. Mîinile îi atîrnau moi, cu palmele în afară.

– Domnule judecător spuse el, n-am ştiut că această bandă a fost contrafăcută, am prezentat-o fiind de bună-credinţă şi prin urmare o retragem ca probă...

– Aveai datoria, tună Farrell, să te asiguri că e o probă reală înainte de a o arunca în faţa acestei instanţe.

– Domnule, nimeni nu e mai surprins ca noi, protestă Waldron. Nu avem motive să credem...

– Stai jos, avocat al acuzării! Sînt îngrozit. Te-am avertizat că nu voi admite o conduită inadecvată a acuzării, iar dumneata aduci un general care minte instanţa, apoi se agăţă de Al Cincilea Amendament ca un negustor de droguri oarecare. Acum prezinţi această casetă şi nici măcar *n-ai cerut* răgazul necesar pentru a o testa! Nu am de ales. Doamnă Chapman, ai o cerere pentru o sentinţă de nevinovăţie faţă de aceste acuzaţii?

Claire îl fixă pe judecător, fără grai.

– Ă, da, domnule judecător, da, am.

– Cererea dumitale e admisă, zise Farrell. Îl declar pe sergentul clasa întîi Ronald Kubik nevinovat faţă de toate capetele de acuzare.

Lovi puternic în masă.

– Avocatul acuzării este însărcinat să pregătească rezultatele procesului, după care acuzatul va fi trimis la închisoare pentru a i se întocmi actele de eliberare. Această instanţă se suspendă.

Apoi se ridică, lovind din nou cu ciocanul în masă.

*

Timpul se scurgea tot mai lent, pînă se opri.

În jurul ei era zarvă, însă totul părea să se mişte lent, în linişte, cu sunete înăbuşite.Lumina părea să vină printr-o lentilă aburită. Taiorul ei era îmbibat de sudoare. Se mişcă agale, de parcă păşea pe sub apă. Îl îmbrăţişă pe Tom, apoi pe Grimes, apoi pe Devereaux. Zîmbi, rîse, apoi plînse. Devereaux aproape că o strivi în teribila lui îmbrăţişare, apoi îi strînse mîna şi lui Tom. Plîngea şi Tom. Ruşinat, încerca să-şi ascundă cu mîna faţa scăldată în lacrimi. Îmbrăţişîndu-l din nou pe Tom, îl văzu pe Waldron trecînd ca o furtună, apoi oprindu-se şi întorcîndu-se spre ea. Se opri şi aşteptă, în timp ce Tom o bătea pe spate şi-i spunea:

– Mi-ai salvat viaţa, Claire. Mi-ai salvat viaţa. Ea se simţea ciudat: uşurată, desigur, şi complet epuizată; dar şi altfel – oarecum deprimată şi surprinzător de încordată.

– Doamnă avocat, zise Waldron tăios.

Îi întinse mîna, însă nu zîmbea.

– Felicitări.

Ea se retrase din îmbrăţişarea lui Tom şi-i întinse mîna.

– Mulţumesc. Simulă voioşia. Ai făcut o treabă impresionantă. Cu excepţia dezvăluirilor alea, despre care cred că nu au fost greşeala dumitale.

– Nu. Pot să-ţi spun Claire?

Ea dădu din umeri.

– Ai fost un adversar de temut, Claire, şi sper să nu mai fie nevoie să te înfrunt vreodată.

– Crede-mă, zise ea, că şi eu sper să nu mai trebuiască să te înfrunt *pe dumneata.* Hai să discutăm între patru ochi un minut, de acord?

Waldron ezită, încurcat.

– Sigur.

Găsiră un colţ liniştit din sală, unde puteau vorbi netulburaţi.

– Sper să nu crezi că eu m-am aflat în spatele măsluirii acelei casete, spuse Waldron.

Ea îi evită privirea.

– Dă-mi voie să pun problema altfel, zise ea. Nu cred că era necesar să accepţi ideea de a-mi pune microfoane în casă, dar nu te-ai sfiit să foloseşti orice informaţie ai primit, nu-i aşa?

Chipul lui Waldron era o mască inexpresivă. Ochii i se îngustară.

– Cred doar că există o mulţime de oameni în spatele dumitale care doreau să te vadă cîştigînd. Cum ar fi generalul Marks, continuă ea.

Îi zîmbi dulceag. Chipul lui de şoim fremăta de mînie.

– Caseta mi-a fost dată, spuse el. Crede-mă, n-aş fi folosit-o niciodată dacă aş fi avut cea mai vagă idee că era un fals. Apropo: s-a sinucis, ai auzit?

– Cine?

– Generalul Marks. Acum vreo două ore. Un glonţ în cap cu pistolul. Îmbrăcat în haine de gală. În biroul său de la Pentagon.

Claire simţea cum i se scurge sîngele din vine.

– *Ce?*

– Ştia că toată cariera lui era distrusă şi că avea să fie acuzat de crimă, spuse Waldron. N-a vrut să sfîrşească în felul ăsta.

– Îmi pare rău că nu-i aici, să vadă achitarea, zise Claire.

– Nu el a hotărît să-l trimită la Curtea Marţială pe soţul tău.

– Dar a cui hotărîre a fost?

– Oficial, a secretarului de stat al Apărării – singurul superior al generalului. Căruia niciodată nu i-a prea plăcut Marks. Dar pot să jur că alţii l-au convins pe secretar să convoace Curtea Marţială. Rivalii generalului. O să vedem cine sînt cînd vom afla cine va fi numit şef al statului major. Avea cîţiva duşmani puternici.

– Aşadar, duşmanii lui doreau un proces la Curtea Marţială, spuse Claire privind în apropiere, pentru a scoate la iveală, chiar într-un cerc mai restrîns, faptul că generalul Marks a dat probabil ordinul de a masacra întregul sat, chiar dacă nu ştia – nefiind acolo – că oamenii erau chiar nevinovaţi. O greşeală cumplită. Iar duşmanii săi ştiau că un proces ar fi scos la iveală faptul că a minţit Congresul despre acel incident, chiar dacă memoriul ar fi fost distrus. A minţit despre masacru vreme de treisprezece ani. Ştia că aveau să dea în vileag marile lui crime.

Claire îl privi în faţă pe Waldron.

– Şi totuşi, în acelaşi timp, Curtea Marţială trebuia să fie secretă, interzisă tuturor, cu excepţia observatorilor...

Fiindcă, dacă s-ar fi aflat că militarii americani au

masacrat optzeci şi şapte de civili nevinovaţi, muşamalizînd incidentul vreme de treisprezece ani, consecinţele pe plan mondial ar fi fost incalculabile.

Claire dădu din cap.

– Iar acum, piesele încep să se îmbine.

Îi întinse o foaie de hîrtie.

– Ce? zise Waldron privind-o. Asta e un fel de fişă medicală... Care-i poanta?

– Citeşte, spuse ea.

– E a lui Hernandez... ce, e vorba de o rană la ochi sau aşa ceva?

– I-ai văzut cicatricea de sub ochi? O are din 1985. Din La Colina.

– Da, zise Waldron, încă nedumerit. S-a tratat la infirmeria de la Fort Bragg...

– Imediat după masacru. E o notă acolo de la un oftalmolog şi un chirurg.

– „Arsură şi ruptură a ţesutului moale inferior lateral la ochiul drept, fără afectarea pleoapei", citi Waldron. Ce e aşa de important? S-a rănit în La Colina. Şi?

– În declaraţia sub jurămînt, spune că n-a tras nici un foc de armă în sat, zise Claire. Acum citeşte ce-a scris chirurgul militar. A consemnat exact ce i-a spus Hernandez. Am luat legătura cu chirurgul şi omul e gata să susţină ce scrie acolo.

Waldron citi atent hîrtia şi ridică privirea după un minut. Avea ochii mari de uimire.

– Hernandez a fost lovit sub ochiul drept de un tub de cartuş fierbinte, în timp ce trăsese peste două sute de gloanţe

cu mitraliera lui. Poate că ţeava se încinsese sau n-o potrivise el bine... Iisuse Hristoase. Soţul dumitale chiar *este* nevinovat.

Claire dădu din cap.

– Doamne sfinte, murmură Waldron.

Îl chemă pe Hogan cu un semn.

– În legătura cu Departamentul de Investigaţii, spuse el. Au de făcut o arestare.

Se întoarse spre Claire.

– Nu... nu mai ştiu ce să spun.

– Pune mîna pe tipul care a făcut-o, spuse ea şi se întoarse la Tom.

Ieşiră uluiţi din sala de judecată. Afară era un soare orbitor, de vară timpurie. Clipiră orbiţi, şi Tom şi ea. El era încă în lanţuri, dar aşa erau regulile militare. Se aşezară pe treptele clădirii, lîngă camioneta albă, cu gardienii la distanţă. Tom plîngea din nou.

Grimes se apropie.

– Hei prieteni, zise el blînd. Cred că e momentul să spun la revedere.

Claire şi Tom se ridicară în picioare. Claire îl încolăci cu braţele şi îl trase spre ea. Îl îmbrăţişă strîns, ca un om salvat de la înec pe salvatorul său.

– O să-mi lipseşti, zise ea încet. Mulţumesc.

– Eu trebuie să-ţi mulţumesc, zise Grimes. I-am prins pînă la urmă pe toţi.

O observă pe Claire plîngînd şi adăugă:

– Nu mai fi aşa emoţionată. O să primeşti curînd nota mea de plată. Atunci o să plîngi cu adevărat.

Şi rîse în stilul său inimitabil.

De îndată ce Waldron se întoarse cu documentul de care aveau nevoie, raportul privind rezultatele procesului, ea şi cu Tom se suiră în camionetă şi fură duşi la închisoare. În ora următoare trecură prin proceduri birocratice încîlcite. Ordinul de eliberare era pregătit. Tom fu condus la celula sa pentru a-şi împacheta lucrurile. Apoi fu trimis la infirmerie pentru a-şi lua fişa medicală, la camera de corespondenţă pentru completarea unui formular de schimbare a adresei – lucruri ce trebuiau făcute! –, apoi la centrul de control, pentru predarea formularului de ieşire. Claire îl aştepta în camera de eliberare. Încerca să gîndească limpede, însă mintea continua să i se clatine. Apoi fu adus Tom. Fu dezbrăcat de uniformă, i se luară efectele de deţinut şi i se dădură haine civile – inclusiv un costum proaspăt călcat, pe care Jackie îl adusese de la Cambridge.

După aproximativ o oră, într-un costum negru Armani, cu o cravată verde, Tom era liber. Ieşiră din clădire ţinîndu-se de mînă. Claire simţi soarele încălzindu-i faţa. Aerul era răcoros, încărcat de aroma ierbii proaspăt cosite.

– Hei, iubito! zise el.

– Hei!

Întoarse faţa spre el şi-l sărută. El rosti cu voce gravă, fierbinte:

– Mi-ai salvat viaţa.

– A, a fost o nimica toată. Ea zîmbi. Şi să-ţi mai spun ceva. Chiar mai tare decît faptul că ai fost achitat. Avem dovada că Hernandez a fost cel care a tras.

Îi explică despre ce era vorba. Pentru moment, el păru să nu înţeleagă. Apoi faţa i se lumină.

– Pot să jur că Waldron vrea să îngroape afacerea asta.

Ea dădu din cap.

– A şi luat legătura cu Departamentul de Investigaţii. Hernandez o să fie interogat, dar cred că în şase luni va fi la Leavenworth.

– Sau mai puţin, dacă Farrell e judecătorul. Te iubesc.

Se aplecă şi o sărută din nou, de astădată apăsat.

– O să fim din nou o familie.

Ea îi strînse mîna.

– Trebuie să facem nişte bagaje, zise ea. Şi să sărbătorim.

Pentru prima dată, Claire îndrăzni să creadă că-şi puteau relua viaţa dinainte.

49

Cine mai vrea paella? strigă Tom, privind în jurul mesei încărcate.

Învîrti o lingură mare de argint deasupra unui castron imens, plin cu homari, midii, moluşte, pui, ciuperci şi nenumărate fructe de mare, amestecate cu orez, ceapă, usturoi şi vreo duzină de alte bunătăţi. Făcuse cea mai gustoasă şi mai delicat asezonată paella pe care o gustase Claire vreodată. Dintre toate specialităţile lui Tom, aceasta îi plăcea cel mai mult s-o prepare pentru oaspeţi.

În jurul mesei din casa lor de la Cambridge se aşezaseră Ray Devereaux şi prietena lui nestatornică; şeful comercial al lui Tom, frumosul brunet Jeff Rosenthal şi ultima lui cucerire; prietenii lui Claire de la Facultatea de Drept, Abe Margolis, cu barbă căruntă, durduliu, de vreo şaizeci de ani, cu soţia lui; şi prietena lui Claire, Jennifer Evans, foarte slabă, bronzată, de vreo patruzeci şi cinci de ani, cu părul negru şi drept, coafat precum starul filmului mut Louise Brooks. Era

singură, deoarece se afla într-una din frecventele ei crize de misoginism. Lîngă Claire se afla Jackie, care părea obosită, indispusă şi retrasă. Annie, într-un costum alb de marinar, deja pătat de mîncare, stătea în poala lui Tom, care îi cînta. Părea micuţă şi teribil de drăguţă.

– Eu nu mai vreau, zise Ray. Asta-i a patra porţie.

– Eu o să mai iau, spuse Jeff, luînd lingura.

Se adunaseră cu toţii pentru a sărbători întoarcerea lui Tom dintr-o lungă călătorie de afaceri în Insulele Canare, unde studiase un proiect de investiţii uriaşe de capital, poveste pe care nimeni nu părea s-o pună sub semnul întrebării.

– Vrei să treci pe vin roşu? o întrebă Claire pe soţia lui Abe Margolis, o brunetă de aproape şaizeci de ani, încă frumoasă, care tocmai terminase un pahar cu vin alb. Sau mai ai de lucru la ăsta?

Îi făcu scurt cu ochiul lui Tom.

– Umple-mi-l, spuse Julia, întinzînd paharul. Dacă le amestec, ce naiba, iese rosé.

Claire, care băuse mult, turnă fără să se oprească.

– În pahar, dacă nu te superi, zise Julia Margolis.

– O să iau şi eu din ăsta, spuse Devereaux. E Chablis?

– E merlot, zise Claire. Pe-aproape.

– Pentru mine, toate vinurile sînt la fel, spuse Devereaux. Fie că au dop de plută sau capac cu şurub.

Tom o sălta pe Annie în sus şi în jos, continuînd să cînte o melodie improvizată:

– Dacă ştii că eşti fericit, scobeşte-ţi nasul...

– Nu! ţipă Annie. Nu-i aşa. E „bate din palme!"

– Dacă ştii că eşti fericit, scobeşte-ţi nasul! cîntă iarăşi Tom, cu o voce plăcută de bariton.

– Nu! ţipă încîntată fata. Nu ştii cuvintele!

O ridică iarăşi în aer.

– Te iubesc aşa de mult, Anna-Banana! zise el fericit.

– Hei, Tom, strigă Jen Evans. Fiindcă ai fost plecat, ai ratat deschiderea unui nou restaurant în South End.

– Încă unul? oftă Jeff Rosenthal. Vă amintiţi vremurile cînd South End nu era decît un teren mizerabil? Acum nu poţi să cobori pe Columbus Avenue fără să te împiedici de o tufă de arugula.

– Arugula nu creşte în tufe, obiectă cu seriozitate Candy, uimitor de frumoasa lui prietenă blondă.

– A, da? zise Jeff.

Rămase cîteva clipe nedumerit. Aerele lui de superioritate faţă de Candy se cam risipiseră.

– Ei, atunci trebuie să fie vreo buruiană, ceva. Cum sînt alea pe care le smulg italienii din grădinile lor, le îndeasă în saci de pînză şi le trimit în America, rîzînd de noi tot timpul.

Candy dădu din cap, cu ochii mari.

– Nu e o buruiană, Jeff! exclamă ea. Se găseşte de vînzare în supermarket-uri! Am văzut eu!

Jackie, tăcută şi distantă, îşi dădu ochii peste cap.

– Restaurantul ăsta e aşa de zgomotos, continuă Jen, încît trebuie să porţi căşti de protecţie – ştii, chestiile alea pe care trebuie să le poarte lucrătorii de pe piste ca să nu surzească din cauza avioanelor. Plus că nu-ţi dau apă sau

pîine decît dacă le ceri. De parcă asta i-ar duce la faliment!

– Dacă ştii că eşti fericit, cîntă Tom, mai bine să nu arăţi asta...

– Nu! Nu! ţipă Annie cu entuziasm. Nu-i bine!

– Ce ziceţi de povestea cu generalul care şi-a pus capăt zilelor, zise Ave Margolis.

Sinuciderea generalului Marks era cea mai importantă ştire a momentului.

– Generalul cum-îl-cheamă. Pot să jur că nu se ştie încă adevărul. O să iasă la iveală că se confruntă cu vreun mare proces de hărţuire sexuală sau ceva de genul ăsta.

– Şantaj, poate, sugeră Jeff Rosenthal.

– Doamne, se întîmplă mereu ceva, cu un bărbat în uniformă, interveni corpolenta Julie Margolis, apoi zîmbi lasciv. Tipii ăştia nu pot să şi-o ţină în pantaloni.

Preţ de o clipă, Claire prinse privirea lui Tom. Devereaux îşi studia farfuria pe jumătate goală. Cîteva momente se făcu linişte.

– Păi, zise Claire ridicîndu-se, eu o să iau nişte apă minerală. Mai vrea cineva?

Se ridicară cîteva mîini. Claire se duse la bucătărie. Tom o lăsă pe Annie jos, iar ea o luă la fugă.

– O să aduc eu paharele, spuse el, urmînd-o pe Claire.

Tom îşi puse braţele în jurul taliei lui Claire, în vreme ce ea scotea din frigider sticlele albastre de apă minerală scoţiană.

– Hei, iubito, zise el.

– Hei.

Întinse faţa spre el şi-l sărută. Apoi spuse:

– Ştii, Abe crede că cei de la Harvard n-or să mă dea afară. Zice că decanul Englander i-a spus că s-a luptat din greu pentru mine şi că a învins.

– Sigur că Englander o să spună asta. E politician.

Telefonul sună. Nimeni nu se duse să-l ridice. Dar Jackie ieşi din sufragerie şi răspunse la telefonul de perete de lîngă bucătărie.

– A, sigur, zise ea. Numai o clipă. Pentru tine, Claire. E Terry Embry.

– Terry Embry? întrebă ea.

Tom ridică din umeri şi-i luă sticlele din mînă. Ea se duse la telefon.

– Terry?

– Doamne, îmi pare rău că te deranjez, ă... Claire. Se pare că aveţi o petrecere, chiar îmi pare rău...

– Nu-ţi face probleme, Terry? Ce s-a întîmplat?

– Am obţinut materialele pe care mi le-ai cerut, jurnalele şi celelalte şi voiam să ţi le expediez.

– La biroul meu, da?

Îi dădu adresa.

– Şi mulţumesc.

– Şi să ştii că Hernandez a dispărut. Îl caută pentru interogatoriu, dar e de negăsit.

– O să apară, zise ea.

Închise şi începu să adune paharele pentru apă.

50

Cineva bătu la uşa biroului lui Claire, apoi deschise. Connie, secretara ei, îşi vîrî capul şi întrebă:

– E momentul potrivit pentru nişte corespondenţă şi mesaje?

Claire ridică privirea de pe un articol dintr-o revistă de drept pe care un student o rugase să-l citească. Neatentă, zîmbi şi dădu din cap.

– Avem aici un munte de hîrtii.

Connie se aşeză lîngă biroul lui Claire şi puse jos un teanc de corespondenţă.

– Cred că dacă stăm o oră dimineaţa şi o oră după-amiază, o să ajungem la zi cu corespondenţa ta şi mesajele telefonice cam... A, pe la începutul anului viitor.

Claire observă plicul mare, din carton alb, cu ştampila Federal Expres, albastru cu oranj.

– Ăsta-i pentru mine?

– A, da. Tocmai a venit.

Connie i-l întinse.

Expeditorul era Terry Embry. Claire deschise plicul şi extrase conţinutul. Trase aer în piept.

– Connie, zise ea, de fapt, acum nu e chiar momentul potrivit.

Connie o privi cu mirare.

– În regulă, spuse. Să mă anunţi cînd.

Se îndepărtă încet, aruncînd o privire spre birou înainte de a închide uşa. Claire luă fotografia mică, alb-negru şi o examină. Era o poză de la înrolare a unui tînăr soldat cu ochi negri şi părul negru şi ondulat. Citi numele: LENTINI, ROBERT.

Cu vreo săptămînă în urmă, Ray Devereaux depusese o cerere la Oficiul de cadre al armatei pentru a căuta fotografia în arhive. Apoi, la rugămintea ei, Embry i-o trimisese.

Ştia unde îl mai văzuse pe Robert Lentini, deşi atunci Robert Lentini nu mai avea păr. Devenise ofiţer operativ al CIA, sub numele de Dennis T. Mackie.

„Vocea gravă." Îşi lepădase vechea identitate cum năpîrleşte un şarpe cu clopoţei. Dar poate că fusese întotdeauna Dennis T. Mackie. Poate că fusese ofiţer CIA şi înainte să intre în Detaşamentul 27 şi să devină Robert Lentini. Astfel de lucruri se întîmplau. De fapt, se întîmplau lucruri şi mai stranii. CIA îşi planta oamenii oriunde putea.

Sursa ei.

Omul care descoperise „cumva" memoriul generalului Marks, punînd capăt carierei sale.

Începea să înţeleagă. Dezlipi pătratul mic de hîrtie de pe caseta falsificată. Pe el scria CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY. Iniţialele mîzgălite dedesubt erau DTM.

DTM era, trebuia să fie, Dennis T. Mackie.

Vocea ei gravă.

Omul care scosese „cumva" la iveală o casetă cu vocea lui Tom vorbind la o staţie radio în Salvador şi o trimisese Agenţiei de Informaţii a Armatei, casetă care nu numai că era falsă, dar se şi putea dovedi asta. Destul de bună pentru a înşela vigilenţa acuzării, dar nu atît de bună încît un expert al apărării să nu poată dovedi că era un fals. Proba materială măsluită care a pus capăt procesului şi l-a salvat pe Tom.

Se simţea sfîrşită. O senzaţie de aciditate urcă dinspre stomac, dîndu-i un gust sălciu în gură.

În timp ce se gîndea, îşi plimba degetele în interiorul plicului, pînă cînd înţelese că mai era ceva acolo, un teanc de hîrtii capsate. Le trase afară.

Fotocopiile pe care îi ceruse lui Embry să le facă după registrul de vizite de la Quantico, din ultimele săptămîni. Registrul pe care toţi vizitatorii trebuiau să-l semneze.

Îi trebuiră doar cîteva secunde să găsească semnătura lui Dennis T. Mackie pe coloana NUMELE VIZITATORULUI (ÎN CALITATE DE: „Particular", scrisese el); apoi îl mai găsi de două ori. Dennis T. Mackie îl vizitase pe Tom de trei ori în ultimele două săptămîni ale detenţiei sale.

Poate că exista o explicaţie.

O sună pe Jackie şi-i ceru s-o ia imediat pe Annie şi s-o ţină la ea acasă peste noapte.

Sună pe Ray Devereaux şi-i ceru sfatul.

Apoi se sui în maşină şi plecă în viteză acasă, cu inima bătîndu-i nebuneşte în piept.

Tom era deja acasă.

În aer plutea un aer îmbietor de usturoi.

– Bănuiesc că nu ne-a mai rămas paella, încercă o glumă Claire, lăsînd jos servieta şi dezbrăcîndu-se de jachetă.

– Lazane cu sos de moluşte, zise el.

Veni spre ea şi o sărută.

– Felul tău preferat. Gata de masă? Eu sînt lihnit.

– Hai să mîncăm.

Claire zîmbi. Nu-i era foame. Stomacul i se chircise.

– Unde-i păpuşica mea? întrebă el, punînd pastele şi salata.

– A vrut să doarmă la Jackie.

– S-a ataşat mult de Jackie, nu-i aşa? Înfipse furculiţa în paste. Îmi pare rău. Pot să încep?

– Dă-i drumul.

– Tu nu mănînci?

Ea se juca cu şervetelul.

– Tom, trebuie să stăm de vorbă.

– Oho, zise el cu gura plină de lazane.

Mestecă, apoi înghiţi.

– Nu e un început încurajator.

Zîmbi, luă o gură de apă minerală, apoi o furculiţă de peşte.

– Cine e Lentini?

Tom se opri o clipă din mestecat, apoi continuă. După

ce înghiți, spuse indiferent:

– Alt membru al unității.

– Care e numele lui real? Lentini sau Mackie?

Tom bău îndelung din paharul cu apă minerală. O privea fix peste buza cupei. Lăsă paharul jos.

– Ce e interogatoriul ăsta, Claire? Procesul s-a terminat.

Ea replică foarte calmă.

– Nu și pentru mine. Nu încă.

El dădu încet din cap. Foarte blînd, aproape în șoaptă, ea spuse:

– Mă iubești, Tom?

– Știi că te iubesc.

– Atunci trebuie să știu adevărul acum.

El dădu din cap și, cu un zîmbet trist, zise:

– Lentini – numele lui adevărat e Mackie, dar eu l-am cunoscut dintotdeauna drept Lentini –, ei bine, e chiar un tip din CIA. Lucra acolo încă de cînd a fost adus în detașamentul nostru. Și, mă rog, mi-a spus că CIA îl consideră – îl considera – pe Marks un adevărat dușman, un birocrat, oponent, și toți doreau să-i submineze candidatura pentru Marele Stat Major. Dar cred că Lentini avea ceva personal cu el. Îl disprețuia la fel de mult ca și mine pe Marks.

– Din cauza asta i-a dat lui Waldron caseta măsluită? Ca să compromită acuzarea, să le saboteze cazul?

– Mai are vreo importanță acum?

Tom luă o furculiță de lazane. În cameră se așternu o tăcere deplină.

– Aș vrea să știu un lucru. A fost ideea ta sau a lui?

În timp ce mesteca, dădu din cap. Înghiți și spuse:

– Claire, nu l-am văzut pe tipul ăsta de ani de zile. Vreo treisprezece.

Claire simți cum amorțește.

– Am copii după registrul de vizite, zise ea. Chiar aici. Te-a vizitat de trei ori.

El o privi întrebător. Apoi i se așternu pe chip altă expresie, de calmă înțelegere. Încet, lăsă jos furculița și cuțitul. Oftă adînc.

– Claire, zise el obosit, Claire, Claire, Claire. Asta s-a întîmplat cu foarte mult timp în urmă.

Ea șopti:

– I-ai omorît pe oamenii ăia.

El o privi gînditor.

– Nu cred că Marks știa că țăranii erau neînarmați și nevinovați, dar era atît de disperat că prietenul lui, Arlen Ros, fusese omorît la Zona Rosa, încît nu mai gîndea limpede. Mai tîrziu, cînd rahatul a ieșit la suprafață, la Fort Bragg, și aveau nevoie de un țap ispășitor, Marks nu avea de gînd să-și asume răspunderea, nici să-l arate cu degetul pe ofițerul operativ. Chiar dacă el îi dăduse lui Hernandez ordinul să tragă. Așa că au înțeles că erau în joc cuvîntul meu și al maiorului, iar Marks era de partea lui, desigur. Și am înțeles că trebuia să dispar. Fiindcă aveau să-mi pună mie în cîrcă toată povestea. Și așa au și făcut. Și de atunci, Hernandez și Marks s-au șantajat unul pe altul. Tovarăși de crimă, așa-zicînd.

– Dar ai tras şi tu, nu-i aşa? zise Claire. L-ai ajutat pe Hernandez să-i masacreze pe oamenii ăia.

Ochii lui Tom se umeziră.

– Marks ştia că putea conta pe mine. Toţi ceilalţi din unitate au refuzat, în afară de mine şi, desigur, Hernandez.

Întinse mîna şi o puse peste a ei. Era caldă şi umedă. Ea şi-o retrase, de parcă ar fi fost arsă. Îşi simţea stomacul întors pe dos. Dintr-o dată, se simţi foarte obosită.

– Tu ai făcut-o, spuse ea. L-ai ajutat pe Hernandez să omoare optzeci şi şapte de oameni.

– Trebuie să înţelegi lucrurile în contextul lor, Claire. Ţăranii ăia îşi rîdeau de noi. Nu cooperau deloc. A trebuit să fiu puţin mai aspru cu ei.

– Să-i torturezi.

– Pe cîţiva. A trebuit. Dar nu puteam doar să-i torturez, apoi să-i las acolo să se plîngă de violarea drepturilor omului, înţelegi? Tu nu faci asta. Tu ai terminat treburile tale. Eu n-am avut de ales.

El i se făcu foarte frig. Îşi încolăci braţele în jurul trupului. Tremura.

– Marks ştia că putea conta pe mine, repetă Tom, pe un ton de conversaţie. Ştii, înainte de a fi trimis în Vietnam, m-au supus la o grămadă de teste. Şi... şi au ajuns la concluzia că eram – cum se spune? – „diminuat moral". Ăsta era felul lor de a spune că eram exact genul de om de care aveau nevoie. Pentru echipe de asasini şi, mai tîrziu, pentru Detaşamentul 27. Puteam să ucid fără milă sau remuşcări.

Ea îl privea ţintă. Camera părea să se învîrtă încet.

– Autorităţile *aveau nevoie* de oameni ca mine, zise el. Întotdeauna au nevoie de tipi care să facă treaba pe care alţii o refuză. Apoi, după ce te-au folosit, îţi spun: „O, sîntem *şocaţi*, şocaţi de ceea ce ai făcut. Acum, petrece-ţi restul vieţii la Leavenworth. Asta e răsplata ta." Fac ce-mi spun ei şi deodată devin un criminal, cînd nu mai au nevoie de mine.

Claire dădu din cap.

– Nu înţeleg, Tom, spuse ea. Raportul balistic spune că a fost un singur trăgător. Toate gloanţele proveneau din aceeaşi ţeavă.

– Toate gloanţele care au fost examinate. Ţi-am spus că alea nu erau gloanţele mele.

Ea încerca să găsească o logică, deşi capul i se învîrtea.

– Nu înţeleg.

El dădu din umeri.

– Eu am curăţat locul. Totdeauna mi-a plăcut să-mi fac treaba pînă la capăt. Totdeauna am folosit gloanţe germane de 308, cu cămaşă metalică şi tub de oţel. Uşor de cules cu o vergea magnetică. Altceva decît rahaturile din alamă pe care le folosea Hernandez, care nu sînt atrase la magnet. Am cercetat locul cu atenţie şi am cules toate gloanţele şi tuburile. Nu mi-a plăcut niciodată să-mi las cartea de vizită în urmă.

Ea dădu iarăşi din cap. Înghiţi în sec. Se sculă de la masă şi se duse la telefonul de perete.

– Ce faci, Claire? zise Tom.

Se sculă şi veni lîngă ea. Zîmbea.

– Ştii, s-a terminat. Îţi aminteşti? Am fost găsit nevinovat.

Ea încuviinţă.

– Sigur, spuse ea cu blîndeţe.

I se făcuse greaţă. Stomacul îi fierbea ca un cazan. Voia să vomite. Ridică receptorul şi formă un număr din şapte cifre.

– Totul rămîne între noi doi, Claire, spuse el.

Vocea lui căpătase o notă de asprime.

– Tu eşti avocatul meu. Eşti legată de secretul relaţiei avocat-client.

Ea auzi soneria pe linia telefonică.

– S-a terminat, Claire. Riscul repetării, îţi aminteşti? Nu pot fi judecat din nou.

Telefonul suna în continuare. Unde era Devereaux?

– Să nu faci asta, Claire.

Întinse mîna şi apăsă furca telefonului, pentru a întrerupe legătura. Ea puse încet receptorul la loc. Privi bucătăria, atît de frumos mobilată. Atît de intimă. De cîte ori luaseră micul dejun acolo, ea cu Tom şi Annie? De cîte ori pregătise Tom masa pentru soţia lui şi fiica lui vitregă? Şi totul fusese o minciună întreţinută cu grijă. Cîtă siguranţă îi inspira el, cînd de fapt ea şi fiica ei trăiseră alături de un bărbat periculos, bolnav.

– Trebuie să te întorci la închisoare, Tom, şopti ea.

– N-o să se întîmple asta, Claire.

Ea întinse din nou mîna după receptor. El se apropie, aşezîndu-se între ea şi aparat.

– Vorbesc serios, puiule. Să nu faci asta. Uită-te prin cîte am trecut împreună. Gîndeşte-te cîte *am făcut* împreună, tu şi cu mine.

Ea îşi retrase încet mîna.

– Eşti bolnav, Tom, zise ea foarte încet.

– Sîntem o familie, spuse el. Tu, cu mine şi cu Annie. Sîntem o familie.

Claire încuviinţă, ameţită, şi ridică încă o dată receptorul.

– Vorbesc serios, Claire. Lasă telefonul. Gîndeşte-te la Annie. N-ai nici un motiv să faci asta, Claire. Putem fi iarăşi o familie.

Ea dădu din cap, cu ochii în lacrimi şi auzi telefonul sunînd. Cu o mişcare bruscă, el îi smulse receptorul din mînă, dezechilibrînd-o, făcînd-o să cadă pe podea. Ridică receptorul, apoi îl puse la loc în furcă.

– Am nevoie de tine, Claire! strigă el deodată.

Răsturnată pe podeaua bucătăriei, ea privi în sus spre el şi-i văzu chipul congestionat. Se cutremură. Lacrimile îi scăldau obrajii. Se întinse spre sacoul care atîrna pe spătarul unui scaun şi scoase telefonul celular. Îl deschise şi trase antena.

– Claire, puiule, zise el.

Avea o privire tristă, iar chipul îi era îndurerat.

– Nu trebuia să fac asta. Îmi pare rău. Vreau doar să mă asculţi.

Ea formă cîteva numere, dar îşi dădu seama că nu apăsase butonul de alimentare.

– Iubito, zise el şi se aplecă spre ea.

Lovi telefonul celular din mîna ei, care căzu cu zgomot pe podea.

– Ascultă-mă. Putem fi iarăşi o familie. Uită trecutul. Uită-l. Gîndeşte-te la Annie.

Plîngînd, fără să vadă prea bine, se tîrî pe podeaua bucătăriei şi înhăţă telefonul celular; el se apropie de ea şi-l smulse din mînă. Braţul îi era săgetat de durere. Se ridică în picioare, merse împleticit pînă la uşă, dar el îi blocă ieşirea.

– Înţelege, Claire că, dacă mă obligi, voi dispărea din nou. Am mai făcut-o şi pot s-o mai fac. Ştii asta.

Vorbea calm, stăpînit. Ca şi cum ar fi liniştit-o în legătură cu problemele casnice de care ar fi avut el grijă – o toaletă care curgea întruna, o veioză care se arsese, un şoarece în bucătărie.

– Vreau să te gîndeşti la Annie. Gîndeşte-te la ce e mai bine pentru ea.

– Laşă-mă să plec, spuse ea. Ticălosule.

– Ştiu că o să faci cum e mai bine. *Niciodată* n-aş face vreun rău păpuşicii mele dacă n-ar fi absolut necesar. Niciodată. Dar vreau să te gîndeşti la tot ce-i mai de preţ pe lume pentru tine – sora ta, fiica ta... Nu poţi fi sigură niciodată. O să dispar şi s-ar putea nici să nu mă recunoşti, iar tu şi sora ta şi fiica ta nu vor fi niciodată în siguranţă.

Ea îl privi îngrozită, înţelegînd că nu era doar o

ameninţare stupidă, că vorbea serios. Că i-ar fi răpit cu siguranţă cel mai de preţ lucru de pe lume dacă ar fi fost nevoit. Fiindcă era incapabil de milă sau remuşcare. Putea s-o facă uşor. Se înfioră.

– E un iad mai special, să fii mereu îngrijorată, spuse el. Şi nu vrei asta. Crede-mă.

Se auzi soneria, două dangăte răsunînd ca o salvare. Claire se strecură pe lîngă el şi alergă să deschidă uşa. În spatele ei auzea fîlfîitul pantalonilor lui Tom, care venea după ea. Deschise uşa, înţelegînd abia atunci cît de tare îi bătea inima.

Pistolul părea minuscul în mîna uriaşă a lui Devereaux.

– Nu ţi-am spus să blochezi robotul? zise Devereaux. Am sunat, ni s-a închis şi asta a fost tot. Detest să mi se închidă telefonul în nas. Ce se întîmplă?

– Totul e în regulă, zise Tom. Nimic deosebit.

Devereaux o privi întrebător pe Claire.

– Ce s-a întîmplat, Claire?

Claire îl fixă cu o privire disperată.

– Ray, spuse ea.

Şi deodată se auzi o serie de explozii, de undeva din spatele lui Devereaux, unu-doi-trei-patru, şi pieptul cămăşii lui albe se umplu de sînge. Claire ţipă. Tom se răsuci, cu ochii în toate părţile. Devereaux horcăi, se apucă cu mîinile de burta lui imensă, apoi se aplecă în faţă şi căzu pe podea. Un geamăt puternic se auzi, ca un oftat îndurerat.

Ţipînd, Claire se aruncă pe podea lîngă el şi-i luă capul

în mîini. Văzu că trăia, dar era copleşit de durere. Sîngele şiroia pe cămaşa lui.

Acum îl văzu, intrînd pe uşa din faţă, pe colonelul James Hernandez, cu un pistol mare în mînă. Era îmbrăcat în jeanşi şi cu un pulover.

– Hei, Ronny, băiete, zise Hernandez. Ca pe vremuri, nu?

Tom se relaxă.

– La naiba, ca pe vremuri, spuse el. De ce a trebuit să depui mărturie despre povestea cu cîinele, Jimbo? Şi despre rahatul ăla cu tortura?

Hernandez intră în hol.

– Haide, bătrîne, zise el. Ştiai că banda măsluită a lui Lentini o să anuleze cazul. N-aveai motive de îngrijorare, orice-aş fi spus eu. Voiam doar să nu se lege de mine. Şi unde sînt mulţumirile? Tocmai ţi-am salvat viaţa.

Întinse palma stîngă, iar Tom i-o plesni, în semn de salut.

– Cum am salvat-o şi eu pe-a ta, Jimmy, în Nicaragua, spuse Tom rînjind.

Claire îi privea, nevenindu-i să creadă.

– Jimmy, ocupă-te de umflatul ăsta. Fă puţină curăţenie. Eu şi cu Claire avem ceva de discutat. Pe urmă ar fi mai bine să pleci. Te caută o grămadă de oameni.

Îl luă pe Hernandez pe după umeri.

– Trucul ăla cu jeepul, în Maryland – era să-mi omori nevasta. A fost o prostie. Aveam nevoie de ea.

– N-am fost eu, spuse Hernandez. Poate alt tip din Forţele Speciale, dar nu...

O mişcare bruscă. Un reflex luminos pe arma lui Devereaux în timp ce mîna lui se mişca, apoi un glonţ explodă în capul lui Hernandez. Acesta căzu pe podea, mort.

Tom se răsuci, surprins de împuşcătură, şi cînd văzu ce se întîmplase, se năpusti spre camaradul său mort.

În acel moment, Claire simţi ceva rece şi greu înghiontind-o şi înţelese că Devereaux îi îndesa pistolul lui în mîna dreaptă.

Tom văzu arma din mîna ei. Dădu din cap dezgustat.

– Regret, Claire, spuse el. Vorbea calm, pe un ton ironic. Acum nu mai are cine să te ajute.

Ea ezită, privi înapoi spre el ca prin ceaţă. Buzele i se mişcară, dar nu putu vorbi. Înălţă pistolul, ridicîndu-se în picioare. Abia îşi ţinea degetele strînse pentru a apăsa pe trăgaci. Folosindu-se de ambele mîini, îndreptă pistolul spre pieptul lui Tom.

Brusc, Tom se aplecă, înşfăcă pistolul lui Hernandez şi îl ridică, îndreptîndu-l spre ea. Zîmbi galeş. Chipul lui recăpătă aspectul bărbatului minunat pe care ea îl iubise.

– Nu vrei să mă răneşti, zise el.

Ea se cutremură. Nu mai vedea bine. Zîmbetul lui dispăru încet. Era vechiul lui sine – noul lui sine?

– Nu ştii cum să foloseşti chestia aia, spuse el.

– O să vedem, zise ea.

El o privi concentrat, apoi apăsă pe trăgaci.

Se auzi un declic.

Claire văzu în ochii lui că pricepuse că pistolul nu mai avea gloanțe, că Hernandez le trăsese pe ultimele patru. Tom aruncă pistolul pe podea și privi în jur, căutînd altceva în loc.

– Stai acolo, Tom, spuse ea.

– N-o să tragi cu ăla, spuse el, cercetînd din ochi holul. Ești avocat. Lucrezi în sistem. Joci după reguli.

Corpul lui părea să se răsucească din nou.

– Știu că o să faci ce e bine. Pentru Annie.

Îi observă ochii de șarpe sticlind. Văzuse ceva. Îi urmări privirea și văzu o mică sculptură din marmură pe masa din hol. În clipa în care el se repezi într-acolo, ea inspiră adînc, apoi expiră cu zgomot. Tremura.

– Ai dreptate, zise și apăsă pe trăgaci.

Pistolul avu un recul puternic, aproape zburîndu-i din mînă. O pată lucioasă de sînge apăru pe cămașa lui, în centrul pieptului. Căzu la podea și scoase un sunet oribil, grav, animalic. Ea îl ținti din nou și trase. Glonțul îi explodă în piept. Ochii îi rămaseră nemișcați, iar ea înțelese că era mort.

Începură să-i tremure mîinile, apoi umerii. Tot corpul i se scutura cu violență. Se prăbuși și ea pe podea.

Un suspin adînc i se ridică din gîtlej. Ecluza se deschise, iar hohotele eliberate năvăliră la suprafață.

Se văzu îngenuncheată în balta formată de sîngele lui Tom, ce șiroia din rănile de la piept. Fusta ei din lînă fină se întunecă, pe măsură ce pata se lățea.

În depărtare, vaierul sirenelor creștea în intensitate. Simți o adiere sulfuroasă de cordită, apoi mirosul sîngelui, înțepător și metalic. Plîngînd, se gîndea la Annie, care fusese la fel de încrezătoare ca și ea, a cărei viață n-avea să mai fie niciodată la fel ca pînă atunci, dar, în același timp, se simți pentru prima dată liniștită.

- Sfîrșit -